

*A fost Isus (Pacea
fie asupra sa!)
răstignit pentru
mântuirea noastră?*

***A fost Isus (Pacea fie asupra sa!)
răstignit pentru mântuirea
noastră?***

هل افتدانا المسيح على الصليب؟

De: Munqidh ibn Mahmud as-Saqqar

Traducere:

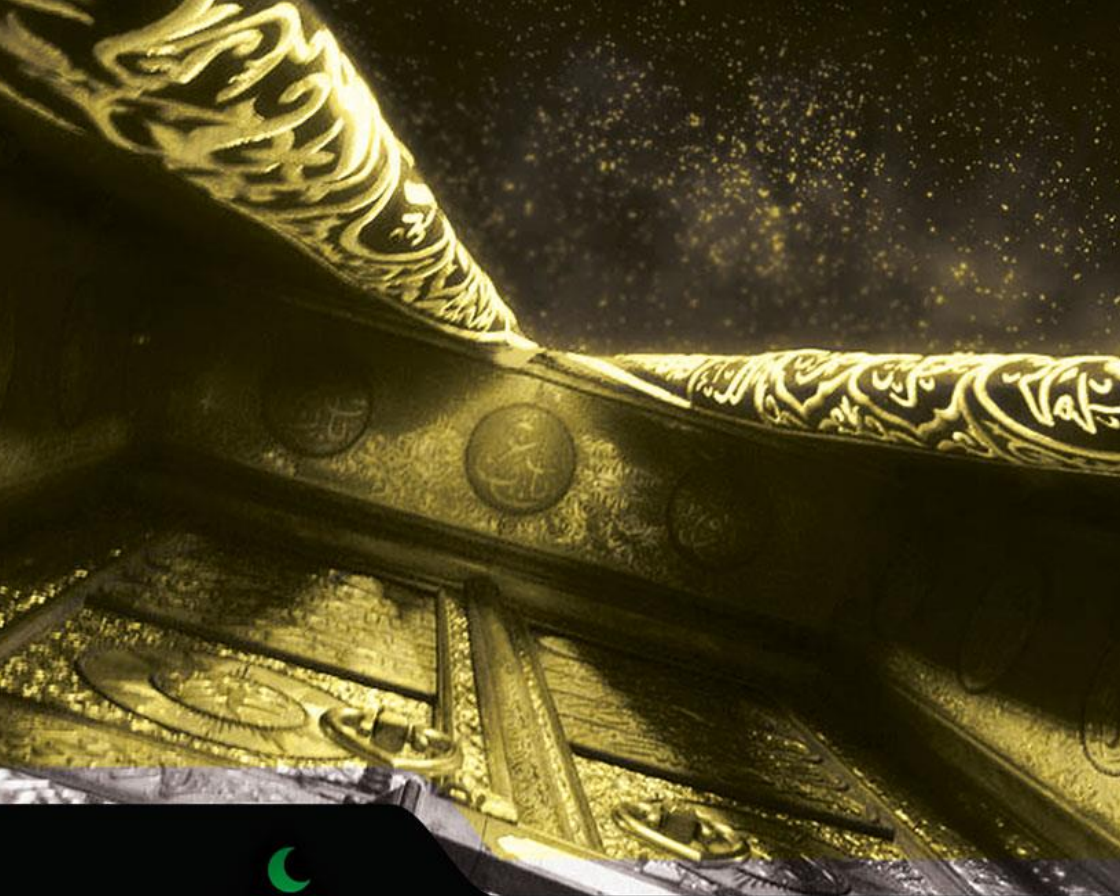
**EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC)**

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& Diana Asandei

Revizuit de: Alina Luminița Crăciun

& Mariam Oana

ISLAMILAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

Mulțumiri

În primul rând, toată slava și mulțumirea I se cuvin lui Allah - Dumnezeu Cel Atotputernic. Este o mare onoare să îi prezint cititorului meu această lucrare umilă, având speranța că Allah Preaînaltul îl va ajuta să beneficieze de ea și ne va face pe el și pe mine dintre cei care cunosc adevărul și dintre cei care sunt călăuziți.

Urmând Tradiția Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în a le mulțumi celor care ne-au ajutat, aș dori să le mulțumesc celor care au contribuit la completarea acestei lucrări. Succesul ei se datorează probabil suplicațiilor lor către Allah Preaînaltul.

Doresc, de asemenea, să-mi exprim aprecierea și recunoștința față de nobilii mei părinți, care mi-au făcut cea mai mare favoare prin ajutorul și grija lor continuă față de mine. De asemenea, aș dori să-mi arăt aprecierea față de credincioasa mea soție pentru susținerea și sprijinul ei din timpul realizării acestei lucrări.

În plus, doresc să-mi exprim recunoștința față de toți frații, prietenii și colegii mei, care au avut un rol important în finalizarea acestei cărți.

Dr. Munqidh ibn Mahmud As-Saqqar

***În numele lui Allah Ar-Rahman (Preamilostivul),
Ar-Rahîm (Prea Îndurătorul)***

Introducere

Toată slava I se cuvine lui Allah¹, Domnul tuturor lumilor, și pacea și binecuvântările Sale fie asupra tuturor Mesagerilor Săi, iar Harul Său și cele mai pure salutări fie asupra Mesagerului nostru!

Din dorința de a putea începe o discuție constructivă cu creștinii și din dorința de a nu închide această posibilitate, ne permitem să le adresăm acestora două întrebări fundamentale. Una dintre acestea este istorică, iar cealaltă este teologică.

1. Prima întrebare: a murit Isus (Pacea fie asupra sa!) pe cruce, așa cum menționează Biblia și așa cum susțin Bisericile creștine contemporane?

2. Cea de a doua întrebare, care este legată de prima și pe care o adresăm de dragul dezbaterii: presupunând că Isus (Pacea fie asupra sa!) a murit pe cruce, a fost răstignit el (Pacea fie asupra sa!) pentru mântuirea noastră și a întregii omeniri?

¹ Musulmanii preferă să-L numească „Allah”, în loc de „Dumnezeu”. Cuvântul din limba arabă „Allah” este pur și unic spre deosebire de cuvântul „Dumnezeu”, care cunoaște forme multiple, având plural, în timp ce Allah este Unic. Nu există plural pentru Allah. De asemenea, cuvântul Dumnezeu este forma de masculin, însă Allah nu are gen. (extras din cartea „Conceptul de Dumnezeu în marile religii”, dr. Zakir ‘Abd al-Karim Naik, p. 42)

Aceste întrebări dau naștere la numeroase alte întrebări, printre care:

- la ce anume face referire mântuirea: la mântuirea de Focul Iadului sau la cea de problemele și necazurile acestei lumi?
- este aceasta o mântuire de păcatele strămoșilor noștri (Adam și Eva) sau de toate păcatele și fărădelegile noastre?
- este aceasta condiționată sau este un cadou din dragoste de la Allah Preaînaltul și Isus (Pacea fie asupra sa!), care este mult prea mareț pentru a răspunde în același fel?
- este mântuirea doar pentru evrei, la care a fost trimis Isus (Pacea fie asupra sa!), sau pentru toți oamenii, care sunt purtătorii păcatului originar chiar înainte de a se naște?

Vom răspunde la aceste întrebări și la altele prin intermediul acestei cărți, concluzionând cu o singură întrebare: a fost Isus (Pacea fie asupra sa!) răstignit pentru mântuirea noastră?

Vom răspunde la aceste întrebări în mod obiectiv și logic, folosind o metodologie științifică și examinând cu atenție Scriptura cea sfântă a creștinilor, folosindu-ne intelectul și instinctele intrinsece, precum și natura care ne este comună. Vom folosi, de asemenea, dovezi istorice și vom face apel la înțelepciunea învățaților creștini.

O, Domnul nostru călăuzește-ne către Adevăr prin Voia Ta, căci doar Tu călăuzești pe cine dorești pe Calea cea Dreaptă!

*Dr. Munqidh ibn Mahmud As-Saqqar, Mecca al-Mukarramah,
Shāban, 1424 hijri*

Răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în creștinism

Creștinii sunt convingși de faptul că răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra!) este unul dintre cele mai importante evenimente de pe întreg mapamondul. Aceștia cred că Allah Preaînaltul l-a trimis pe fiul Său, Isus (Pacea fie asupra sa!), să moară pe cruce, pentru a salva întreaga omenire de păcatul părintelui lor, Adam (Pacea fie asupra sa!), precum și de toate păcatele lor.

Noul Testament atestă - în capitole lungi - răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), menționând detaliile cu privire la prinderea, judecarea, răstignirea, înmormântarea și, mai apoi, învierea sa și, într-un final, ridicarea lui la Ceruri.

Ceea ce indică importanța răstignirii în credința creștină este faptul că aceștia cred că Dumnezeu s-a întrupat în Isus (Pacea fie asupra sa!). Acest eveniment extraordinar a avut loc pentru ca Însuși Creatorul să fie răstignit. Binecunoscutul reformator protestant, Toma de Aquino (supranumit doctorul angelic), a descris acest lucru spunând:

„Opiniile sunt diferite. Unele spun că Fiul lui Dumnezeu ar fi fost răstignit chiar și dacă Adam nu ar fi comis niciun păcat, în timp ce altele susțin contrariul. Pare a fi mai corect să luăm în considerare cea de a doua opinie, deoarece Biblia ne spune întotdeauna: «Păcatul originar a fost motivul pentru întruparea Fiului lui Dumnezeu.» Astfel, vedem că Dumnezeu a făcut posibilă această întrupare pentru a remedia păcatul, ceea ce înseamnă că fără păcat nu ar fi existat nicio întrupare.”²

În cartea sa, „Preoțimea eternă”, cardinalul englez Manning a descris importanța acestui eveniment. El a spus:

² Este Hristos om sau Dumnezeu?, Mohammed Majdy Morgan, p. 150

„Nu ascund importanța acestui eveniment, căci, dacă răstignirea lui Isus nu ar fi fost reală, atunci toate credințele creștine ar fi fost distruse de la baza lor. Dacă Isus nu ar fi murit pe cruce, atunci nu ar fi existat niciun sacrificiu, nicio mântuire și nicio Trinitate. Pavel, apostolii și toate Bisericile susțin, de asemenea, că, dacă Isus nu ar fi murit pe cruce, atunci nici învierea nu ar fi existat.”

În cartea sa, „Dumnezeul răstignit”, Jürgen Moltmann a spus:

„Moartea lui Isus pe cruce este principiul fundamental al creștinismului. Toate credințele creștine cu privire la Dumnezeu, creație, păcat original și moarte provin de la Hristosul răstignit.”³

Pavel a afirmat - după ce a abandonat învățăturile și răspândirea Legii mozaice - că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost răstignit pentru a eradica păcatul original, salvându-ne de blestemul Legii. El a spus:

„Și, dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră.” [1 Corinteni 15:14]⁴

Putem observa astfel cu claritate importanța acestui eveniment pentru credința creștină, deoarece creștinii cred că acesta reprezintă axa în jurul căreia gravitează viața umană pe acest Pământ.

³ Răstignirea între realitate și falsitate, Ahmad Deedat, p. 10

⁴ Toate citatele biblice din această carte sunt preluate de pe www.ebible.com (n. tr.)

Răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în islam

Opinia islamică cu privire la răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este aceea că el (Pacea fie asupra sa!) nu a fost niciodată răstignit, așa cum susțin evreii și creștinii. Musulmanii își iau opinia, care este opusă celor menționate în Evangheliile, din versetele coranice, care infirmă ideea de răstignire.

Versetele coranice menționează complotul evreilor împotriva lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și alte lucruri pe care cititorul le poate observa. Ele menționează, de asemenea, salvarea lui (Pacea fie asupra sa!) de conspirația dușmanilor săi. Allah Preaînaltul spune în timp ce enumeră binecuvântările Sale asupra lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„ (...) Și i-am respins pe fiii lui Israel de la tine (i-am împiedicat pe evreii care au vrut să te ucidă și să te răstignească și te-am înălțat la Mine și te-am curățat de păngăria lor) (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:110]

Acest răspuns de la Allah Preaînaltul a venit în acea zi crucială, în care romanii și evreii au conspirat să îl omoare și să îl răstignească pe Isus (Pacea fie asupra sa!), însă Allah Preaînaltul le-a dejucat conspirația:

„Și ei (evreii) au violenit (încercând să-l omoare pe Isus), dar Allah a făcut ca planurile lor să nu izbutească, fiindcă Allah este Cel mai bun dintre plănuitori!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:54]

Astfel, Allah Preaînaltul l-a salvat pe Profetul Său, Isus (Pacea fie asupra sa!), de conspirația și violența lor.

Versetele coranice menționează câteva aspecte ale acestei conspirații evreiești:

„Și din pricina vorbelor lor: «Noi l-am omorât pe Mesia Isus, fiul Mariei, Trimisul lui Allah!», în vreme ce ei nu l-au omorât, nici nu l-au răstignit pe cruce (Allah Preaînaltul l-a mântuit pe Trimisul Său Isus; el nu a fost răstignit și nici ucis, ci a fost răstignită o altă persoană, iar ei și-au închipuit numai că acesta este Isus, fiindcă Allah a făcut să semene cu el), ci a fost făcut (cineva) să semene cu el! Cei care au avut păreri diferite în privința lui (Isus), au fost la îndoială (în legătură cu moartea lui); ei nu au avut cunoștința sigură despre ea (moartea lui), ci doar au urmat unor presupuneri. De bună seamă, nu l-au omorât, ~ Ci Allah l-a înălțat la El, iar Allah este ‘Aẓẓ (Invincibil, Atotputernic), Hakīm (Preaînțelept).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:157-158]

Un alt verset vorbește despre salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și ridicarea sa la Ceruri:

„Când Allah a spus: «O, Isus! Eu îți voi da o răsplată îmbelșugată, te voi înălța la Mine, te voi mântui de cei care nu cred (iudeii) și îi voi pune pe cei care te-au urmat (discipolii și cei care au crezut în Profeția lui) peste cei care nu cred până în ziua Învierii.» (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:55]

Nobilul Coran vorbește, de asemenea, despre salvarea și minunile sale (Pacea fie asupra sa!). Allah Preaînaltul spune:

„El le va vorbi oamenilor din pruncie, la fel și când va fi bărbat între două vârste (traducere a cuvântului arab kahl, care înseamnă bărbat între 30-50 de ani) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:46]

Este binecunoscut faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost ridicat la Ceruri pe când avea în jur de treizeci de ani. Expresia **„între două vârste”** este asociată cu vârsta înaintată, iar aceasta înseamnă că, după ce Isus (Pacea fie asupra sa!) va trece de prima parte a vieții lui, el (Pacea fie asupra sa!) va ajunge la maturitate și le va vorbi oamenilor. Nu există o altă semnificație; altfel, nu ar fi necesar să fie menționate maturitatea și abilitatea lui de a vorbi atunci când ne referim la miracolele lui Isus (Pacea fie asupra sa!),

fiindcă oricine este capabil să vorbească la maturitate, nefiind niciun fel de miracol în acest lucru.

Nobilul Coran menționează într-un alt verset că Isus (Pacea fie asupra sa!) va coborî pe Pământ în ultimele zile și înainte de venirea Zilei Judecării. Allah Preaînaltul spune:

„Și el (pronumele se referă aici la Isus, întoarcerea lui pe Pământ fiind un semn al apropierii Zilei Judecării) va fi un semn pentru Ceas (Judecată); deci nu vă îndoiiți în privința lui (a Ceasului) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 43:61]

Allah Preaînaltul spune de asemenea:

„Nu va fi niciunul dintre oamenii Cărții (evrei sau creștini) care să nu creadă în el, înaintea morții sale (At-Tabari spune: «Toți oamenii Cărții vor crede în Isus, fiul Mariei, ca Profet și Trimis al lui Allah, atunci când va coborî din Cer, puțin înainte de Ziua de Apoi»). **Iar în Ziua de Apoi, el (Isus) va fi martor împotriva lor.”** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:159]

Nici Coranul și nici relatările Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu menționează detalii cu privire la salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Prin urmare, învățații musulmani au trebuit să caute adevărul în Cărțile sacre ale oamenilor Cărții. Aceștia au cercetat, în mod alternativ, Biblia pentru a afla cum anume Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost salvat de conspirația evreilor.

Nobilul Coran relatează evenimentul răstignirii, dar nu Isus (Pacea fie asupra sa!) este cel care l-a suferit. Acesta arată ignoranța evreilor și a altora cu privire la identitatea persoanei răstignite. Ei nu s-au pus de acord cu privire la aceasta, căci persoana răstignită arăta la fel ca Isus (Pacea fie asupra sa!). Allah Preaînaltul spune:

„ (...) ei nu l-au omorât, nici nu l-au răstignit pe cruce (Allah Preaînaltul l-a mântuit pe Trimisul Său Isus; el nu a fost răstignit și nici, ci a fost răstignită o altă persoană, iar ei și-au închipuit numai că acesta este Isus, fiindcă Allah a făcut să semene cu el), ci a fost făcut (cineva) să semene cu el! Cei care au avut

părerii diferite în privința lui (Isus), au fost în îndoială (în legătură cu moartea lui) (...) [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:157]

Îndoiala la care face referire acest verset este cu privire la identitatea persoanei răstignite, fără a oferi detalii cu privire la aceasta. Nobilul Coranul nu specifică cine este această persoană, însă asigură că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost salvat și ridicat la Ceruri:

„(...) ei nu au avut cunoștință sigură despre ea (moartea lui), ci doar au urmat unor presupuneri. De bună seamă, nu l-au omorât, ~ Ci Allah l-a înălțat la El, iar Allah este ‘Azīz (Invincibil, Atotputernic), Hakīm (Preaînțelept).” Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:157-158]

Astfel, Nobilul Coran ne asigură că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost salvat de intrigile complotiștilor. Allah Preaînaltul spune că Mesagerul Său (Pacea fie asupra sa!) a fost ridicat la Ceruri, iar dușmanii săi, care au vrut să îl răstignească, au fost cuprinși de îndoieli și au răstignit pe altcineva. Allah Preaînaltul l-a ridicat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) la Ceruri, iar el se va întoarce înainte de Ziua Judecății. Venirea sa (Pacea fie asupra sa!) va fi un semn al sfârșitului vieții pe Pământ.

Importanța infirmării răstignirii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pentru musulmani

Musulmanii cred că Profeții (Pacea fie asupra lor!) mor la fel ca toți oamenii și că aceștia pot fi omorâți. Coranul cel Nobil ne spune că fiii lui Israel (Banu Israel) au omorât mai mulți Profeți (Pacea fie asupra lor!) fără niciun motiv. Așadar, pentru noi nu este ceva ciudat ca un Profet să fie omorât de criminalii sau de nebunii poporului său. Uciderea nu îl vătămează pe Profetul ucis, ci, din contră, acesta este un semn al alegerii Divine și, în același timp, el (Pacea fie asupra sa!) este un martir de dragul Său și de dragul religiei Sale.

Acestea fiind spuse, de ce atunci Nobilul Coran menționează salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și insistă în dezaprobarea creștinilor cu privire la această chestiune?!

Nobilul Coran menționează salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pentru a susține adevărul și pentru a demonstra slăbiciunea evreilor și incapacitatea lor de a duce la bun sfârșit ceea ce intenționau să facă. Atunci când musulmanii vorbesc despre salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ei doresc să demonstreze adevărul susținut în Cartea lor.

Mai mult decât atât, musulmanii realizează consecințele periculoase pe care le-a avut credința în răstignire. Aceasta s-a transformat dintr-un eveniment istoric într-un crez important în creștinism. Demonstrarea falsității acesteia ar face creștinismul lipsit de importanță, neavând nimic de oferit. Așadar, învățatul musulman Ahmad Deedat ne-a asigurat că religia creștină nu poate oferi nimic bun oamenilor în afară de presupusa mântuire prin sângele lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Spre exemplu, aceasta nu îi poate învăța pe oameni principii morale, chestiuni despre igienă, curățenie sau generozitate. Așadar, dacă răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi infirmată, nu ar exista niciun motiv pentru ca religia creștină să își trimită misionarii în lume sau chiar să existe.

Una dintre problemele pe care le creează credința în răstignire și care îi determină pe musulmani să ia atitudine este conceptul de Dumnezeu din creștinism.

În secolul al doilea e.n., a apărut Marcion, un ucenic faimos al lui Pavel. El credea că Dumnezeu evreilor, care i-a dat Legea lui Moise (Pacea fie asupra sa!) și a creat lumea, era Unul rău. Dumnezeu bun s-a întrupat în Isus (Pacea fie asupra sa!) și acesta era oponentul lui Dumnezeu, Cel care a creat lumea.

El și-a imaginat o acuzație adusă de Isus (Pacea fie asupra sa!) Creatorului și Protectorului lumii, Domnului Pământului și al Cerurilor, Allah Preaînaltul. El a spus:

„Isus a coborât la Domnul tuturor creațiilor în forma sa divină, acuzându-L de moartea sa pe cruce. Isus i-a spus Domnului tuturor creațiilor: «Judecata este între mine și Tine. Nu lăsa pe nimeni să fie judecătorul; propriile Tale Legi sunt judecătorul meu. Oare nu ai scris în Legea Ta că acela care omoară trebuie să fie omorât?» Atunci Dumnezeu (Domnul Creator) a răspuns: «Am scris aceasta.» Isus a spus: «Atunci ai capitulat în fața mea.» Apoi, Dumnezeu a spus: «Fiindcă te-am omorât, îți voi da altceva în schimb. Poți face orice dorești cu cei care au crezut în tine.» Atunci Isus a plecat, l-a luat deoparte pe Pavel și i-a explicat această înțelegere. L-a trimis să predice și să îi informeze pe oameni de acest legământ dintre Isus și Creator, precum și de faptul că toți cei care cred în Isus I-au fost vânduți Dumnezeului bun de către Dumnezeul drept.”⁵

Această minciună exagerată este o triere naturală și eternă, cauzată de contradicția dintre dreptate și milă. A spune că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost salvat aranjează lucrurile în ordinea lor corectă. Oamenii Îl vor adora pe Dumnezeul lor știind că ei Îl adoră pe Allah Preaînaltul, Cel mai Generos, Preamilostivul și Prea Iertătorul.

În cartea sa - „Dovezile cu privire la divinitatea lui Isus la care merită să reflectăm”, învățatul musulman Mohammed Hasan ‘Abd ar-Rahman a asemănat povestea păcatului originar, a mântuirii și a Legii cu povestea unui rege al cărui popor s-a revoltat împotriva lui. Apoi, el le-a trimis emisari care să-i invite să revină la bine, cerându-le să se supună autorității sale și să respecte normele de pace și dreptate. Însă insurgenții i-au ridiculizat pe emisari, i-au omorât și au continuat în insolența și mândria lor. Regele a fost cuprins de o mânie fără precedent și a decis să îl trimită pe singurul său fiu pentru a fi insultat, lovit și ucis în cele din urmă pentru mântuirea fărădelegilor lor. Cei care credeau în acest sacrificiu erau onorați, iar păcatele lor erau iertate.

⁵ *Hristos în credințele creștine*, Ahmad ‘Abd al-Wahab pp. 279-289, citând din „*Istoria dogmei*”, Adolf Harnack. A se vedea, de asemenea, *A patra Evanghelie*, Henry De Lavouse, pp. 30-36

Apoi, el a promulgat un decret prin care a anulat toate legile anterioare cu privire la dreptate și prosperitate. Mai mult decât atât, el a oferit o rezoluție prin care cei care credeau în noile reguli erau considerați cetățeni buni, indiferent de câte păcate, fărâdelegi sau crime comiseseră.

Explicația dată pentru o astfel de atitudine a fost aceea că regele era considerat a fi drept, iar dreptatea sa i-a cerut să nu se răzbune pe insurgenți, desfrânați și alți infractori. Dincolo de aceasta, din dragoste față de oamenii săi și pentru a îi salva de la moarte, el a preferat să îl sacrifice pe singurul său fiu nevinovat. Acest sacrificiu a șters toate faptele rele ale acestei națiuni, care l-a torturat și răstignit pe acest fiu, din porunca regelui.

Ce părere au creștinii despre un astfel de rege? Nimeni nu l-ar descrie ca fiind un rege drept sau nedrept, ci ca pe unul ridicol, prost și idiot.

Aceasta este imaginea lui Dumnezeu pe care profesorul Mohammed Hasan a observat-o în cadrul religiei creștine modificate.

Credințele cu privire la răstignire, păcatul original, mântuire și tot ceea ce are legătură cu acestea sunt motivele pentru care oamenii nu acceptă această religie, iar ateismul se răspândește. Oamenii nu acceptă să adore un Dumnezeu nedrept sau crud ori un Dumnezeu răstignit, așa cum este Dumnezeul pe care Biserica pretinde ca oamenii să Îl venereze și adore.

Ideea morții lui Dumnezeu prin sacrificiul făcut pentru păcatele altora a condus la răspândirea necredinței. Nietzsche a spus:

„Dacă ideea lui Dumnezeu a fost să trimită inocenței de pe Pământ aberația păcatelor, atunci cei care cred în această inocență ar trebui să-și folosească topoarele pentru a distruge această idee.”

În plus, el a spus:

„Binecuvântate sunt inimile pure, fiindcă acestea nu pretind a-L vedea pe Dumnezeu față în față! Am devenit oameni și, din acest motiv, nu ne dorim decât Regatul Pământesc. Unde a plecat Dumnezeu? Îți voi spune eu unde a plecat: noi L-am omorât, tu și cu

mine. Da! Noi suntem cei care au pus capăt zilelor sale; noi, cu toții. Nu simți putrezirea divină? Și dumnezeii putrezesc. Dumnezeu a murit și va rămâne mort.”⁶

Absurditatea ideii păcatului original, a mântuirii și a ciudățeniei ei au făcut-o ridicolă. În cartea lui, „*Creștinismul original*”, J.R. Snout a spus:

„Este surprinzător faptul că astăzi oamenii nu acceptă ideea de Isus ca fiind Fiul lui Dumnezeu, sau mântuirea făcută de el pentru păcatele noastre și preluarea pedepsei; acesta este un concept nedrept, imoral și un lucru nepotrivit, care nu poate fi altfel decât ridicol și absurd.”⁷

⁶ *Creștinismul fără Hristos*, Kamal Săfan, p. 76

⁷ *Hristos în Coran, Tora și Evanghelii*, ‘Abd al-Karim al-Khatib, p. 372

O examinare critică la adresa poveștilor despre răstignire din Evangelii

Înainte ca Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să declare nulă ideea răstignirii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în secolul al șaptelea, creștinii au transmis povestea cu privire la aceasta generație după generație. Aceștia s-au întrebat ce drept ar fi avut el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să nege moartea lui Hristos (Pacea fie asupra sa!) pe cruce și cum ar fi putut el (Pacea și binecuvântarea fie asupra sa!) să respingă declarațiile discipolilor și ale altor martori oculari, care ne-au transmis dovezi scrise cu privire la ceea ce au văzut.

Cele patru Evanghelii constituie dovada lor în acest sens, dacă li s-ar cere una. Nobilul Coran îi provoacă:

„(...) Aduceți dovada voastră dacă aveți dreptate!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:111]

Biblia, care a fost tradusă în peste o mie de limbi, menționează răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), iar aceasta este dovada.

Învățatul musulman Deedat ne invită să examinăm această dovadă și pe acești patru martori care au afirmat că au văzut răstignirea. Deedat a menționat în numele musulmanilor câteva observații cu privire la acești martori. Prima arată faptul că doi dintre aceștia nu l-au văzut niciodată pe Isus (Pacea fie asupra sa!) și nu au făcut parte dintre discipolii săi. Atunci, cum ar putea ei fi considerați martori? El face aluzie, bineînțeles, la Marcu și Luca!

A doua observație este aceea că niciunul dintre acești martori nu a asistat la răstignire, după cum afirmă Marcu:

„Atunci toți discipolii l-au părăsit și au fugit.” [Marcu 14:50]

Dacă această mărturie ar fi prezentată în fața unei instanțe judecătorești, ea ar fi respinsă în mai puțin de două minute.

Această mărturie este înregistrată în peste 5000 de manuscrise, care sunt mândria creștinilor, în ciuda faptului că nu există niciun fel de asemănare între acestea. Chiar dacă ar fi toate identice, nici măcar unul dintre ele nu a fost scris de autorul cărui i-a fost atribuit.⁸

În cartea sa, „*Evoluția Evangheliilor*”, Enoch Powell a spus:

*„Povestea romanilor cu privire la răstignirea lui Isus nu a fost menționată în manuscrisele originale ale Evangheliilor. Scribul care a primit copia grecească a Evangheliei după Matei a observat că unele versete identice se repetau, ceea ce înseamnă că acestea au fost rescrise mai târziu.”*⁹

Printre modificările suferite de povestea răstignirii observate în Scripturi de către învățații occidentali este și faptul că unele versete au fost adăugate poveștii de către scribi, care au descris-o conform viziunii lor. Evanghelia după Marcu spune:

„În ziua dintâi a praznicului Azimelor, când jertfeau Paștile, ucenicii lui Isus I-au zis: «Unde voiești să ne ducem să-Ți pregătim ca să mănânci paștile?» ~ El i-a trimis pe doi dintre ucenicii Săi și le-a zis:«Duceți-vă în cetate; acolo aveți să întâlniți un om ducând un ulcior cu apă: mergeți după el.»” [Marcu 14:12-13]

În cartea sa, „*Sfântul Marcu*” (p. 376), Dennis Nienham a considerat că majoritatea învățaților crede că aceste versete au fost adăugate mai târziu în povestea lui Marcu. Ei au ajuns la această concluzie bazându-se pe două chestiuni.

Prima: scriitorul a descris evenimentul într-un mod în care un evreu contemporan cu Isus (Pacea fie asupra sa!) nu ar fi făcut-o.

A doua: scriitorul acestui verset: „**Seara, Isus a venit cu cei doisprezece.**” [Marcu 14:17] a vorbit despre întâlnirea lui Isus

⁸ *Răstignirea între realitate și falsitate*, Ahmad Deedat, pp.18-20

⁹ *Manuscrisele de la Marea Moartă*, Ahmad Othman, pp.139-144

(Pacea fie asupra sa!) cu cei doisprezece discipoli ai săi, pentru a pregăti sărbătoarea Paștelui. El nu știa nimic despre absența a doi dintre ei (Petru și Ioan, conform lui Luca 22:8). Dacă scriitorul acestui verset (17) ar fi cunoscut acel pasaj, el ar fi menționat doar zece. Ar fi trebuit să fie: „*Seara, Isus a venit cu cei zece.*”

O altă modificare în Evanghelia este cea pe care a menționat-o George Caird, comentatorul Evangheliei după Luca. Conform acestuia, în timp ce se afla pe cruce, Isus (Pacea fie asupra sa!) a strigat adresându-Se lui Dumnezeu:

„(...) Tată, iartă-i, căci nu știi ce fac! (...)” [Luca 23:34]

Aceste cuvinte nu sunt menționate în celelalte Evanghelii. Mai mult decât atât, în unele dintre manuscrisele cele mai importante din care Luca s-a inspirat, această suplicație nu există.

Caird a spus (p. 251):

„S-a spus că această rugăciune ar fi putut fi ștearsă din unul dintre primele manuscrise ale lui Luca de către unul dintre scribii din secolul al doilea. Acesta a considerat că era de neconceput ca Dumnezeu să îi poată ierta pe evrei. Observând distrugerea Ierusalimului de două ori, în anul 70 e.n. și 135 e.n., era clar că Dumnezeu nu i-a iertat.”¹⁰

În primul rând: contradicțiile poveștilor despre răstignire din Evanghelia

Cele patru Evanghelii, care reprezintă principala sursă a poveștii răstignirii, menționează nenumărate detalii cu privire la aceasta. Dacă aceste relatări ar fi inspirații, așa cum pretind creștinii, atunci ele ar trebui să fie identice. Totuși, la o examinare minuțioasă a acestor relatări, putem remarca multe contradicții și diferențe. Aceasta înseamnă că unele dintre aceste relatări sunt greșite sau Matei minte cu privire la ceva sau Marcu minte cu privire la ceva.

¹⁰ *Hristos în credințele creștine*, Ahmad ‘Abd al-Wahab, pp. 133-136, 170

Dintre aceste contradicții, amintim:

- **S-au dus preoții cei mai de seamă să îl captureze pe Isus (Pacea fie asupra sa!)?**

Cine s-a dus să îl captureze pe Isus (Pacea fie asupra sa!)?

Matei spune:

„Pe când vorbea El încă, iată că vine Iuda, unul din cei doisprezece, cu o gloată mare, cu săbii și cu ciomege, trimiși de preoții cei mai de seamă și de bătrânii norodului.” [Matei 26:47]

Marcu a adăugat că bătrânii și cărturarii erau printre ei:

„Și îndată, pe când vorbea El încă, a venit Iuda, unul din cei doisprezece, și împreună cu el a venit o mulțime de oameni cu săbii și cu ciomege, trimiși de preoții cei mai de seamă, de cărturari și de bătrâni.” [Marcu 14:43]

Ioan spune că erau soldați romani și servitorii preoților cei mai de seamă:

„Iuda deci a luat ceata ostașilor și pe aprozii trimiși de preoții cei mai de seamă și de farisei și a venit acolo cu felinare, cu făclii și cu arme.” [Ioan 18:3]

Niciunul dintre cei trei evangheliști nu menționează venirea preoților cei mai de seamă. Dacă preoții cei mai de seamă ar fi fost prezenți, aceștia ar fi trebuit menționați, fiindcă nu erau mai puțin importanți decât cărturarii, bătrânii și oamenii poporului. Totuși, Luca a spus că înșiși preoții cei mai de seamă au fost cei care l-au capturat pe Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Isus a zis apoi preoților celor mai de seamă, căpeteniilor străjerilor Templului și bătrânilor care veniseră împotriva Lui (...)” [Luca 22:52]

Este evidentă contradicția dintre Luca și ceilalți trei evangheliști.

- **Când a fost judecat Isus (Pacea fie asupra sa!)?**

Evangelheliile menționează judecata lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Ele sunt în acord în mare parte în ceea ce privește descrierea unor aspecte care s-au petrecut în timpul acestui eveniment. Ele sunt în acord, spre exemplu, în ceea ce privește întrebarea pe care preoții cei mai de seamă au adresat-o cu privire la identitatea persoanei judecate și în ceea ce privește răspunsul la aceasta, conform căruia fiul omului va sta la dreapta puterii și venind pe norii cerului (a se vedea Luca 22:67-69; Marcu 14:61-63; Matei 26:63-64).

Cu toate acestea, ele nu sunt în acord cu privire la timpul judecării. Luca a spus că aceasta s-a întâmplat în dimineața zilei de după prinderea sa:

„Când s-a făcut ziuă, bătrânii norodului, preoții cei mai de seamă și cărturarii s-au adunat împreună și au adus pe Isus în soborul lor. Ei I-au zis: ~ «Dacă ești Tu Hristosul, spune-ne!» (...)” [Luca 22:66-67]

Ceilalți trei evangheliști menționează că momentul judecării a avut loc în noaptea prinderii sale. Marcu a spus:

„Pe Isus L-au dus la marele preot, unde s-au adunat toți preoții cei mai de seamă, bătrânii și cărturarii.” [Marcu 14:53] (A se vedea și Matei 26:57 și Ioan 18:3)

- **De câte ori a cântat cocoșul?**

Petru l-a urmat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) de la distanță, pentru a privi la judecata lui. Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a spus că el (Petru) îl va nega de trei ori în acea noapte înainte să cânte cocoșul de două ori, conform lui Marcu: **„(...) Înainte ca să cânte cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori (...)**” [Marcu 14:72], și o dată, conform celorlalți trei evangheliști. Luca a spus: **„(...) Înainte ca să cânte cocoșul te vei lepăda de Mine de trei ori. (...)**” [Luca 22:61] (A se vedea Matei 26:74 și Ioan 18:27)

Cei trei evangheliști (Luca, Matei și Ioan) au menționat doar un cântat, spre deosebire de Marcu, care a menționat două.

● Când l-a recunoscut servitoarea pe Petru prima dată?

În timp ce Petru se uita la judecată, unii oameni l-au recunoscut ca fiind unul dintre discipolii lui Isus (Pacea fie asupra sa!). În consecință, el a fost obligat să nege acest lucru de trei ori.

Toate Evangheliile afirmă că prima care l-a recunoscut a fost servitoarea. Totuși, ele nu sunt de acord cu privire la locul în care s-a petrecut evenimentul. Matei și Ioan au certificat faptul că Petru se afla în afara casei:

„Petru însă ședea afară în curte. O slujnică a venit la el și i-a zis: «Și tu erai cu Isus Galileeanul!»» [Matei 26:69]

Luca și Marcu menționează că Petru se afla în interiorul casei, încălzindu-se. Marcu a spus:

„Pe când stătea Petru jos în curte, a venit una din slujnicele marelui preot. ~ Când a văzut pe Petru încălzindu-se, s-a uitat țintă la el și i-a zis: «Și tu erai cu Isus din Nazaret!»» [Marcu 14:66-67]

La rândul său, Luca a confirmat:

„Au aprins un foc în mijlocul curții și au șezut jos. Petru s-a așezat și el printre ei. ~ O slujnică l-a văzut cum ședea la para focului, s-a uitat țintă la el și a zis: «Și omul acesta era cu El.»» [Luca 22:55-56]

Așadar, unde se afla Petru: în exteriorul sau în interiorul casei?

O a doua contradicție între Evangheliile cu privire la acest eveniment este reprezentată de momentul în care servitoarea l-a recunoscut pe Petru. Trei dintre evangheliști au menționat că acesta stătea în apropierea focului, pe când Ioan a menționat că aceasta s-a întâmplat în timp ce el se afla în afara casei, lângă poartă, fiindcă servitoarea era responsabilă de intrarea și de ieșirea oamenilor pe

poartă. De asemenea, Ioan atestă că unul dintre discipolii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a mijlocit în favoarea lui Petru, rugându-i pe preoții cei mai de seamă să îi permită lui Petru să intre în casă:

„Atunci slujnica, portărița, i-a zis lui Petru: «Nu cumva și tu ești unul din ucenicii Omului acestuia?» (...)» [Ioan 18:17]

Conform lui Ioan, Petru a fost recunoscut în apropierea ușii, spre deosebire de părerea celorlalți trei evangheliști, care l-au descris stând așezat în apropierea focului.

● **Cine l-a recunoscut pe Petru a doua și a treia oară?**

Conform lui Marcu, aceeași servitoare care l-a recunoscut prima dată l-a recunoscut și a doua oară:

„Când l-a văzut slujnica, a început iarăși să spună celor ce stăteau acolo: «Acesta este unul dintre oamenii aceia.»» [Marcu 14:69]

Însă, conform lui Matei, o altă servitoare l-a recunoscut a doua oară:

„Când a ieșit în pridvor, l-a văzut o altă slujnică și a zis celor de acolo: «Și acesta era cu Isus din Nazaret.»» [Matei 26:71]

Luca este în contradicție totală cu primii doi. El a spus că un om din mulțime a fost cel care l-a recunoscut a doua oară pe Petru, iar nu o servitoare:

„Peste puțin, l-a văzut un altul și a zis: «Și tu ești unul din oamenii aceia.» Iar Petru a zis: «Omule, nu sunt dintre ei.»» [Luca 22:58]

Ioan a încercat să rezolve această neînțelegere. El a combinat afirmațiile opuse din Evangheliile celor trei dinaintea sa și a folosit povestea celei de a treia negări a lui Petru, atunci când mulți l-au identificat, considerând-o a fi cea de a doua negare. El a spus:

„Simon Petru stătea acolo și se încălzea. Ei i-au zis: «Nu cumva ești și tu unul din ucenicii Lui?» El s-a lepădat și a zis: «Nu sunt.»» [Ioan 18:25]

Acest mod de identificare a lui Petru făcută de mai multe persoane a fost menționat de către Marcu și Matei în cadrul celei de a treia negări. Marcu a spus:

„Și el s-a lepădat din nou. După puțină vreme, cei ce stăteau acolo, i-au zis iarăși lui Petru: «Nu mai încape îndoială că ești unul din oamenii aceia; căci ești galileean, și graiul tău seamănă cu al lor.» ~ Atunci el a început să se blesteme și să se jure: «Nu îl cunosc pe omul acesta despre care vorbiți!»» [Marcu 14:70-71]

Matei a spus:

„Peste puțin, cei ce stăteau acolo s-au apropiat și au zis lui Petru: «Nu mai încape îndoială că și tu ești unul din oamenii aceia, căci și vorba te dă de gol.» ~ Atunci el a început să se blesteme și să se jure, zicând: «Nu îl cunosc pe omul acesta!» (...)" [Matei 26:73-74]

Luca și Ioan au spus că acea a treia recunoaștere a lui Petru a fost făcută de către un singur om, care l-a identificat a treia oară pe Petru, iar nu de un grup din mulțime. Luca a spus:

„Cam după un ceas, un altul întărea același lucru și zicea: «Nu mai încape îndoială că și omul acesta era cu El, căci este galileean.» ~ Petru a răspuns: «Omule, nu știu ce zici.» (...)" [Luca 22:59-60]

Ioan a confirmat aceasta și a menționat că omul era unul dintre servitorii marelui preot:

„Unul dintre robii marelui preot, rudă cu acela căruia îi tăiasse Petru urechea, a zis: «Nu te-am văzut eu cu El în grădină?»» [Ioan 18:26]

Atunci, cine l-a identificat pe Petru a doua oară? A fost aceeași servitoare, altă servitoare sau un om? L-a negat Petru pe Isus (Pacea fie asupra sa!) a treia oară pentru că mulțimea i-a recunoscut

accentul sau fiindcă servitorul marelui preot l-a văzut în grădină alături de discipolii lui Isus (Pacea fie asupra sa!)?

Preotul egiptean Matei cel Sărac a recunoscut această contradicție dintre aceste povești. El a spus:

„Ceea ce a spus sfântul Luca este diferit de ceea ce a spus sfântul Marcu în ceea ce privește însemnătatea, tipul de oameni care l-a identificat pe Petru și motivele existente de fiecare dată.”¹¹

● **De ce a fost întemnițat Baraba?**

Fiecare evanghelist a expus propriul motiv cu privire la întemnițarea lui Baraba în temnițele lui Pontius Pilat. Pentru Ioan, el a fost un hoț:

„(...) Și Baraba era un tâlhar.” [Ioan 18:40]

Pentru Marcu și Luca, el a fost un scandalagiu care a cauzat moartea unei persoane, meritând astfel întemnițarea:

„Baraba fusese aruncat în temniță pentru o răscoală care avusese loc în cetate și pentru un omor.” [Luca 23:19] (A se vedea de asemenea Marcu 15:7)

Faptele Apostolilor menționează faptul că Baraba era un criminal și nu doar un simplu insurgent:

„Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș.” [Faptele Apostolilor 3:14]

● **Cine a cărat crucea: Isus (Pacea fie asupra sa!) sau Simon?**

Pilat a poruncit ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să fie răstignit, iar evreii l-au luat pentru a executa această sentință. În timp ce îl luau, ei s-au întâlnit cu un om pe nume Simon pe care l-au obligat să care crucea lui Hristos (Pacea fie asupra sa!). Marcu a spus:

¹¹ *Evanghelia după Luca*, preotul Matei cel Sărac, p. 705

„Au silit să ducă crucea lui Isus pe un trecător care se întorcea de la câmp, numit Simon din Cirena, tatăl lui Alexandru și al lui Ruf.” [Marcu 15:20-22] (A se vedea Matei 27:32 și Luca 23:26)

Pe de altă parte, Ioan i-a contrazis pe cei trei evangheliști, spunând că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost cel care a cărat crucea și nu Simon:

„Au luat deci pe Isus și L-au dus să-L răstignească. ~ Isus, ducându-și crucea, a ajuns la locul zis al «Căpățânii.» (...)” [Ioan 19:17]

Ioan nu a făcut niciun fel de aluzie la Simon din Cirena. Atunci, nu putem decât să ne întrebăm: cine a cărat crucea, Simon sau Isus (Pacea fie asupra sa!)?

● **Sfârșitul poveștii lui Iuda**

Noul Testament menționează două relatări diferite cu privire la sfârșitul discipolului trădător, Iuda Iscariotul, cel care l-a vândut pe Isus (Pacea fie asupra sa!), indicându-le dușmanilor săi locul în care se afla și predându-l acestora pentru treizeci de arginți. Matei a spus:

„Atunci Iuda, vânzătorul, când a văzut că Isus a fost osândit la moarte, s-a căit, a dus înapoi cei treizeci de arginți, i-a dat preoților celor mai de seamă și bătrânilor ~ și a zis: «Am păcătit, căci am vândut sânge nevinovat.» «Ce ne pasă nouă?», i-au răspuns ei. «Treaba ta.» ~ Iuda a aruncat arginții în Templu și s-a dus de s-a spânzurat. ~ Preoții cei mai de seamă au strâns arginții și au zis: «Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă sunt preț de sânge.» ~ Și după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia «Țarina olarului.» ca loc pentru îngroparea străinilor. ~ Iată de ce țarina aceea a fost numită până în ziua de azi: «Țarina sângelui.»” [Matei 27:3-8]

Faptele Apostolilor spune altă poveste, care a fost menționată de Petru în discursul său. El a spus:

„«Fraților, trebuia să se împlinească Scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda, care a fost călăuză celor ce au prins pe Isus. ~ El era din numărul nostru și era părtaș al aceleiași slujbe. ~ Omul acesta a dobândit un ogor cu plata nelegiurii lui, a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc și i s-au vărsat toate măruntaiele.» ~ Lucrul acesta a ajuns așa de cunoscut de toți locuitorii din Ierusalim, încât ogorul acela a fost numit în limba lor: «Acheldama.», adică: «Ogorul sângelui.»» [Faptele Apostolilor 1:16-19]

Cele două pasaje diferă cu privire la mai multe chestiuni:

a) *modul în care a murit Iuda:* el fie s-a sinucis: „**s-a dus de s-a spânzurat**”, fie a murit din cauza căderii sale: „**a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc și i s-au vărsat toate măruntaiele.**” El nu a putut să moară de două ori și nici nu a putut să moară prin două moduri. Trebuie menționat, de asemenea, că preotul Papias (m. 155 e.n.) a estimat că Iuda a murit lovit de o căruță, intestinalele sale ieșind afară din cauza acestui accident!

b) *cine a cumpărat ogorul,* a fost Iuda însuși: „**omul acesta a dobândit un ogor cu plata nelegiurii lui**” sau au fost preoții care i-au luat banii: „**s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia «Țarina olarului.»**”?

c) *a murit Iuda regretând:* „**Atunci Iuda, vânzătorul, când a văzut că Isus a fost osândit la moarte, s-a căit, a dus înapoi cei treizeci de arginți, i-a dat preoților celor mai de seamă și bătrânilor ~ Și a zis: «Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat.»**” sau a fost pedepsit pentru crima sa, așa cum reiese din discursul lui Petru?

d) *a returnat Iuda banii preoților:* „**a dus înapoi cei treizeci de arginți, i-a dat preoților celor mai de seamă și bătrânilor**” sau a păstrat banii și a cumpărat un ogor: „**omul acesta a dobândit un ogor cu plata nelegiurii lui**”?

e) *a murit Iuda după proces, înainte de răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!):* „**s-a dus de s-a spânzurat**” sau a murit mai târziu (doar Dumnezeu știe când), după ce a cumpărat un ogor?

f) ogorul s-a numit Țarina sângelui din cauza vărsării sângelui lui Isus (Pacea fie asupra sa!): „și au zis: «Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă sunt preț de sânge.» ~ Și după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia «Țarina olarului.» ca loc pentru îngroparea străinilor. ~ Iată de ce țarina aceea a fost numită până în ziua de azi: «Țarina sângelui.»” sau fiindcă sângele lui Iuda s-a vărsat pe el atunci când i-au ieșit afară intestinele: „Omul acesta a dobândit un ogor cu plata nelegiuirii lui, a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc și i s-au vărsat toate măruntaiele.» ~Lucrul acesta a ajuns așa de cunoscut de toți locuitorii din Ierusalim, încât ogorul acela a fost numit în limba lor: «Acheldama.», adică: «Ogorul sângelui.»”?

● Care a fost atitudinea celorlalți doi bărbați răstigniți alături de Isus (Pacea fie asupra sa!)?

Evanghelia menționează că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost răstignit între doi hoți, unul aflat la dreapta sa și unul la stânga. Marcu și Matei afirmă că ambii hoți și-au bătut joc de Isus (Pacea fie asupra sa!). Matei a spus:

„Tâlharii care erau răstigniți împreună cu El, Îi aruncau aceleași cuvinte de batjocură.” [Matei 27:44] și același lucru este menționat în Marcu 15:32.

Luca spune că doar unul dintre cei doi tâlhari și-a bătut joc de Isus (Pacea fie asupra sa!) și că celălalt nu a fost de acord cu această batjocură. Luca spune:

„Unul din tâlharii răstigniți Îl batjocorea și zicea: «Nu ești tu Hristosul? Mântuiește-te pe tine însuși și mântuiește-ne și pe noi!» ~ Dar celălalt l-a înfruntat și i-a zis: «Nu te temi tu de Dumnezeu (...) ~ Isus a răspuns: «Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu mine în Rai.»” [Luca 23:39-43]

- **Cine a cerut ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să fie lăsat să își înfăptuiască miracolele?**

Evangelhia după Marcu ne spune că, în timp ce Isus (Pacea fie asupra sa!) se afla pe cruce, el a plâns și a cerut apă, iar apoi: „**unul din ei a alergat de a umplut un burete cu oțet, l-a pus într-o trestie și l-a dat să bea, zicând: «Lăsați să vedem dacă va veni Ilie să-l coboare de pe cruce!»**” [Marcu 15:36]

Persoana care a rostit propoziția anterioară a fost aceeași cu cea care i-a dat lui Isus (Pacea fie asupra sa!) să bea și care le-a spus celorlalți: „**Lăsați să vedem dacă va veni Ilie să-L coboare de pe cruce!**”

Evangelhia după Matei contrazice această descriere spunând:

„**Și îndată, unul din ei a alergat de a luat un burete, l-a umplut cu oțet, l-a pus într-o trestie și l-a dat să bea. ~ Dar ceilalți ziceau: «Lasă să vedem dacă va veni Ilie să-l mântuiască.»**” [Matei 27:48-49]

El a menționat că ceilalți prezenți i-au adresat aceste cuvinte persoanei care i-a dat să bea lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Atunci, cine a rostit aceasta și cui i-a fost adresată?

- **Care au fost ultimele cuvinte rostite de către Isus (Pacea fie asupra sa!) înainte de moartea sa?**

Evangelhiile menționează ultimele momente din viața lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Acestea variază cu privire la descrierea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) din acel moment. Matei și Marcu l-au descris ca fiind slab, disperat după ajutor și plângând:

„**Isus a strigat cu glas tare: «Eli, Eli, lama sabactani?», adică: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?»**” [Matei 27:46] (A se vedea și Marcu 15:34-37)

Luca a considerat că un astfel de sfârșit nu era demn de Isus (Pacea fie asupra sa!). El l-a descris ca fiind o persoană puternică, mulțumită de Voia lui Allah Preaînaltul:

„Isus a strigat cu glas tare: «Tată, în Măinile Tale îmi încredințez duhul!» Și, când a zis aceste vorbe, și-a dat duhul.” [Luca 23:46]

Pentru a evita rușinea, Ioan nu a descris sentimentele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), însă a menționat alte afirmații considerate a fi ultimele sale cuvinte pe cruce. Ioan a spus:

„Când a luat Isus oțetul, a zis: «S-a isprăvit!» Apoi și-a plecat capul și și-a dat duhul.” [Ioan 19:30]

Care au fost atunci ultimele cuvinte ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și care a fost starea sa după ce a fost răstignit?

● **Când s-a rupt perdeaua templului?**

Evangelhiștii au considerat că moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) trebuia să fie una excepțională, nu precum moartea normală. Aceștia au considerat că trebuia să fie acompaniată de evenimente mărețe, însă evangheliștii diferă în ceea ce privește descrierea acestora, care este făcută în conformitate cu imaginația lor bogată.

Cu toate acestea, ei sunt de acord cu privire la un lucru, și anume ruperea perdelei templului, dar nu sunt de acord cu privire la timpul în care s-a produs aceasta. Conform lui Marcu, acest lucru s-a întâmplat după moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Dar Isus a scos un strigăt tare și și-a dat duhul. ~ Perdeaua dinăuntru templului s-a rupt în două, de sus până jos.” [Marcu 15:37-38]

Luca, relatând evenimentele cu exactitate, nu a fost de acord cu ceea ce a scris în Cartea sa Marcu, primul scriitor evanghelist. El a considerat că miracolul s-a întâmplat înainte de moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Era cam pe la ceasul al șaselea. Și s-a făcut întuneric peste toată țara, până la ceasul al nouălea. ~ Soarele s-a întunecat, și perdeaua dinăuntru templului s-a rupt prin mijloc. ~ Isus a strigat cu glas tare: «Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul!» Și, când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul.” [Luca 23:44-46]

Acest eveniment s-a petrecut înainte de moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), contrar a ceea ce a spus Marcu.

În al doilea rând: contradicțiile cu privire la poveștile despre înviere

Cele patru Evangheliile menționează învierea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) de după înmormântarea sa. Aceste relatări sunt pline de contradicții, ceea ce le transformă în cele mai slabe povești conținute de Evangheliile.

● Când s-au dus femeile la mormânt?

Evangheliile menționează că femeile au vizitat mormântul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în ziua de duminică. Conform lui Marcu, aceasta s-a întâmplat după răsăritul soarelui:

„În ziua dintâi a săptămânii, s-au dus la mormânt dis-de-diminează, pe când soarele răsărise.” [Marcu 16:2]

Conform lui Matei și Luca, aceasta s-a întâmplat la ivirea zorilor, iar Ioan a spus că era încă întuneric:

„În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena s-a dus dis-de-diminează la mormânt, pe când era încă întuneric; și a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt.” [Ioan 20:1] (A se vedea de asemenea Matei 28:1 și Luca 24:1)

Să vedem cum a încercat părintele Matei cel Sărac să conecteze ivirea zorilor cu răsăritul soarelui. El a spus:

„Diferența este cauzată de faptul că femeile s-au trezit foarte devreme, pe când era încă întuneric. Ele s-au dus la poarta vestică a orașului și au așteptat până când s-a deschis. Aceasta nu s-a deschis decât la răsăritul soarelui. Adică, ele au plecat și au ajuns la poartă la ivirea zorilor și s-au dus la mormânt după răsărit, iar acesta este conflictul.”¹²

Fără îndoială, cititorul poate realiza că nici evangheliștii, nici istoricii nu știau nimic despre poarta închisă pe care a menționat-o părintele Matei. Cititorul va realiza, de asemenea, că explicația părintelui asupra poveștii îl contrazice pe Ioan, care spune:

„Maria Magdalena s-a dus dis-de-diminează la mormânt, pe când era încă întuneric.”

Așadar, este clar că Maria s-a dus la mormântul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pe când încă era întuneric, nu s-a dus la poarta vestică a orașului, care nu se deschidea decât la răsăritul soarelui!

● **Cine a vizitat mormântul?**

Conform lui Ioan, Maria Magdalena a fost singura care a vizitat mormântul:

„În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena s-a dus dis-de-diminează la mormânt, pe când era încă întuneric (...)” [Ioan 20:1]

Matei a adăugat o altă Maria anonimă:

„La sfârșitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul.” [Matei 28:1]

Marcu le-a spus cititorilor săi că vizitatorii au fost Maria Magdalena, mama lui Iacov și Salome:

¹² *Evanghelia după Matei (studiu, explicație și comentarii)*, Părintele Matei cel Sărac, p. 830

„După ce a trecut ziua Sabatului, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salome au cumpărat miresme ca să se ducă să un gă trupul lui Isus.” [Marcu 16:1]

Luca a spus că vizitatorii erau mai multe femei și multe alte persoane care le însoțeau:

„Femeile care veniseră cu Isus din Galileea l-au însoțit pe Iosif; au văzut mormântul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el, ~ S-au întors și au pregătit miresme și miruri. Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit, după Lege.” [Luca 23:55-56]

„În ziua întâi a săptămânii, femeile acestea, și altele împreună cu ele, au venit la mormânt dis-de-diminează și au adus miresmele pe care le pregătiseră.” [Luca 24:1]

Toate acestea s-au petrecut în aceeași vizită.

● Când a fost înlăturată piatra care închidea mormântul?

Au găsit vizitatorii piatra cea mare care închidea mormântul dată la o parte sau aceasta a fost mutată în momentul vizitei lor? Matei a spus:

„Și iată că s-a făcut un mare cutremur de Pământ; căci un înger al Domnului s-a coborât din Cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului și a șezut pe ea.” [Matei 28:2], aceasta însemnând că înlăturarea s-a întâmplat în timpul vizitei.

Ceilalți trei evangheliști spun că vizitatorii au găsit piatra înlăturată. Luca spune:

„Au găsit piatra răsturnată de pe mormânt.” [Luca 24:2]
(A se vedea Marcu 16:4 și Ioan 20:1)

● Ce au văzut vizitatoarele?

Conform lui Marcu, ele au văzut un bărbat tânăr în dreapta mormântului, îmbrăcat cu un veșmânt alb (a se vedea Marcu 5:16).

Matei a spus că bărbatul tânăr era un înger coborât din Ceruri (a se vedea Matei 28:2). Conform lui Luca, ele au văzut doi bărbați în haine strălucitoare (a se vedea Luca 24:4). Ioan menționează că erau doi îngeri în haine albe. Unul stătea lângă cap, iar celălalt lângă picioare (a se vedea Ioan 20:12).

● Unde l-a găsit Maria Magdalena pe Isus (Pacea fie asupra sa!) și cine i-a spus de învierea lui?

Vizitatoarele au fost primele care l-au văzut pe Isus (Pacea fie asupra sa!). Unde a avut loc întâlnirea?

Ioan a spus că a fost în interiorul mormântului, în timp ce Maria Magdalena (singura vizitatoare, conform versiunii sale) vorbea cu îngerii:

„«Femeie», i-au zis ei, «pentru ce plângi?» Ea le-a răspuns: «Pentru că au luat pe Domnul meu, și nu știu unde l-au pus.» ~ După ce a zis aceste vorbe, s-a întors și a văzut pe Isus stând acolo în picioare; dar nu știa că este Isus. ~ «Femeie», i-a zis Isus, «de ce plângi? Pe cine cauți?» Ea a crezut că este grădinarul și i-a zis: «Domnule, dacă l-ai luat, spune-mi unde l-ai pus și mă voi duce să-l iau.» ~ Isus i-a zis: «Marie!» Ea s-a întors și i-a zis în evreiește: «Rabuni!», adică: «Învățătorule!»» [Ioan 20:13-16]

Observăm din aceste versete că ea a descoperit că Isus (Pacea fie asupra sa!) era viu fără ca îngerii să-i spună. Ea l-a văzut și l-a recunoscut la scurt timp după ce a vorbit cu el (Pacea fie asupra sa!).

Matei a avut un răspuns diferit și a spus că Maria Magdalena și prietena ei l-au întâlnit pe Isus (Pacea fie asupra sa!) în afara mormântului și departe de el, iar îngerul le-a spus despre salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Dar îngerul a luat cuvântul și le-a zis femeilor: «Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus care a fost răstignit. ~ Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul; ~ Și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor lui că

a înviat dintre cei morți. Iată că El merge înaintea voastră în Galileea; acolo îl veți vedea. Iată că v-am spus lucrul acesta.» ~ Ele au plecat repede de la mormânt, cu frică și cu mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor lui. ~ Dar iată că le-a întâmpinat Isus și le-a zis: «Bucurați-vă!» Ele s-au apropiat să-i cuprindă picioarele și i s-au închinat. ~ Atunci Isus le-a zis: «Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților mei să meargă în Galileea: acolo mă vor vedea.»” [Matei 28:5-10]

Așadar, conform lui Matei, întâlnirea a avut loc departe de mormânt, îngerii fiind cei care le-au spus femeilor despre salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), iar nu Isus (Pacea fie asupra sa!) însuși.

Întrebarea este acum care dintre evangheliști a spus adevărul și care s-a înșelat?

Este posibil ca sursa acestor relatări să fie Dumnezeu?

● **Au ținut secret femeile vestea sau au dezvăluit-o?**

Marcu l-a contrazis pe Luca cu privire la faptul dacă femeile au spus cuiva despre ceea ce au văzut sau nu. El a spus:

„(...) Și n-au spus nimănui nimic, căci se temeau.” [Marcu 16:8]

Luca a spus:

„La întoarcerea lor de la mormânt, au povestit toate aceste lucruri celor unsprezece și tuturor celorlalți.” [Luca 24:9]

● **În fața cui a apărut Isus (Pacea fie asupra sa!) prima dată?**

Evangheliile nu s-au pus de acord nici cu privire la de câte ori a apărut Isus (Pacea fie asupra sa!) în fața discipolilor săi și în fața cui a apărut el (Pacea fie asupra sa!) prima dată. Conform lui Marcu

și Ioan, Isus (Pacea fie asupra sa!) a apărut prima dată în fața Mariei Magdalena (a se vedea Marcu 16:9 și Ioan 20:14), Matei a adăugat încă o Marie (a se vedea Matei 28:9), în timp ce Luca a menționat că Isus (Pacea fie asupra sa!) a apărut prima dată în fața celor doi discipoli care se duceau către Emaus (a se vedea Luca 24:13).

● **De câte ori a apărut Isus (Pacea fie asupra sa!) și unde?**

Conform lui Ioan, Isus (Pacea fie asupra sa!) a apărut în fața discipolilor de trei ori (a se vedea Ioan 26:19-20). Ceilalți trei evangheliști au spus că Isus (Pacea fie asupra sa!) a apărut doar o singură dată (a se vedea Matei 28:16, Marcu 16:14 și Luca 24:36).

Luca, despre care se știe că a relatat cu acuratețe evenimentele legate de viața lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ne asigură că el (Pacea fie asupra sa!) a apărut în fața discipolilor săi o singură dată și că a fost înălțat (la Cer) la sfârșitul întâlnirii. El a spus:

„Pe când vorbeau ei astfel, însuși Isus a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!» ~ Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh. (...) El i-a dus afară până spre Betania. Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat. ~ Pe când îi binecuvânta, s-a despărțit de ei și a fost înălțat la Cer.” [Luca 24:36-37, 50-51]

El a spus că prima și ultima întâlnire dintre învățător și discipolii săi a avut loc în Ierusalim:

„S-au sculat chiar în ceasul acela, s-au întors în Ierusalim și au găsit pe cei unsprezece și pe cei ce erau cu ei, adunați la un loc ~ Și zicând: «A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon.» ~ Și au istorisit ce li se întâmplase pe drum și cum L-au cunoscut la frângerea pâinii. ~ Pe când vorbeau ei astfel, însuși Isus a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!»” [Luca 24:33-36]

Matei și Marcu au menționat că aceasta s-a întâmplat în Galileea:

„Cei unsprezece ucenici s-au dus în Galileea, pe muntele unde le poruncise Isus să meargă. ~ Când l-au văzut ei, i s-au închinat, dar unii s-au îndoit.” [Matei 28:16-17] (A se vedea Marcu 16:7)

Astfel, unde s-a produs prima lor întâlnire: în Ierusalim sau în Galileea?

● **A participat Toma la prima întâlnire cu Isus (Pacea fie asupra sa!)?**

Indiferent de câte ori a apărut Isus (Pacea fie asupra sa!) în fața discipolilor, ne întrebăm cine au fost cei care au participat la prima întâlnire cu el (Pacea fie asupra sa!) în Ierusalim sau Galileea. Au fost cu toții prezenți sau unul dintre ei, Toma cel suspicios, a fost absent?

Matei a spus că au fost prezenți toți discipolii, cu excepția lui Iuda, trădătorul. El a spus:

„Cei unsprezece ucenici s-au dus în Galileea, pe muntele unde le poruncise Isus să meargă. ~ Când l-au văzut ei, i s-au închinat, dar unii s-au îndoit.” [Matei 28:16-17]

Înțelegem astfel că Toma a fost unul dintre cei care a îngenuncheat în fața lui Isus (Pacea fie asupra sa!). S-ar putea ca el să fi fost cel la care s-a referit Matei atunci când a spus **„dar unii s-au îndoit”**.

Ioan este categoric cu privire la aceasta:

„Toma, zis Geamăn, unul din cei doisprezece, nu era cu ei când a venit Isus. ~ Ceilalți ucenici i-au zis deci: «Am văzut pe Domnul!» (...) [Ioan 20:24-25]

El vorbea, desigur, despre prima întâlnire. Toma l-a întâlnit pe Isus (Pacea fie asupra sa!) opt zile mai târziu. El s-a îndoit de identitatea celui pe care l-a văzut, iar Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a arătat mâinile și picioarele sale, după cum a zis Ioan (a se vedea Ioan 20:26-27).

Însă ceea ce este ciudat este faptul că Pavel ne-a asigurat de această primă întâlnire și a adăugat numele lui Iuda Iscariotul printre cei prezenți. El a spus: „**că a fost îngropat, și a înviat a treia zi, după Scripturi; ~ Și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece.**” [1 Corinteni 15:4-5]

Aceasta este o altă contradicție majoră a poveștii considerate a fi cea mai slabă relatare din Noul Testament.

● **Cât timp a stat Isus (Pacea fie asupra sa!) pe Pământ înainte de înălțarea sa la Ceruri?**

În final, arătăm o contradicție extraordinar de mare în toate cele patru Evanghelii, aceasta referindu-se la perioada de timp pe care a petrecut-o Isus (Pacea fie asupra sa!) printre oameni înainte de a fi înălțat la Ceruri.

Conform lui Matei și Marcu, Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a înălțat la Ceruri în ziua învierii (a se vedea Matei 28:8-20, Marcu 16:9-19 și Luca 24:1-53).

Totuși, autorul cărții Faptele Apostolilor, care se presupune a fi Luca, a plasat presupusa înălțare la Ceruri a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) la patruzeci de zile după înviere (a se vedea Faptele Apostolilor 1:13).

Astfel, cu aceste contradicții respingem afirmațiile martorilor cu privire la acest subiect. Mai mult decât atât, orice instanță judecătorească i-ar considera a fi martori falși. Nu-i recunoaștem pe martorii falși mulțumită unor astfel de contradicții sau a unora și mai mici?

Părintele Matei cel Sărac nu a reușit să justifice aceste contradicții și, în schimb, a prezentat „o cerere și precauție din partea fiecărui cititor să nu se lase derutat de diferențele evidente din povestea învierii, motivul fiind acela că, atunci când vorbim despre înviere, vorbim despre un subiect care nu poate fi înțeles de minte, simțuri sau înțelegere vizuală... Nimic din ceea ce are

legătură cu învierea nu poate fi criticat, examinat, investigat sau explicat."¹³

Este cititorul unul dintre cei care le găsesc scuze autorilor Evangheliilor pentru că au făcut astfel de greșeli în povestea învierii sau va considera aceste contradicții a fi o altă dovadă a falsității martorilor și le va respinge mărturiile contradictorii, aflate în totală opoziție cu adevărul care se găsește în această chestiune măreață?

În al treilea rând: povești relatate de un singur evanghelist

Multe evenimente, care ar putea fi importante, au fost menționate doar de unul dintre evangheliști și ignorate de ceilalți. Cineva se poate gândi că aceasta face parte din Teoria Completării relatărilor Evangheliei. Această teorie sugerează că adăugirile unor autori nu reprezintă o contradicție sau un conflict.

Acest lucru nu este adevărat. Conform cunoștințelor noastre cu privire la relatările și istoria Evangheliilor, evanghelistul din urmă a depins de cel anterior. Dacă cel din urmă a ignorat sau a adăugat ceva la relatările anterioare, aceasta s-a întâmplat fiindcă el s-a îndoit de poveste sau de concordanța ei cu credința.

Poate că afirmațiile lui Luca din introducerea sa vor reflecta această imagine:

„Am găsit și eu cu cale, preaalesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor, să ți le scriu în șir unele după altele, ~ ca să poți cunoaște astfel temeinicia învățăturilor pe care le-ai primit prin viu grai.” [Luca 1:3-4]

El a preluat informațiile cu acuratețe și zel de la predecesorii săi, dar a respins toate acele chestiuni în care nu avea încredere.

¹³ *Evanghelia după Matei (studiu, explicație și comentarii)*, Părintele Matei cel Sărac, p. 832

Sunt unele evenimente importante menționate doar de un singur autor. Aceasta conduce la multe întrebări care au nevoie de răspunsuri.

Luca a fost singurul care a descris noaptea în care a fost prins Isus (Pacea fie asupra sa!), fapt pe care niciunul dintre ceilalți evangheliști nu l-a menționat. Spre exemplu, el a exagerat în privința descrierii suferinței lui Isus (Pacea fie asupra sa!) din momentul răstignirii, ajungând să afirme că un înger a venit pentru a-l susține, fiindcă el (Pacea fie asupra sa!) era pe punctul de a se prăbuși. Luca a spus:

„Atunci i s-a arătat un înger din Cer, ca să-l întărească. ~ A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să se roage și mai fierbinte; și sudoarea i se făcuse ca niște picături mari de sânge care cădeau pe pământ.” [Luca 22:43-44]

Aceste două versete, menționate în multe copii actuale, sunt șterse din referințele vechi. Ahmad ‘Abd al-Wahab a citat din George Caird, comentatorul Evangheliei după Luca, spunând:

„Este posibil ca motivul acestei ștergeri să fie faptul că autorul a înțeles că, în acel moment, Isus a fost invadat de slăbiciunea lui umană, fapt care contrazice credința în Fiul lui Dumnezeu, care deținea, asemeni Tatălui, puterea absolută.”¹⁴

Este foarte posibil ca toți ceilalți evangheliști să fi evitat toate aceste detalii. Probabil din același motiv, Ioan nu a menționat nimic despre suferința și agonia prin care a trecut Isus (Pacea fie asupra sa!) în acea noapte.

Ne întrebăm cum anume a știut Luca că îngerul a coborât și cum l-a văzut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) suferind în acel mod? Cum ar fi putut, dacă toți discipolii dormeau, așa cum este susținut în următoarea afirmație:

¹⁴ *Hristos în resursele credinței creștine*, Ahmad ‘Abd al-Wahab, pp. 140-143

„După ce s-a rugat, s-a sculat și a venit la ucenici; i-a găsit adormiți de întristare.” [Luca 22:45]

Mai mult decât atât, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu era lângă ei, ci se ruga departe de aceștia:

„Apoi s-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, a îngenuncheat și a început să Se roage.” [Luca 22:41]

Evangheliștii menționează că unul dintre discipoli l-a bătut pe servitorul marelui preot și i-a tăiat urechea. Relatările se completează una pe cealaltă, iar Ioan spune că numele servitorului era Malachi și că era vorba de urechea dreaptă. Cu toate acestea, Matei și Marcu nu au menționat numele bătaușului sau despre care ureche era vorba.

Niciunul dintre ei, cu excepția lui Luca, care nu era prezent la momentul respectiv, nu spune că Isus (Pacea fie asupra sa!) a vindecat urechea servitorului. Acest eveniment, fără îndoială, a fost un miracol mare, ce ar fi avut, cu siguranță, un efect pozitiv asupra acelor necredincioși:

„Dar Isus a luat cuvântul și a zis: «Lăsați-i! Până aici!» Și S-a atins de urechea omului aceluia și l-a vindecat.” [Luca 22:51]

Luca nu a menționat nicio reacție din partea soldaților sau a oamenilor în fața acestui miracol măreț, totul era precum nimic nu s-ar fi întâmplat.

O altă poveste care a fost menționată doar de Marcu este cea a unui tânăr care a fugit de ceilalți oameni. Aceștia l-au prins de învelitoare, singura haină pe care o purta. El a lăsat învelitoarea și a fugit gol (a se vedea Marcu 14:51-52).

O altă relatare menționată doar de Ioan este cea în care Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a rugat pe soldați să-i lase discipolii să fugă, chiar dacă nimeni nu i-a deranjat (a se vedea Ioan 18:8). De fapt, Ioan a vrut să asigure o profeție din Tora, așa cum a spus după aceea:

„(...) N-am pierdut pe niciunul din aceia pe care mi i-ai dat.” [Ioan, 18:9]

Aceiași evanghelist, Ioan, este singurul care a relatat faptul că soldații au căzut atunci când au încercat să îl prindă pe Isus (Pacea fie asupra sa!). El a spus:

„Când le-a zis Isus: «Eu sunt.», ei s-au dat înapoi și au căzut jos, la pământ.” [Ioan, 18:6]

Ceialți nu au menționat niciodată acest lucru, în ciuda importanței sale. Ce i-a înspăimântat pe soldați și ce anume i-a făcut să cadă jos?

Aceștia au căzut de frică, văzându-i pe îngerii care îl protejau pe Isus (Pacea fie asupra sa!), după cum este menționat în Profetia Torei:

„De aceea nicio nenorocire nu te va ajunge, nicio urgie nu se va apropia de cortul tău. ~ Căci El va porunci îngerilor săi să te păzească în toate căile tale; ~ Și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră.” [Psalmi, 91:10-12]

De asemenea, doar Ioan a menționat că soldații l-au dus pe Isus (Pacea fie asupra sa!) la Ana, socrul lui Caiafa, și apoi la Caiafa, marele preot (a se vedea Ioan 18:12-13).

Doar Luca a spus că Pilat l-a trimis pe Isus (Pacea fie asupra sa!) la Irod, guvernatorul Galileei (a se vedea Luca 23:8). În mod surprinzător, acel Irod murise înainte de acea zi, pe când Isus (Pacea fie asupra sa!) era doar un copil. Matei a spus:

„După ce a murit Irod, un înger al Domnului se arată în vis lui Iosif, în Egipt, ~ Și-i zice: «Scoală-te, ia Pruncul și pe mama lui și du-te în țara lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia viața Pruncului.» ~ Iosif s-a sculat, a luat Pruncul și pe mama lui și a venit în țara lui Israel. ~ Dar când a auzit că în Iudeea împărățește Arhelau, în locul tatălui său, Irod (...)” [Matei, 2:19-22]

Dacă Matei a avut dreptate cu privire la moartea lui Irod în timpul copilăriei lui Isus (Pacea fie asupra sa!), atunci Luca a fost un mincinos, chiar dacă a relatat totul în detaliu.

Ceea ce l-a determinat pe Matei să afirme că Irod se afla încă în viață în timpul copilăriei lui Isus (Pacea fie asupra sa!), așa cum a remarcat George Caird în Exegeza sa asupra Evangheliei după Luca, a fost faptul că a vrut să asocieze alt rege cu Pilat, pentru a confirma Profeția din cel de al doilea Psalm:

„Împărații Pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său (...)” [Psalmi, 2:2]¹⁵

Matei a fost singurul care a povestit miracolele ce i s-au întâmplat lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pe cruce, în momentul în care a murit:

„Și îndată perdeaua dinăuntru templului s-a rupt în două, de sus până jos, Pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, ~ mormintele s-au deschis, și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat. ~ Ei au ieșit din morminte, după învierea lui, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora.” [Matei, 27:51-53]

Acest eveniment extraordinar nu a fost menționat de niciun alt evanghelist, nici de vreun istoric și nici măcar de Luca, evanghelistul care a relatat totul în detaliu.

Dacă povestea ar fi fost adevărată, atunci acesta ar fi fost cel mai mare miracol al lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și toți l-ar fi menționat. Însă, cu siguranță, toate aceste lucruri sunt mult mai aproape de a fi o minciună decât adevărul. Norton, supranumit „Protectorul Evangheliilor”, a spus:

„Această poveste este falsă, fiind probabil ca astfel de povești să fi fost adesea întâlnite în rândul evreilor după distrugerea Ierusalimului. Se poate ca cineva să o fi scris pe marginea copiei Evangheliei după Matei, în versiunea sa în ebraică, iar alți scribi au introdus-o în mod definitiv în carte, iar apoi traducătorul a tradus-o așa cum a găsit-o.”

¹⁵ Hristos în resursele credinței creștine, Ahmad ‘Abd al-Wahab, pp. 140-143

Aceste povești au fost preluate din legendele vechi. George Caird a spus în comentariul său (p. 253):

„Era obișnuit ca, în trecut, evenimentele dureroase să fie însoțite de un avertisment, ca și cum natura dorea să îl consoleze pe om pentru nefericirea sa.”

Denis Nineham a spus în comentariul său (p. 427):

„S-a spus că astfel de avertismente au putut fi observate în cazul unor evenimente precum moartea unuia dintre marii preoți sau a unei mari personalități și, în special, la moartea lui Iulius Cesar.”

John Fenton a spus în comentariul său (p. 444), apărând născocirea lui Matei și justificând adăugarea sa la poveste:

„Aceste evenimente legendare au fost introduse de Matei pentru a arăta că moartea lui Isus a fost un act al lui Dumnezeu.”¹⁶

O altă dovadă a născocirii și a minciunilor scriitorului Evangheliei după Matei poate fi observată examinând îndeaproape efectul unor astfel de miracole din timpul evenimentelor de acest tip. Dacă lucrurile pe care le-a menționat Matei s-ar fi petrecut, evreii nu ar fi îndrăznit să meargă la Pilat sau să ceară păzirea mormântului. Dacă aceste evenimente mitice s-ar fi petrecut cu adevărat, Caiafa nu ar fi îndrăznit să spună despre Isus (Pacea fie asupra sa!) că este cineva care călăuzește pe o cale greșită, iar Pilat nu s-ar fi răzbunat deloc și i-ar fi pedepsit pe evrei. Mulți au crezut în Isus (Pacea fie asupra sa!) pentru miracole mai mici decât acesta. Atunci când Duhul Sfânt s-a pogorât asupra discipolilor, 3000 de oameni au crezut (a se vedea Faptele Apostolilor 2:40-41), iar miracolul evenimentului morții lui Isus (Pacea fie asupra sa!) menționat de Matei a fost mult mai mare decât acesta.

Atunci, cine au fost acei morți? S-au întors în morminte cu veșmintele lor sau erau complet goi? Cu cine au vorbit? Au fost triști pentru ceea ce s-a întâmplat cu Isus (Pacea fie asupra sa!) sau au fost

¹⁶ *Hristos în resursele credinței creștine*, Ahmad ‘Abd al-Wahab, pp. 162-163

încântați? S-au dus pentru a-l susține sau pentru a-i arăta simpatie? Cât timp au trăit? Cum au murit din nou și când?

Ioan a fost singurul care a menționat prezența sa alături de mama lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în timpul răstignirii (a se vedea Ioan 19:25-26).

Evangheliile nu ar fi putut ignora un asemenea eveniment dacă acesta ar fi fost adevărat. Mai mult decât atât, este de necrezut faptul că soldatul le-ar fi permis rudelor lui Isus (Pacea fie asupra sa!) să stea lângă el atunci când acesta se afla pe cruce. Este vorba de aceiași soldați în fața cărora Petru l-a negat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) de trei ori, temându-se de violența lor.

În al patrulea rând: examinarea poveștilor Evangheliilor

Studiind poveștile Evangheliilor, în afara inconsistențelor cu privire la înțelesul acestor povestiri, găsim erori și discrepanțe care nu pot fi trecute cu vederea. În fața multora dintre aceste discrepanțe, creștinii nu pot decât să recunoască faptul că persoana răstignită nu a fost Isus (Pacea fie asupra sa!) sau că povestirile sunt lucrările imperfecte ale unor oameni. Câteva exemple de astfel de erori puteți găsi în cele ce urmează:

- Evangheliile menționează rolul lui Iuda în trădarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) după ce acesta l-a acompaniat și a fost unul dintre cei doisprezece discipoli. Atunci, cum s-a petrecut această schimbare bruscă?

Devierea oamenilor de la ceea ce este corect este posibilă, dar povestea Evangheliilor îl consideră pe Isus (Pacea fie asupra sa!), cel pe care Allah Preaînaltul l-a trimis să-i călăuzească pe oameni, motivul pentru trădarea lui Iuda. Conform celor afirmate de Ioan, atunci când discipolii și-au întrebat învățătorul, pe Isus (Pacea fie asupra sa!), cu privire la trădător, el (Pacea fie asupra sa!) le-a răspuns:

„(...) «Acela căruia îi voi întinde bucăţica şi i-o voi da.» Şi a întins o bucăţică şi i-a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul. ~ Cum a fost dată bucăţica, a intrat Satana în Iuda. Isus i-a zis: «Ce-ai să faci, fă repede.» [Ioan 13:26-27]

Conform acestor versete, Isus (Pacea fie asupra sa!) şi bucăţica pe care i-a dat-o lui Iuda au fost motivul păcatului şi trădării celui din urmă. Atunci, cum de nu a putut Iuda să îl alunge pe Satana, dacă el făcea parte dintre cei pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a recomandat?

„Vindecaţi pe bolnavi, înviaţi pe morţi, curăţaţi pe leproşi, scoateţi afară dracii (...)” [Matei 10:8]

- În ciuda importanţei personalităţii lui Iuda, niciunul dintre evanghelişti, cu excepţia lui Matei, nu a citat nimic despre moartea sa. Matei a transformat sfârşitul lui într-o moarte rapidă, care a avut loc înainte de cea a lui Hristos (Pacea fie asupra sa!), ca şi cum ar fi vrut să scape de această figură stranie şi, din acel moment, acesta a dispărut (a se vedea Matei 27:3-7 şi a se compara cu Faptele Apostolilor 1:18). Contradicţia dintre cele două versiuni, cea a lui Matei şi cea a restului Evangheliilor, este cauzată de absenţa lui Iuda din scena evenimentelor din noaptea în care falsul Isus a fost arestat.

- Aici se ridică o altă întrebare: cum se face că marii preoţi nu l-au recunoscut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) şi au avut nevoie de cineva care să le spună cine era el pentru 30 de arginţi; nu predica Isus (Pacea fie asupra sa!) în templu în fiecare zi? (a se vedea Luca 22:52)

- Evangheliile spun că, în noaptea răstignirii, Isus (Pacea fie asupra sa!) I s-a rugat lui Dumnezeu pentru a-l salva de la moarte. Unde se aflau discipolii în acele momente dificile? Aceştia erau cu Isus (Pacea fie asupra sa!) în grădină, dar dormeau, după cum a spus Luca:

„După ce s-a rugat, s-a ridicat şi a venit la ucenici; i-a găsit adormiţi de întristare.” [Luca 22:45]

În mod obișnuit, când oamenii sunt înspăimântați, nu pot să doarmă!

Aceasta este ceea ce psihologii confirmă, deoarece secreția de adrenalină din sânge de la glandele suprarenale ne împiedică să dormim. Atunci, cum au putut dormi acei discipoli din cauza fricii?

O altă contradicție din povestea răstignirii este ceea ce a menționat Marcu. El a spus că Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a dus la discipoli și i-a găsit dormind, iar el (Pacea fie asupra sa!) le-a zis:

„(...) Dormiți de acum și odihniți-vă! Destul! A venit ceasul! Iată că Fiul omului este dat în mâinile păcătoșilor. ~ Ridicați-vă; haide să mergem; iată că se apropie vânzătorul!” [Marcu 14:41-42]

Cuvintele lui către ei: **„Dormiți de acum și odihniți-vă!”** nu se potrivesc cu **„Ridicați-vă; haide să mergem!”**

Mai mult decât atât, cum ar fi putut el (Pacea fie asupra sa!) să ceară să fie salvat când știa că urmează să fie arestat și răstignit? De ce a vrut să fugă, dacă el (Pacea fie asupra sa!), conform lor, s-a întrupat pentru a fi răstignit?

Lipsa de logică din povestea evanghelică este reprezentată de faptul că Ioan arată că judecata lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost o judecată Divină revelată marelui preot, Caiafa, iar nu o sentință emisă de Consiliul Suprem al autorității evreiești:

„Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El, și vor veni romanii și ne vor nimici și locul nostru și neamul.» ~ Unul din ei, Caiafa, care era mare preot în anul acela, le-a zis: «Voi nu știți nimic; ~ Oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod și să nu piară tot neamul?» ~ Dar lucrul acesta nu l-a spus de la el; ci, fiindcă era mare preot în anul acela, a prorocit că Isus avea să moară pentru neam. ~ Și nu numai pentru neamul acela, ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.” [Ioan 11:49-52]

Acest pasaj îl descrie pe Caiafa ca pe un profet, care știa din propria profeție că Isus (Pacea fie asupra sa!) avea să moară pentru

salvarea poporului lui Israel. Este acest lucru posibil? El l-a condamnat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) la moarte pe nedrept, în timp ce se afla printre cei nelegiuți, cărora fiul Mariei le-a spus:

„(...) Dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericului.” [Luca 22:53]

Dacă acest Caiafa era un profet, atunci cum a putut ordona moartea altui Profet? Dacă acest lucru este adevărat, atunci fie profeția a fost pentru apostazia sa, fie acesta a condamnat pe altcineva în locul lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

În încercarea sa de a justifica judecata lui Isus (Pacea fie asupra sa!), Ioan Gură de Aur a scris:

„Duhul Sfânt a fost cel care mișca limba lui Caiafa, iar nu inima sa; însă, cu siguranță, el nu a păcătuit împotriva credinței, ci împotriva dreptății și a pietății.”¹⁷

Limba nu este altceva decât interpretul inimii. Dacă Duhul Sfânt a fost cel care i-a dictat lui Caiafa această decizie, atunci de ce marele preot a păcătuit împotriva dreptății și a pietății? Caiafa s-a contrazis în ceea ce privește înțelegerea sa a conceptelor de sacrificiu și de mântuire. El a înțeles că acesta era un sacrificiu pentru fiii lui Israel, însă Ioan a scris în prima sa Epistolă:

„El (Isus) este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.” [1 Ioan 2:2]

- Evangheliile arată faptul că nu numai marele preot a fost împotriva lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ci și restul celor prezenți. Mulțimea îi spunea lui Pilat:

„«Răstignește-l, răstignește-l!» și a refuzat să îl lase să plece, cerând în schimb eliberarea criminalului Baraba. «De atunci Pilat căuta să-I dea drumul. Dar iudeii strigau: „Dacă îi

¹⁷ A se vedea *Diferența dintre creație și Creator*, ‘Abd ar-Rahman Baji al-Baghdadi, pp. 379-383; 513 și, de asemenea, *Dicționarul biblic*, p. 751

dai drumul omului acestuia, nu ești prieten cu Cezarul. Oricine se face pe sine împărat este împotriva Cezarului.”» [Ioan 19:12]

De asemenea, Marcu a spus:

„Dar preoții cei mai de seamă au ațâțat norodul să îi ceară lui Pilat să îl sloboadă mai bine pe Baraba. ~ Pilat a luat din nou cuvântul și le-a zis: «Dar ce voiți să fac cu Acela pe care-L numiți Împăratul iudeilor?» ~ Ei au strigat din nou: «Răstignește-l!» ~ «Dar ce rău a făcut?», le-a zis Pilat. Însă ei au început să strige și mai tare: «Răstignește-l!» ~ Pilat a vrut să facă pe placul norodului și l-a slobozit pe Baraba; iar pe Isus, după ce a pus să-l bată cu nuiiele, l-a dat să fie răstignit.” [Marcu 15:11-15]

Unde erau acele mii de oameni pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a vindecat de lepră, orbire și alte boli? Unde erau acei oameni care l-au întâmpinat cu bucurie atunci când a intrat în Ierusalim călare pe un măgar? Unde se aflau toți?

„Cei mai mulți din norod își așterneau hainele pe drum; alții tăiau ramuri din copaci și le presărau pe drum. ~ Noroadele care mergeau înaintea lui Isus și cele ce veneau în urmă, strigau: «Osana, Fiul lui David! Bindecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în Cerurile preainalte!» ~ Când a intrat în Ierusalim, toată cetatea s-a pus în mișcare, și fiecare zicea: «Cine este acesta?»» [Matei 21:8-10]

Unde se aflau toți aceștia și unde se aflau nobilii și oamenii buni atunci când soldații l-au palmuit și l-au bătut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) fără niciun motiv și fără să fi comis vreun păcat?

Marcu a relatat povestea tânărului care a fugit dezbrăcat:

„Dar el (tânărul) și-a lăsat învelitoarea și a fugit în pielea goală.” [Marcu 14:52]

Aceasta înseamnă că răstignirea a avut loc vara, ceea ce confirmă faptul că Paștele evreiesc, momentul când a avut loc răstignirea, a fost în aprilie!

Cu toate acestea, Ioan indică faptul că răstignirea a avut loc iarna. El l-a descris pe Petru încălzindu-se în ziua judecării persoanei răstignite, fapt cauzat de vremea rece. Ioan a spus:

„Simon Petru stătea acolo și se încălzea (...)” [Ioan 18:25]

Evanghelistul a combinat vara și iarna într-o singură zi.

Mai mult decât atât, Petru, care deține o poziție importantă în creștinism, Evangheliile numindu-l deținătorul și controlorul cheilor Pământului și ale Paradisului, l-a negat pe cel capturat de trei ori în acea noapte și l-a blestemat. Evangheliștii nu au îndrăznit să menționeze pe cine a blestemat Petru. Nu este nevoie de inteligență pentru a ști că el îl blestema pe cel capturat și că a negat că l-ar fi cunoscut.

Îl blestema el pe învățătorul său, Isus (Pacea fie asupra sa!), sau pe trădătorul răstignit?

Mai mult decât atât, astfel de cuvinte, precum blestemarea, nu i se potrivesc caracterului lui Petru, care se presupune că ar fi fost un exemplu de putere și determinare, după cum Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a spus:

„Dar eu m-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.” [Luca 22:32]

Creștinilor le este interzis să jure. Atunci, cum ar fi putut Petru să recurgă la acest mijloc pentru a își face acceptată opinia, din moment ce Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus:

„Dar Eu vă spun: să nu jurați nicidecum (...) Felul vostru de vorbire să fie: «Da, da; nu, nu.» (...)” [Matei 5:34-37]

Astfel, Petru a fost un om rău, el jurând strâmb că spunea adevărul, în timp ce Tora recomandă:

„Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău (...)” [Exodul 20:7]

„Să nu jurați strâmb pe Numele Meu, căci ai necinsti astfel Numele Dumnezeului tău. Eu sunt Domnul.” [Leviticul 19:12]

Este greu de crezut că un astfel de blestem ar fi putut veni de la Petru, pentru că el nu și-ar fi dezamăgit învățătorul și Profetul. Dacă ar fi făcut astfel, el nu ar fi meritat să fie numit credincios. Așadar, Petru a fost sincer în ceea ce privește blestemul său, pentru că el l-a blestemat pe cel răstignit, care a meritat negarea și blestemarea, și nu pe Isus (Pacea fie asupra sa!).

Evangelhiile îl descriu pe Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind slab, cerând apă, deși i-a văzut râzând de el, lăsându-i să îl audă plângând. Aceasta nu se potrivește cu ceea ce știm despre Isus (Pacea fie asupra sa!), care avea un caracter puternic, provocându-i pe evrei să întrebe despre el și știind că ei nu vor fi capabili să îl găsească (a se vedea Ioan 7:23).

De asemenea, aceasta nu se potrivește cu caracterul lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care s-a dus la templu și i-a dat afară pe schimbătorii de bani (a se vedea Marcu 11:15).

De asemenea, nu se potrivește cu caracterul lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care a ținut post timp de patruzeci de zile fără a simți foame sau sete (a se vedea Matei 2:4).

De unde venea atunci toată această slăbiciune și de la cine, de la Isus (Pacea fie asupra sa!), a cărui divinitate o pretind? Cum ar fi putut el (Pacea fie asupra sa!) să fie atât de slab, din moment ce le-a spus discipolilor săi:

„(...) Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte. ~ Ați auzit că v-am spus: «Mă duc și mă voi întoarce la voi.» Dacă m-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: «Mă duc la Tatăl.» (...)" [Ioan 14:27-28]

Evangelhiștii au descris învierea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) după moarte, iar acesta este unul dintre cele mai importante subiecte pe care Evangelhiile le conțin, cu toate că poveștile acestora conțin anumite contradicții. De ce Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a arătat discipolilor și nu dușmanilor săi, deși acest fapt ar fi fost dovada veridicității misiunii sale și i-ar fi forțat să creadă în el?

Aici, o altă întrebare ne face să ne oprim: gardienii i-au informat pe preoți că Isus (Pacea fie asupra sa!) a părăsit mormântul în care se afla. Atunci, de ce aceștia au păstrat tăcerea, Evangheliile spunându-ne că aceștia nu au mișcat nici măcar un deget, ca și cum subiectul nu i-ar fi interesat în niciun fel. Trebuie remarcat faptul că respingerea învierii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este un lucru vechi. Pavel le-a spus oamenilor:

„Când au auzit ei de învierea morților, unii își băteau joc, iar alții au zis: «Asupra acestor lucruri te vom asculta altă dată.»” [Faptele Apostolilor 17:32]

Pavel a fost adus în fața instanței judecătorești din cauza emiterii acestor ciudățenii în fața oamenilor:

„Pârâșii, când s-au înfățișat, nu l-au învinuit de niciunul din lucrurile rele pe care mi le închipuiam eu. ~ Aveau împotriva lui numai niște neînțelegeri cu privire la religia lor și la un oarecare Isus care a murit și despre care Pavel spunea că este viu.” [Faptele Apostolilor 25:18-19]

Dacă învierea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost o realitate cunoscută și celebră, atunci credincioșii nu ar fi respins-o, iar contemporanii acestora nu și-ar fi bătut joc de acest subiect. Ignorarea acestui fenomen chiar și de către discipolii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este o dovadă clară a improbabilității sale:

„Căci tot nu pricepeau că, după Scriptură, Isus trebuia să învie din morți.” [Ioan 20:9]

Ideea furtului trupului lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pe când acesta se afla în mormânt era extrem de răspândită, aceasta servind pentru justificarea învierii. Printre dovezile care demonstrează extravaganta ideii de înviere se află existența și apariția de mai apoi a lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Această ultimă realitate demonstrează faptul că el (Pacea fie asupra sa!) nu era mort. Biblia spune:

„Cum se risipește norul și trece, așa nu se va mai ridica cel ce se coboară în Locuința morților!” [Iov 7:9]

Cel care s-a înălțat la Ceruri nu a înviat din morți. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost mort, atunci credincioșii nu l-ar mai fi văzut niciodată:

„Peste puțină vreme, nu Mă veți mai vedea; apoi iarăși, peste puțină vreme, Mă veți vedea, pentru că Mă duc la Tatăl.”
[Ioan 16:16]

Astfel, ajungem la concluzia că poveștile Evangheliilor nu pot fi considerate autentice, pentru că sunt lucrarea omului, fiind pline de tot felul de slăbiciuni umane, precum falsitate, greșeli și fabricații.

Respingerea răstignirii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) prin intermediul dovezilor istorice

Creștinii pretind că modul în care musulmanii privesc salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) de la răstignire arată că aceștia neagă un adevăr istoric, un adevăr cu care evreii și creștinii care au fost contemporani cu Isus (Pacea fie asupra sa!) au fost de acord.

Așadar, cum au putut Profetul islamului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și adepții săi, care au apărut la șase secole după răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), să nege acest eveniment?

La prima vedere, obiecția creștinilor ar putea fi convingătoare, dar, după ce analizăm îndeaproape declarațiile martorilor, constatăm că există contradicții și deficiențe în poveștile lor.

Apelând la istorie și căutând în poveștile ei pentru a afla adevărul despre răstignire și cine a fost persoana răstignită, găsim multe probleme deosebit de importante.

Mulți dintre creștinii antici au negat răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Istoricii creștini au recunoscut acest fapt, afirmând că multe secte creștine au negat acest eveniment. Printre aceste secte se află bazilienii, corintenii, franciscanii, carbocrațienii, bardaiasanii, barscalianii, sernthianii, titanisianii, dostianii, marsianii, phalntanianii și hermasianii.

Multe dintre aceste secte erau apropiate ca timp de Isus (Pacea fie asupra sa!); ele datând încă din secolul întâi. În cartea sa, „*Ereziile și disputele lor*”, sfântul Alfons Maria de Liguori a spus că una dintre ereziile primului secol a fost cea descrisă de Floury:

„Isus a avut o putere pe care puțini o aveau. El putea să apară în orice formă ar fi dorit. Așadar, atunci când evreii au vrut să îl răstignească, el a apărut drept Simon, iar Simon i-a dat imaginea sa. Atunci, Simon a fost răstignit în locul lui Isus, în timp ce Isus râdea de evrei. Apoi, el s-a întors fără să îl vadă nimeni și s-a înălțat la Ceruri.”

Se pare că această spunere a continuat să circule până în secolul al doilea. John Fenton, comentatorul Evangheliei după Matei, a spus (p. 440):

„Unul dintre gnostici, care a trăit în secolul al doilea, a spus că: «Simon a fost răstignit în locul lui Isus.»”¹⁸

Origene a menționat un ritual obișnuit în epoca în care a trăit și anume acela conform căruia Isus (Pacea fie asupra sa!) își putea schimba înfățișarea oricând și în orice dorea. Din acest motiv, a fost necesar sărutul lui Iuda, deoarece cei din Ierusalim îl cunoșteau foarte bine pe Isus (Pacea fie asupra sa!).¹⁹

Idea răstignirii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a continuat, însă călugărul Teodor (m. 560) și episcopul Ioan (m. 610), fiul guvernatorului insulei Cipru, au negat acest concept.

Cea mai importantă sectă dintre cele care au negat răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost cea a bazilienilor. În cartea sa, „*Convingerile musulmanilor cu privire la credințele creștine*”, Syous și exegetul George Sail au spus că această sectă a crezut în salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și că persoana răstignită a fost Simon din Cirene (unii dintre ei îl numeau Simon Asirianul). Ambele nume ar putea fi folosite pentru aceeași persoană.

Această sectă a negat, de asemenea, divinitatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Fondatorul ei, sfântul Vasile cel Mare, a spus:

¹⁸ A se vedea: *Hristos în resursele credinței creștine*, Ahmad ‘Abd al-Wahab, pp. 273-274; *Istoria credinței creștine* de dr. John George Al-Khudri, p. 207 și *Dicționarul biblic*, p. 1112

¹⁹ *Enciclopedia biblică* (a se vedea capitolul *Evangheliile apocrife*)

„Evenimentul învierii, care se presupune că a avut loc după răstignirea iluzorie, constituie una dintre dovezile că persoana răstignită nu a fost Isus.”

Printre sectele care au crezut că persoana răstignită nu era Isus (Pacea fie asupra sa!) se numără corintienii, carbocrațianii și sernthianii. George Sail a spus:

„Carbocrațianii și sernthianii, care sunt unele dintre cele mai vechi secte creștine, au crezut că nu Isus a fost cel răstignit sau omorât, ci unul dintre discipolii săi, care arăta exact ca el. Mai mult decât atât, bazilienii au crezut că o altă persoană a fost răstignită în locul lui Isus.

De asemenea, au existat și alte secte creștine care au crezut că Isus a fost salvat de la răstignire și că a fost ridicat la Ceruri. Printre acestea se află rocitianii, marsianii și phalntanianii. Aceste trei secte au crezut în divinitatea lui Isus și că a crede că el a fost insultat și răstignit este un act de violență care nu se potrivește cu divinitatea sa.”²⁰

În scrierile lor, teologii și revizorii Bibliei au respins această cale de a muri, iar discipolul Barnaba a afirmat aceasta în Evanghelia sa.

În cartea sa, *„Islamul sau creștinismul adevărat”*, germanul Ernest Bush a spus ceva de genul următor:

„Toate cele legate de chestiunea răstignirii și de ideea salvării lui Isus nu sunt nimic altceva decât creații și inovații ale lui Pavel. Aceasta este opinia lui, care nu l-a văzut pe Isus și, prin urmare, aceasta nu face parte din creștinismul adevărat.”

La rândul său, Milman a menționat în cartea sa, *„Istoria religiei creștine”*:

„Executarea sentinței a avut loc în timpul nopții. Era întuneric și, de aceea, putem crede că Isus a fost schimbat cu unul dintre

²⁰ A se vedea: *Diferența dintre creație și Creator*, ‘Abd ar-Rahman Baji al-Baghdadi, p. 465; *Istorisiri despre Profeti*, ‘Abd al-Wahab an-Najjar, p. 503

criminalii închiși în închisorile din Ierusalim, așa cum cred unele secte, fapt confirmat și de Coran."²¹

În cartea sa, „*Sângele sacru și cupa sfântă a lui Isus*”, McBey certifică faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost răstignit, ci a părăsit Palestina și s-a căsătorit cu Maria Magdalena, cu care a avut mai mulți copii. Mormântul său a fost descoperit în sudul Franței și se spune că descendenții săi vor moșteni Europa și vor deveni regi. De asemenea, el precizează faptul că persoana răstignită a fost trădătorul Iuda Iscariotul, care și-a dat ultima suflare pe cruce în locul lui Isus (Pacea fie asupra sa!).²²

În ceea ce privește secta la care a făcut referire episcopul Al-Khudri în secolul al XIX-lea, membrii acesteia nu s-au oprit din a repeta că Isus (Pacea fie asupra sa!) „*a fost coborât de pe cruce fiind inconștient, apoi le-a apărut discipolilor săi, care îl credeau mort, și apoi a fost înviat.*”²³

Dacă toți acești scriitori sunt creștini, din afirmațiile lor putem observa că nu există niciun fel de unanimitate cu privire la chestiunea răstignirii și că afirmațiile lor sunt eronate.

Traducătorul cărții „*Evanghelia și răstignirea*” a citat un fapt care ar diminua importanța acestei credințe creștine unanime dacă s-ar dovedi a fi adevărată. El a spus:

„Măreața lume creștină, care insistă în părăsirea duminicii pe baza unei greșeli de acum 1900 de ani este aceeași lume creștină care insistă în ideea răstignirii.”

Consensul evreilor nu mai este valabil și aceasta deoarece istoricul evreu, Iosif Flavius, contemporan cu Isus (Pacea fie asupra sa!), a scris ultima sa biografie în anul 71, iar împăratul din acel

²¹ A se vedea: *Diferența dintre creație și Creator*, ‘Abd ar-Rahman Baji al-Baghdadi, p. 465; *Istoria despre Profeți*, ‘Abd al-Wahab an-Najjar, p. 503

²² *Studii analitice și critice asupra Evangheliei după Marcu* de Mohammed ‘Abd al-Halim Abu Sa‘d, pp. 530-531

²³ *Istoria credinței creștine* de dr. John George Al-Khudri, volumul I, p. 158

moment, Titus, nu a remarcat nimic extraordinar cu privire la moartea sa.

Puținele rânduri cu privire la omorârea și răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) au fost adăugate de către creștini și, prin urmare, ele servesc cauzei. Revizorii au observat impostura acestor adăugiri, fapt pentru care ei au atestat că acestea datează din secolul al XVI-lea și că erau inexistente în manuscrisele vechi.²⁴

Dacă acest fapt se dovedește a fi adevărat, atunci va trebui ca divergențele existente între noi și creștini, precum și între noi și cei care au optat pentru credințe similare să dispară, prin recunoașterea identității celui răstignit și prin negarea ideii de răstignire:

„(...) Cei care au avut păreri diferite în privința lui (Isus), au fost în îndoială (în legătură cu moartea lui); ei nu au avut cunoștință sigură despre ea (moartea lui), ci doar au urmat unor presupuneri (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:157]

Cineva ar putea riposta spunând că, în anul 117, istoricul Tacit a scris o carte în care vorbește despre Isus cel răstignit (Pacea fie asupra sa!). Însă, o analiză minuțioasă a celor scrise de acest politeist, bazate pe zvonurile răspândite ici și colo, demonstrează cât de slabă este argumentația sa. Opera sa se aseamănă în mod ciudat cu scrierile europenilor din Evul Mediu cu privire la Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Enciclopedia Britannica a demonstrat nulitatea surselor sale și a neînțelegerilor pe care le-a creat prin faptul că a citat lucruri ridicole. Pentru el, răstignirea a fost un eveniment mondial, chiar dacă, în realitate, acesta nu a depășit cadrul format din evrei și cu care Roma nu a avut niciun fel de legătură.

²⁴ A se vedea: *Istorisiri despre Profeți*, ‘Abd al-Wahab an-Najjar, p. 503, *Religia lui Dumnezeu în Cărțile Trimișilor Săi* de Mohammed Tawfiq Sadiq Afandi, p. 79 și *Istoria credinței creștine* de dr. John George Al-Khudri, volumul I, p. 158

Ignoranța flagrantă a acestui istoric este demonstrată de faptul că el le vorbește evreilor ca și cum le-ar vorbi creștinilor. El a afirmat faptul că împăratul Claudiu i-a alungat din Roma pentru că aceștia au instigat la conspirații puse la cale de „cel nobil” sau „cel bun”, atribute care erau folosite pentru a se referi la Isus (Pacea fie asupra sa!).

Dintre lucrurile afirmate de Tacit care ne forțează să zâmbim este faptul că evreii și creștinii adoră un Dumnezeu care are capul unui măgar. La această informație se limita cunoașterea lui cu privire la cele două comunități și experiența sa cu ele.

Istoricii, precum Anderson, și alți scriitori, precum autorii cărților „*Un rezumat al istoriei religiilor*” și „*Mărturii cu privire la viața lui Isus*”, s-au îndoit de anumite expresii folosite de Tacit.

Anderson evocă termenul prin intermediul căruia creștinii demonstrează faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost răstignit. Ei au modificat termenul CHRESTIANOS, pe care îl întâlnim în manuscrisele vechi și care înseamnă cei buni, înlocuindu-l cu termenul CREȘTINI, care se dorește a însemna credincioși în religia lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Apoi, termenul de „Chrestianos” i-a desemnat pe egiptenii care îl adorau pe Osiris. Unii dintre aceștia au emigrat la Roma, unde au locuit, însă romanii i-au detestat, mergând până într-acolo încât i-au numit evrei. Locuitorii autohtoni ai Imperiului Roman nu făceau distincție între ei și evreii care au sosit din Alexandria în momentul în care capitala Imperiului fusese incendiată, care erau vânați și persecutați încă din timpul împăratului Nero.

Unii creștini cred că Tacit a abordat subiectul cu privire la Mesia lor care a fost răstignit, însă a schimbat expresia, iar ilustrul savant Anderson a considerat că această schimbare reflectă realitatea. În caz contrar, putem afirma că istoricul nu a făcut niciun fel de diferențe între evrei și creștini și că acesta a ignorat faptul că nu există niciun fel de legătură între Isus (Pacea fie asupra sa!) și viitoarea capitală a creștinismului.

Aşadar, istoria spune adevărul în unele puncte, demonstrând ceea ce a spus Nobilul Coran despre salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și răstignirea unei alte persoane.

Respingerea răstignirii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) prin intermediul Profetiilor din Vechiul Testament

Profetiile sunt foarte importante în credința creștină. Acestea au un loc atât de important încât i-a făcut pe unii creștini să nu accepte niciun Profet dacă acesta nu a fost precedat de o Profecie.

Conform creștinilor, răstignirea este unul dintre cele mai importante evenimente din lume. Așadar, trebuie să fi fost menționată de Profeti (Pacea fie asupra lor!) în cărțile lor și de Isus (Pacea fie asupra sa!) discipolilor săi.

Au vorbit Profeti (Pacea fie asupra lor!) despre răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și despre învierea sa și le-a vorbit Isus (Pacea fie asupra sa!) discipolilor săi despre acestea?

Răspunsul creștinismului la aceste întrebări este da și că aceste evenimente sunt menționate în multe locuri din Evangheliile, Epistole și din Cărțile Vechiului Testament.

Trebuie menționat faptul că, pentru creștini, Cărțile Vechiului Testament sunt o parte divină din Cartea lor Sfântă. De ce nu ar fi așa, din moment ce Evangheliile fac referire la aceste Cărți și își iau din ele propriile Profetii, care s-au adevărat prin Isus (Pacea fie asupra sa!) în timpul vieții sau al răstignirii sale?

Cărțile Vechiului Testament joacă un rol foarte important în povestea răstignirii. Multe dintre cele pe care le-au menționat evangheliștii fac referire la acele Cărți, despre care au crezut că prezic răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Aproape jumătate dintre aceste referințe sunt din Psalmi, care îi sunt atribuiți lui David (Pacea fie asupra sa!) și altora.

Isus (Pacea fie asupra sa!) și-a asigurat discipolii că toate Profetiile din Vechiul Testament trebuie îndeplinite prin el (Pacea fie asupra sa!):

„Apoi le-a zis: «Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.»” [Luca 24:44]

El (Pacea fie asupra sa!) a mai spus:

„Cercetați Scripturile (...) tocmai ele mărturisesc despre Mine.” [Ioan 5:39]

Josh McDowell a spus:

„Sunt douăzeci și nouă de Profetii în Vechiul Testament care vorbesc despre trădarea lui Iuda față de Isus, despre procesul, moartea și înmormântarea sa. Acestea au fost îndeplinite în mod exact, în 24 de ore.”²⁵

Evangheliștii au folosit unele dintre aceste Profetii în scrierile lor drept sprijin pentru povestea răstignirii lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Dintre aceste Profetii, Matei a menționat 6, Marcu 4, Luca 2, iar Ioan 7.

Așadar, putem observa cât de importante sunt Profetiile cu privire la răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Creștinii exagerează în momentul în care se concentrează asupra importanței și a diversității acestor Profetii, care vorbesc despre Isus (Pacea fie asupra sa!). În cartea sa, „*L-a prezis Vechiul Testament pe Isus ?*”, preotul Sergeous a spus:

„Isus strălucește în mod permanent în Biblie, spre deosebire de Soare, care apune noaptea. Nu există nicio parte din Vechiul Testament sau din alte cărți profetice care să nu îl menționeze pe Isus. Îi găsim numele, personalitatea, caracteristicile, faptele și statutul în Vechiul Testament și în cărțile profetice, în fiecare propoziție, capitol și carte. Literele și cuvintele acestora sunt o

²⁵ O dovadă necesită un verdict, Josh McDowell, p. 197

imagine măreață a lui Isus. Noi, creștinii, nu ne îngrijorăm atunci când deschidem Vechiul Testament și alte cărți profetice, deoarece știm că vom găsi o parte care să vorbească despre Isus.”²⁶

În ciuda exagerării cu privire la acest subiect, putem observa importanța pasajelor Vechiului Testament în identificarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Sergeous a descris importanța specială a Psalmilor cu privire la răstignire. El a spus:

„Psalmii cuprind totul despre Isus. Ei îi menționează sentimentele profunde, durerea, caracteristicile și trăsăturile mai mult decât o fac cu privire la oricare alt Profet. Putem spune că Psalmii reprezintă cartea specială a Mesiei. Dovada pentru aceasta este ceea ce autorii Noului Testament au citat din Psalmi, reprezentând jumătate din citatele care sunt preluate din întreg Vechiul Testament.”

În cartea lui, „*Domnul Slavei*”, ‘Abd al-Fadi al-Qahrani precizează importanța Cărții Psalmilor. El a spus:

„Nu a mai existat nicio altă Carte atât de plină de semne și de Profeții cu privire la Isus precum Psalmii, fapt pentru care importanța ei pentru teologi este de nedescris.”²⁷

În cartea lui cunoscută, „*Adevărul dintre islam și creștinism*”, învățatul musulman Mansur Husein a discutat acest subiect. El a acceptat să dezbată cu creștinii cu privire la acest subiect, luând Vechiul Testament drept referință pentru a dezvălui adevărul și pentru a clarifica subiectul. Este puțin probabil că evreii și-ar schimba cărțile pentru a coincide cu credințele creștine.

²⁶ *Adevărul dintre islam și creștinism*, Mansur Husein ‘Abd al-‘Azīz, pp. 72-74

²⁷ A se vedea „*L-a prezis Vechiul Testament pe Isus ?*”, preotul Sergeous, p. 28 și „*Domnul Slavei*” de ‘Abd al-Fadi al-Qahrani, p. 84. Citat din *Adevărul dintre islam și creștinism*

Înainte de a rezuma studiul învățatului Mansur, ar trebui să menționăm unele puncte cu privire la care creștinii și musulmanii sunt de acord sau nu referitor la răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Creștinii cred că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost răstignit, în timp ce musulmanii cred că nu a fost așa. Musulmanii mai cred că altcineva care seamăna cu el a fost răstignit, astfel ei nerespingând ideea că altcineva ar fi putut fi răstignit în locul lui.

De asemenea, musulmanii nu neagă faptul că Dumnezeu i-a spus lui Isus (Pacea fie asupra sa!) că va îndura probleme și greutăți și că unul dintre discipolii săi îl va trăda:

„Seara, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece discipoli ai săi. ~ Pe când mâncau, el a zis: «Adevărat vă spun că unul din voi mă va vinde.» ~ Ei s-au întristat foarte mult și au început să-i zică unul după altul: «Nu cumva sunt eu, Doamne?» ~ Drept răspuns, el le-a zis: «Cel ce a întins cu mine mâna în blid acela mă va vinde. ~ Negreșit, Fiul omului se duce după cum este scris despre el. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!» [Matei 26:20-24]

Isus (Pacea fie asupra sa!) era îngrijorat și speriat, iar el I s-a rugat lui Dumnezeu să îl salveze de această conspirație, implorând cu ardoare întreaga noapte. Matei ne-a descris situația lui Isus (Pacea fie asupra sa!), precum și suplicația pe care I-a adresat-o lui Dumnezeu. El spune:

„Atunci Isus a venit cu ei într-un loc îngrădit, numit Ghetsimani, și a zis ucenicilor: «Ședeți aici până mă voi duce acolo să mă rog.» ~ A luat cu el pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zebedei și a început să se întristeze și să se mâhnească foarte tare. ~ Isus le-a zis atunci: «Sufletul meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați împreună cu mine.» ~ Apoi a mers puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ și s-a rugat, zicând: «Tată, dacă este cu putință, depărtează de la mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc eu,

ci cum voiești Tu.» ~ Apoi a venit la discipoli, i-a găsit dormind (...) ~ S-a depărtat a doua oară și s-a rugat, zicând: «Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!» ~ S-a întors iarăși la discipoli și i-a găsit dormind; pentru că li se îngreuiaseră ochii de somn. ~ I-a lăsat din nou, s-a depărtat și s-a rugat a treia oară, zicând aceleași cuvinte.” [Matei 26:36-44]

Luca descrie scena spunând:

„A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să se roage și mai fierbinte; și sudoarea i se făcuse ca niște picături mari de sânge care cădeau pe pământ.” [Luca 22:44]

Musulmanii cred în suplicația lui Isus (Pacea fie asupra sa!) adresată lui Dumnezeu în timpul acelei nopți dificile, pentru că aceasta au făcut toți Profetii (Pacea fie asupra lor!) și cei supuși atunci când au avut probleme; ei nu și-au găsit adăpost decât la Allah Preaînaltul.

Dumnezeu a răspuns la rugăciunile robului Său și l-a salvat de la moarte, așa cum a spus Pavel:

„El este acela care, în zilele vieții sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui.” [Evrei 5:7]

Dumnezeu l-a auzit pe robul Său și i-a răspuns la rugăciune: **„Știam că totdeauna mă ascuți (...)” [Ioan 11:42]**

Așadar, musulmanii nu neagă în mod complet ceea ce spun Evangheliile despre răstignire și evenimentele legate de aceasta, precum și faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus discipolilor săi despre conspirație și despre refugiarea sa în grădină pentru a Îl ruga pe Dumnezeu să îl salveze de la moarte.

Musulmanii cred că mulțimea a venit să îl prindă, cineva a fost luat din grădină, el a fost judecat, răstignit și apoi înmormântat. Dezacordul este cu privire la identitatea celui prins și răstignit.

Musulmanii cred că acesta era Iuda, trădătorul. Isus (Pacea fie asupra sa!) a scăpat atunci când au vrut să îl prindă, deoarece soldații au căzut jos, s-au luptat și s-au ridicat, găsindu-l pe Iuda Iscariotul singur în grădină. Aceștia l-au luat și au crezut că el era Isus (Pacea fie asupra sa!), și acest lucru trebuia să se întâmple pentru ca el să fie pedepsit fiindcă îl trădase pe învățătorul său.

Ioan a relatat acel moment măreț spunând:

„Iuda deci a luat ceata ostașilor și pe aprozii trimiși de preoții cei mai de seamă și de farisei și a venit acolo cu felinare, cu făclii și cu arme. ~ Isus, care știa tot ce avea să i se întâmple, a mers spre ei și le-a zis: «Pe cine căutați?» ~ Ei I-au răspuns: «Pe Isus din Nazaret!» Isus le-a zis: «Eu sunt!» Iuda, vânzătorul, era și el cu ei. ~ Când le-a zis Isus: «Eu sunt.», ei s-au dat înapoi și au căzut jos la pământ.” [Ioan 18:3-6]

Momentul salvării a fost cel în care soldații au căzut jos, eveniment invizibil pentru ochii milioaneilor de creștini care au crezut că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost cel prins.

Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost înălțat la Ceruri de către îngeri (Pacea fie asupra lor!):

„Atunci i s-a arătat un înger din Cer, ca să-l întărească.” [Luca 22:43]

El (Pacea fie asupra sa!) a fost salvat de conspirație prin protecția lui Dumnezeu, Allah Preaînaltul. Acesta a primit o viață care va continua până în Ziua Judecării, când el (Pacea fie asupra sa!) va veni pe Pământ, pentru a trăi și muri în mod pașnic:

„Și pacea fie asupra mea în ziua în care m-am născut și în ziua în care voi muri și în ziua în care voi fi adus la viață (din nou)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:33]

Ne întrebăm ce anume spun Psalmii și Cărțile Sfinte despre acest eveniment măreț, care nu putea fi ignorat de către cărți. Îl menționează? Dacă da, ce au spus? Vorbesc despre răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) așa cum cred creștinii sau despre salvarea

lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și răstignirea lui Iuda, trădătorul, așa cum cred musulmanii?

Să căutăm răspunsul corect în Psalmi, care este cea mai importantă Carte pentru teologi.

Ne vom referi doar la treisprezece Psalmi, rezumând studiul învățatului Mansur Husein, în cartea sa, „*Adevărul dintre islam și creștinism*”, care cuprinde treizeci și șase de Psalmi.

Psalmii pe care acesta i-a ales sunt dintre cei pe care creștinii îi consideră a fi Profeții cu privire la Isus (Pacea fie asupra sa!) cel răstignit.

1. Psalmul 2 (o Profeție despre conspirația eșuată de a-l răstigni pe Isus, Pacea fie asupra sa!)

Acesta spune: „Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? ~ Împărații Pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: ~ «Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!» ~ Cel ce șade în Ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei. ~ Apoi, în mânia Lui, le vorbește și-i îngrozește cu urgia Sa (...)” [Psalmi 2:1-5]

Creștinii văd în Psalmi o Profeție cu privire la Mesia cel anunțat. Dr. Hani Rizq a spus în cartea sa, „*Isus și cele două naturi ale sale: cea umană și cea divină*”:

„Această Profeție s-a împlinit prin evenimentele din Noul Testament; ea face referire la intrigile și la revoltele regilor și ale conducătorilor popoarelor împotriva lui Isus, dorind să îlucidă, fără a lăsa niciun fel de urme cu privire la acest subiect. Acest fapt s-a concretizat de două ori de-a lungul Noului Testament în timpul vieții pământești a lui Isus, slăvit și binecuvântat fie el!”

El s-a referit la incidentul din timpul lui Irod, în copilăria lui Hristos, și la intriga înfăptuită de către mai marii preoți din dorința de a îl răstigni pe Isus.

Fakhri ‘Atiyah în cartea sa, „*Studii asupra Cărții Psalmilor*”²⁸, Habib Sa‘d în cartea sa, „*Revelarea chitarei*”, Waifel în cartea sa, „*Mesia și acțiunea sa de a se sacrifica*”, și Yasine Mansur în cartea sa, „*Răstignirea în toate religiile*”, au fost de acord cu opinia lui Hani Rizq. Pentru toți, acești Psalmi reprezintă o Profecie cu privire la Isus (Pacea fie asupra sa!).

Creștinii cred că al doilea Psalm este o Profecie pentru așteptatul Mesia, așa cum este menționat în Faptele Apostolilor:

„Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis: «Stăpâne, Doamne, care ai făcut Cerul, Pământul, marea și tot ce este în ele! ~ Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: „Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă noroadele lucruri deșarte? ~ Împărații Pământului s-au răsculat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.”» ~ În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel, ~ a să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău.” [Faptele Apostolilor 4:24-28]

Nu ne deranjează să fim de acord cu ei spunând că acest Psalm este o Profecie despre Isus (Pacea fie asupra sa!). Acesta menționează conspirațiile evreilor împotriva lui Isus (Pacea fie asupra sa!), cu privire la care nu există un dezacord între musulmani și creștini, dar dezacordul este cu privire la reușita sau nereușita acestora.

La ce anume răspunde pasajul?

²⁸ A se vedea: *Isus și cele două naturi ale sale: cea umană și cea divină* de Hani Rizq, p. 46; *Studii asupra Cărții Psalmilor* de Fakhri ‘Atiyah, pp.61-66 și *Revelarea chitarei* de Habib Sa‘d, p. 18

Psalmul ne spune că Dumnezeu a râs de oameni și și-a bătut joc de ei, Mânia Sa căzând asupra lor. Este posibil ca această Mânie să fie o dovadă a reușitei lor în a-l răstigni pe Isus (Pacea fie asupra sa!) sau Dumnezeu Cel Atotputernic râdea pentru că robul Său a fost salvat de ei, iar conspirația s-a întors împotriva lor?

Cel de al treizeci și șaptelea Psalm explică motivul pentru care Dumnezeu râdea spunând:

„Cel rău face la planuri împotriva celui neprihănit și scrâșnește din dinți împotriva lui. ~ Domnul râde de cel rău, căci vede că-i vine și lui ziua. ~ Cei răi trag sabia și își încordează arcul, ca să doboare pe cel nenorocit și sărac, ca să înjunghie pe cei cu inima neprihănită. ~ Dar sabia lor intră în însăși inima lor, și li se sfărâmă arcurile.” [Psalmi 37:12-15]

Astfel, Dumnezeu a râs de eșecul conspirației lor, care s-a întors împotriva autorilor săi. Aceștia au căzut în groapa pe care au săpat-o pentru Isus (Pacea fie asupra sa!), cel care a fost salvat de către Creatorul său.

2. Psalmul 7 (o Profetie despre conspirația care s-a întors împotriva autorilor săi)

Putem citi: **„Doamne Dumnezeule, în Tine îmi caut scăparea! Scapă-mă de toți prigonitorii mei și izbăvește-mă, ~ Ca să nu mă sfâșie ca un leu care înghite, fără să sară cineva în ajutor. ~ Doamne Dumnezeule, dacă am făcut un astfel de rău, dacă este fărădelege pe mâinile mele, ~ Dacă am răsplătit cu rău pe cel ce trăia în pace cu mine, și n-am izbăvit pe cel ce mă asupra fără temei, ~ Atunci: să mă urmărească vrăjmașul și să m-ajungă, să-mi calce viața la pământ, și slava mea în pulbere să mi-o arunce! ~ Scoală-Te, Doamne, cu Mânia Ta! Scoală-Te împotriva urgiei potrivnicilor mei, trezește-Te ca să-mi ajuți și rânduiește o judecată! ~ Să Te înconjoare adunarea popoarelor, și șezi mai sus decât ea, la înălțime! ~ Domnul judecă popoarele: fă-mi dreptate, Doamne, după neprihănirea și nevinovăția mea!**

~ Ah! pune odată capăt răutății celor răi și întărește pe cel neprihănit, Tu, care cercetezi inimile și rinichii, Dumnezeu drept! ~ Scutul meu este în Dumnezeu, care mântuiește pe cei cu inima curată. ~ Dumnezeu este un Judecător drept, un Dumnezeu care Se mânie în orice vreme. ~ Dacă cel rău nu se întoarce la Dumnezeu, Dumnezeu Își ascute sabia, Își încordează arcul și-l ochește, ~ Îndreaptă asupra lui săgeți omorâtoare și-i aruncă săgeți arzătoare! ~ Iată că cel rău pregătește răul, zămislește fărădelegea și naște înșelăciunea: ~ Face o groapă, o sapă, și tot el cade în groapa pe care a făcut-o. ~ Fărădelegea pe care a urzit-o se întoarce asupra capului lui, și silnicia pe care a făcut-o se coboară înapoi pe țeasta capului lui. ~ Eu voi lăuda pe Domnul pentru dreptatea Lui și voi cânta Numele Domnului, Numele Celui Preaînalt.” [Psalmi 7:1-17]

Este acest Psalm o Profetie despre Isus (Pacea fie asupra sa!)? Răspunsul este da. Comentând acest pasaj: „(...) fă-mi dreptate, Doamne, după neprihănirea și nevinovăția mea! ~ Ah! pune odată capăt răutății celor răi și întărește pe cel neprihănit (...)”, sfântul Jerome a scris:

„David nu putea spune aceasta despre el însuși, ci aceasta se referă de fapt la Salvatorul perfect, care nu făcut niciun rău.”²⁹

El a crezut că acest Psalm era o Profetie despre Isus (Pacea fie asupra sa!).

În cartea sa, „*Studii asupra Cărții Psalmilor*”, Fakhri ‘Atiyah formulează o idee asemănătoare:

„Este clar că acest Psalm face parte dintre operele bune, el făcând aluzie la perioada de dinainte de Isus. Auzim vocea carității și ne întâlnim din nou cu spiritul lui Isus care vorbește prin intermediul gurii lui David. El este cel care relatează cuvintele sale

²⁹ Cartea psalmilor, Qamisse Tadros Yaqub Malaty, p. 153

*și exprimă sentimentele de durere din acea perioadă, precum și din timpul zilelor de nefericire profundă.*³⁰

Legătura dintre rugile din Psalmi, care desemnează viitorul: **„(...) Doamne Dumnezeule, în Tine îmi caut scăparea! Scapă-mă de toți prigonitorii mei și izbăvește-mă.”** și rugăciunile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) din noaptea în care l-au prins **„(...) dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine (...)**” este clară.

Apoi, în momente dificile, suplicantul L-a rugat pe Dumnezeu să îl ajute și să îl ridice **„ (...) și șezi mai sus decât ea, la înălțime!”**. Acest fapt s-a întâmplat în momentul în care l-au înconjurat: **„Să Te înconjoare adunarea popoarelor, și șezi mai sus decât ea, la înălțime!”**

Psalmul menționează apoi că Dumnezeu este un **„Judecător drept”**. Ce anume este drept: a-l răstigni pe Isus (Pacea fie asupra sa!) sau pe Iuda?

Suplicantul din acest Psalm I s-a rugat lui Dumnezeu pentru a-i întări pe cei drepti și pentru ca răul celor păcătoși să se termine. El și-a asigurat adăpostul la Dumnezeu, care salvează inimile dreptcredincioase.

Apoi, Psalmul menționează trădarea lui Iuda spunând:

„Îndreaptă asupra lui săgeți omorâtoare (sărutul) și-i aruncă săgeți arzătoare!”

Dar ceva foarte important s-a întâmplat, iar răul s-a întors împotriva celor păcătoși:

„Iată că cel rău pregătește răul, zămislește fărâdelegea și naște înșelăciunea: ~ face o groapă, o sapă, și tot el cade în groapa pe care a făcut-o. ~ Fărâdelegea pe care a urzit-o se întoarce asupra capului lui, și silnicia pe care a făcut-o se coboară înapoi pe țeastă capului lui.”

³⁰ Studii asupra Cărții Psalmilor de Fakhri ‘Atiyah, p. 118

Iuda a căzut în capcana pe care i-a întins-o învățătorului său, Isus (Pacea fie asupra sa!), iar acesta din urmă (Pacea fie asupra sa!) a fost salvat de evrei și înălțat la Ceruri.

Iuda și-a primit pedeapsa conform Legii lui Dumnezeu:

„Cine sapă groapa altuia cade el în ea și piatra se întoarce peste cel ce o prăvălește.” [Proverbe 26:27]

Într-un alt loc, este scris:

„Cel rău este prins în înșeși nelegiuirile lui și este apucat de legăturile păcatului lui. ~ El va muri din lipsă de înfrânare, se va poticni din prea multa lui nebie.” [Proverbe 5:22-23]

În Ecleziast, se spune:

„Cine sapă groapa altuia cade el în ea, și cine surpă un zid va fi mușcat de un șarpe.” [Ecleziast 10:8]

Aceasta este ceea ce al nouălea Psalm menționează clar:

„Căci Tu îmi sprijini dreptatea și pricina mea și stai pe scaunul Tău de domnie ca un judecător drept. ~ Tu pedepsești neamurile, nimicești pe cel rău, (...) Neamurile cad în groapa pe care au făcut-o și li se prinde piciorul în lațul pe care l-au ascuns. ~ Domnul Se arată, face dreptate și prinde pe cel rău în lucrul mâinilor lui.” [Psalmi 9:4-16]

A fost Iuda executat din cauza cuvintelor lui rele sau a scăpat de Legea lui Dumnezeu și de necazul pe care i l-a provocat lui Isus (Pacea fie asupra sa!)?

Psalmul se termină cu lauda lui Allah:

„Eu voi lăuda pe Domnul pentru dreptatea Lui și voi cânta Numele Domnului, Numele Celui Preaînalt.” [Psalmi 7:17]

Astfel, avem o imagine clară a ceea ce s-a întâmplat în acea zi: Dumnezeu Preaînaltul și-a salvat Profetul și l-a pedepsit pe Iuda.

Creștinii nu au de ales, aceștia fie ignoră acest pasaj, fie acceptă că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost nedrept, păcătos și a primit ceea ce a meritat, iar Dumnezeu a fost Drept atunci când a

decis să îl omoare. Altfel, aceștia trebuie să accepte credința musulmanilor conform căreia acest pasaj este o Profeție despre Iuda, trădătorul.

3. Psalmul 12 (răspunsul Divin al lui Isus, pacea fie asupra sa, o Profeție despre salvarea lui de către Dumnezeu și eșecul dușmanilor săi)

Găsim: „Să te asculte Domnul în ziua necazului, să te ocrotească Numele Dumnezeului lui Iacov, ~ Să-ți trimită ajutor din locașul Său cel sfânt și să te sprijine din Sion! ~ Să-Și aducă aminte de toate darurile tale de mâncare și să primească arderile tale de tot! ~ Să-ți dea ce-ți dorește inima și să-ți împlinească toate planurile tale! ~ Atunci noi ne vom bucura de biruința ta și vom flutura steagul în Numele Dumnezeului nostru. Domnul să-ți asculte toate dorințele tale! ~ Știu de acum că Domnul scapă pe unșul Său și-i va răspunde din Ceruri, din locașul Lui cel sfânt, prin ajutorul atotputernic al dreptei Lui. ~ Unii se bizuie pe carele lor, alții pe caii lor; dar noi ne bizuim pe Numele Domnului Dumnezeului nostru. ~ Ei se îndoie și cad; dar noi ne ridicăm și rămânem în picioare. ~ Scapă, Doamne, pe împăratul și ascultă-ne când Te chemăm!” [Psalmi 20:1-9]

În cartea sa, „*Isus și cele două naturi ale sale: cea umană și cea divină*”, Hani Rizq a scris:

„*Regele David (m. 1056 î. Hr.) și Profetul Habacuc (m. 726 î. Hr.) știa că Domnul este Mesia, Salvatorul: «Știu de acum că Domnul scapă pe unșul Său (...)*» [Psalmi 20:6]”

În cartea sa, „*Studii asupra Cărții Psalmilor*”, Fakhri ‘Atiyah a spus cu privire la cea de a șasea strofă a acestui poem:

„Avem aici, în Cărțile profetice, o aluzie la Domnul Isus, Mesia însuși. Această expresie este asemănătoare cu cea folosită de oameni pentru a îl descrie pe Salvator în mod solemn.”³¹

Ilustrând acest Psalm, Biserica Fecioara Maria din Egipt a spus:

„Unii dintre preoții evrei au crezut că acest Psalm este legat de Mesia. Așadar, unii dintre preoții bisericii (Atanasie și Augustin) au crezut că este o Profeție despre durerea și victoria lui Isus.”³²

Biserica spune că „Salvarea lui Isus s-a aflat în învierea sa.”, adică, învierea dintre morți. Aceasta este exact ceea ce a spus părintele Atanasie, care a crezut că acest Psalm era o Profeție despre Isus cel răstignit (Pacea fie asupra sa!).³³

Așadar, această Carte este o Profeție despre Isus (Pacea fie asupra sa!). Însă, despre care Isus (Pacea fie asupra sa!): cel răstignit sau cel salvat?

O citire atentă a acestui pasaj arată că David (Pacea fie asupra sa!), căruia îi aparține acest Psalm, s-a rugat la Dumnezeu, cerându-I să-i răspundă robului Său neputincios. David (Pacea fie asupra sa!) s-a rugat la Dumnezeu să îl salveze pe Isus (Pacea fie asupra sa!) și să îl înalțe la Ceruri pentru faptele bune pe care le-a făcut (ofrande și sacrificii). David (Pacea fie asupra sa!) s-a rugat să îl salveze pe Isus (Pacea fie asupra sa!) în „ziua necazului”. Nu a existat o altă zi mai dificilă pentru Isus (Pacea fie asupra sa!) decât acea zi, atunci când s-a rugat, implorându-L pe Dumnezeu să îl salveze de la moarte:

„A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge care cădeau pe pământ.” [Luca 22:44]

³¹ A se vedea: *Studii asupra Cărții Psalmilor*, p. 302 și *Isus și cele două naturi ale sale: cea umană și cea divină*, p. 79

³² *Comentarii asupra Psalmilor*, Biserica Fecioara Maria, Egipt, p. 97, a se vedea și *Cartea Psalmilor*, Qamisse Tadros Yaqub Malaty p. 333

³³ *Comentarii asupra Psalmilor*, Biserica Fecioara Maria, Egipt p. 97, a se vedea și *Cartea Psalmilor*, Qamisse Tadros Yaqub Malaty p. 341

David (Pacea fie asupra sa!) L-a rugat pe Dumnezeu să răspundă la rugăciunile săracilor și I-a prezentat toate cererile acestora:

„Să-ți dea ce-ți dorește inima și să-ți împlinească toate planurile tale!” [Psalmi 20:4]

David a cerut acest ajutor și această salvare pentru faptele bune ale lui Isus (Pacea fie asupra lor!):

„Să-Și aducă aminte de toate darurile tale de mâncare și să primească arderile tale de tot!” [Psalmi 20:3]

Psalmii îl menționează pe Isus (Pacea fie asupra sa!) și faptul că Dumnezeu l-a salvat de la moarte într-un verset foarte clar, pe care chiar și cel orb îl poate vedea. David (Pacea fie asupra sa!) știa rezultatul rugăciunilor sale:

„Știu de acum că Domnul scapă pe unsul Său și-i va răspunde din Ceruri, din locașul Lui cel sfânt, prin ajutorul atotputernic al dreptei Lui.” [Psalmi 20:3]

Psalmul îl menționează pe Mesia pe nume și vorbește despre salvarea lui, spunând, de asemenea, că Dumnezeu l-a înălțat la Ceruri, trimițându-Și îngerii (Pacea fie asupra sa!) să îl protejeze:

„Să te asculte Domnul în ziua necazului, să te ocrotească Numele Dumnezeului lui Iacov, ~ Să-ți trimită ajutor din locașul Său cel sfânt (...)” [Psalmi 20:1-2]

Psalmul menționează și finalul fericit:

„(...) și vom flutura steagul în Numele Dumnezeului nostru (...)” [Psalmi 20:5]

El vorbește despre acel moment măreț al salvării lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Ei se îndoie și cad; dar noi ne ridicăm și rămânem în picioare”, precum și despre momentul în care soldații au căzut jos, așa cum a spus Ioan:

„Când le-a zis Isus: «Eu sunt.», ei s-au dat înapoi și au căzut jos, la pământ.” [Ioan 18:6]

Al nouălea Psalm menționează, de asemenea, acest moment mareț, fiindcă este unul dintre miracolele lui Dumnezeu:

„Voi lăuda pe Domnul din toată inima mea, voi istorisi toate minunile Lui. ~ Voi face din Tine bucuria și veselia mea, voi cânta Numele Tău, Dumnezeule Preaînalt, ~ Pentru că vrăjmașii mei dau înapoi, se clatină și pier dinaintea Ta. ~ Căci Tu îmi sprijini dreptatea și pricina mea și stai pe scaunul Tău de domnie ca un judecător drept. ~ Tu pedepsești neamurile, nimicești pe cel rău, le ștergi numele pentru totdeauna și pe vecie.” [Psalmi 9:1-5]

Judecătorul drept a distrus răul atunci când păcătoșii au căzut jos. Miracolul s-a adevărit și robii buni au fost salvați, după care el i-a mulțumit lui Dumnezeu fiindcă l-a salvat de la moarte spunând:

„(...) ridică-mă din porțile morții”.

Mai mult decât atât, Psalmul 27 a înregistrat acest moment mareț:

„Când înaintează cei răi împotriva mea, ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei - prigonitorii și vrăjmașii mei - se clatină și cad. ~ (...) ~ Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui (...)” [Psalmi 27:2-5]

Dovada din acest Psalm cu privire la salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este la fel de clară cum este Soarele la amiază.

4. Psalmul 21 (o Profetie despre eșecul conspirației și răspunsul la cererea lui Isus, pacea fie asupra sa!)

În acesta, putem citi: **„Doamne, împăratul se bucură de ocrotirea puternică pe care i-o dai Tu. Și cum îl umple de veselie ajutorul Tău! ~ I-ai dat ce-i dorea inima și n-ai lăsat neîmplinit**

ce-i cereau buzele. ~ Căci i-ai ieșit înainte cu binecuvântări de fericire și i-ai pus pe cap o cunună de aur curat. ~ Îți cerea viața, și i-ai dat-o: o viață lungă pentru totdeauna și pe vecie. ~ Mare este slava lui în urma ajutorului Tău. Tu pui peste el strălucirea și măreția. ~ Îl faci pe vecie o pricină de binecuvântări și-l umpli de bucurie înaintea feței Tale. ~ Căci împăratul se încrede în Domnul; și bunătatea Celui Preaînalt îl face să nu se clatine. ~ Mâna ta, împărate, va ajunge pe toți vrăjmașii tăi, dreapta ta va ajunge pe cei ce te urăsc ~ Și-i vei face ca un cuptor aprins, în ziua când te vei arăta; Domnul îi va nimici în mânia Lui, și-i va mânca focul. ~ Le vei șterge sămânța de pe Pământ și neamul lor din mijlocul fiilor oamenilor. ~ Ei au urzit lucruri rele împotriva ta, au făcut sfaturi rele, dar nu vor izbuti. ~ Căci îi vei face să dea dosul și vei trage cu arcul tău asupra lor. ~ Scoală-Te, Doamne, cu Puterea Ta, și vom cânta și vom lăuda puterea Ta.” [Psalmi 21:1-13]

În cartea lui, „*Studii asupra Cărții Psalmilor*”, Fakhri ‘Atiyah a spus:

„*Acest Psalm face referire la Isus (Pacea fie asupra sa!)*.”³⁴

Același lucru scrie și în cartea „*Meditații asupra Psalmilor*”, tipărită de preoții Bisericii Mar Garages.

Părintele Malaty consideră acest Psalm a fi unul dintre cei care l-au profețit pe Isus (Pacea fie asupra sa!) și a citat de la învățați:

„*Acest Psalm este unul mesianic. Talmudul ne învață că regele menționat în acest Psalm este Mesia.*”

El comentează, de asemenea, spunând:

„*Unele părți din acest Psalm (și în special versetul 4) nu se pot referi decât la Isus.*”³⁵

Acestea au dreptate, deoarece Psalmul 20 menționează

³⁴ A se vedea: *Studiu asupra Cărții Psalmilor* de Fakhri ‘Atiyah, p. 311 și *Meditații asupra Psalmilor* de sfinții preoți ai Bisericii Mar Garages, p.10

³⁵ *Psalmii*, Tadros Yaqub Malaty, pp. 343-344

rugăciunile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și faptul că Dumnezeu Cel Atotputernic i-a răspuns. Psalmul 21 vorbește despre bucuria lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pentru acest răspuns:

„Scoală-Te, Doamne, cu Puterea Ta, și vom cânta și vom lăuda Puterea Ta.” [Psalmi 21:13]

Psalmul menționează, de asemenea, faptul că Dumnezeu i-a răspuns și i-a dat ceea ce și-a dorit:

„I-ai dat ce-i dorea inima și n-ai lăsat neîmplinit ce-i cereau buzele.” [Psalmi 21:2]

Isus (Pacea fie asupra sa!) L-a rugat pe Dumnezeu cu propria sa gură, cerându-I să îl salveze de conspirație:

„(...) Dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! (...)” [Matei 26:39]

El (Pacea fie asupra sa!) se temea de moarte și L-a rugat pe Dumnezeu să îl salveze. Dumnezeu i-a răspuns, așa cum este menționat în Evrei:

„El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui.” [Evrei 5:7]³⁶

Isus (Pacea fie asupra sa!) era sigur că Dumnezeu îi va răspunde, fiindcă știa că El nu îl va dezamăgi:

„(...) Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat. ~ Știam că totdeauna Mă asculți (...)” [Ioan 11:41-42]

Dumnezeu l-a auzit și i-a răspuns la rugăciune.

Psalmul menționează că Dumnezeu i-a dat o viață lungă, până în Ziua Judecării:

³⁶ Confruntat cu acest Pasaj, preotul dr. Ibrahîm Said Had nu a putut spune nimic în cartea sa, „Comentarii cu privire la Sfântul Luca” (p.565), în afară de faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) se ruga la Dumnezeu pentru că „El nu voia să moară înainte de răstignire”!

„Îți cerea viața, și i-ai dat-o: o viață lungă pentru totdeauna și pe vecie.” [Psalmi 21:4]

El i-a pus o coroană de viață pe cap, iar aceasta este diferită de coroana din ghimpi care a fost pusă pe capul răstignitului. Psalmul spune:

„ (...) i-ai pus pe cap o cunună de aur curat.” [Psalmi 21:3]

El îi menționează, de asemenea, pe dușmanii lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care au conspirat, plănuiind să-i facă rău:

„Ei au urzit lucruri rele împotriva ta, au făcut sfaturi rele, dar nu vor izbuti.” [Psalmi 21:11]

Ei nu l-au rănit, iar conspirația a eșuat fiindcă Dumnezeu l-a înălțat:

„Scoală-Te, Doamne, cu Puterea Ta (...)” [Psalmi 21:13]

Răul s-a întors împotriva dușmanilor:

„Mâna ta, împărate, va ajunge pe toți vrăjmașii tăi, dreapta ta va ajunge pe cei ce te urăsc ~ și-i vei face ca un cuptor aprins, în ziua când te vei arăta; Domnul îi va nimici în mânia Lui, și-i va mânca focul. ~ Le vei șterge sămânța de pe Pământ și neamul lor din mijlocul fiilor oamenilor. ~ Ei au urzit lucruri rele împotriva ta, au făcut sfaturi rele, dar nu vor izbuti.” [Psalmi 21:8-11]

Luând în considerare toate acestea, mai poate spune cineva că persoana răstignită a fost Isus (Pacea fie asupra sa!)?

5. Psalmul 22 (o Profetie cu privire la răstignirea viermelui rușinat și nu a mărețului Isus, pacea fie asupra sa!)

În acest Psalm, putem citi:

„Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit și pentru ce Te depărtezi fără să-mi ajuți și fără s-ascuți plângerile

mele? ~ Strig ziua, Dumnezeuule, și nu-mi răspunzi: strig și noaptea, și tot n-am odihnă. ~ Totuși, Tu ești Cel Sfânt și Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel. ~ În Tine se încredeau părinții noștri: se încredeau, și-i izbăveai. ~ Strigau către Tine, și erau scăpați; se încredeau în Tine, și nu rămâneau de rușine. ~ Dar eu sunt vierme, nu om, am ajuns de ocara oamenilor și disprețuit de popor. ~ Toți cei ce mă văd își bat joc de mine, își deschid gura, dau din cap și zic: ~ «S-a încrezut în Domnul! Să-l mântuiască Domnul, să-l izbăvească, fiindcă-l iubește!» ~ Da, Tu m-ai scos din pântecul mamei, m-ai pus la adăpost de orice grijă la țâțele mamei mele; ~ De când eram la sânul mamei, am fost sub Paza Ta, din pântecul mamei ai fost Dumnezeuul meu. ~ Nu Te depărta de mine, căci s-apropie necazul, și nimeni nu-mi vine în ajutor. ~ O mulțime de tauri sunt împrejurul meu, niște tauri din Basan mă înconjoară. ~ Își deschid gura împotriva mea ca un leu care sfâșie și răcnește. ~ Am ajuns ca apa care se scurge, și toate oasele mi se despart; mi s-a făcut inima ca ceara și se topește înăuntrul meu. ~ Mi se usucă puterea ca lutul și mi se lipește limba de cerul gurii: m-ai adus în țărâna morții. ~ Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuiți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele: ~ Toate oasele aș putea să mi le număr. Ei însă pândesc și mă privesc; ~ Își împart hainele mele între ei și trag la sorti pentru cămașa mea.” [Psalmi 22:1-18]

Creștinii sunt de acord că acest Psalm este o profeție despre Isus (Pacea fie asupra sa!) și aceasta pentru că autorii Evangheliilor l-au citat în timp ce menționau poveștile cu privire la răstignire. Matei spune:

„După ce L-au răstignit, I-au împărțit hainele între ei, trăgând la sorti (...)” [Matei 27:35]³⁷ și Ioan a spus același lucru (a se vedea Ioan 19:24).

³⁷ Acest verset este șters din majoritatea versiunilor Bibliei și este considerat a fi o adăugire ulterioară.

Citatul din acest Psalm este: **„își împart hainele mele între ei și trag la sorți pentru cămașa mea.”**

În plus, povestea din acest Psalm corespunde cu povestea plânsului celui răstignit:

„(...) Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?” [Matei 27:46] (a se vedea și Marcu 15:34)

Aceasta este în concordanță cu ceea ce este scris în Evangheliile cu privire la situația persoanei răstignite:

„Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap ~ Și ziceau: «Tu, care strici Templul și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine însuși! Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!» ~ Preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, își băteau și ei joc de El și ziceau: ~ «Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El! ~ S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește (...).»” [Matei 27:39-43], iar aceasta este în concordanță cu ceea ce menționează Psalmul:

„Toți cei ce mă văd își bat joc de mine, își deschid gura, dau din cap și zic: ~ «S-a încrezut în Domnul! Să-l mântuiască Domnul, să-l izbăvească, fiindcă-l iubește!»”

De asemenea, aceasta este în concordanță cu ceea ce este scris în Evanghelie, care spune:

„Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuiți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele: ~ Toate oasele aș putea să mi le număr (...).”

Așadar, conform creștinilor, acest pasaj este o Profetie despre răstignire, având în vedere că știm că nu David (pacea fie asupra sa!) a fost cel răstignit. Astfel, el vorbea despre altcineva.

Este adevărat că acest Psalm vorbește despre persoana răstignită, dar nu despre Isus (Pacea fie asupra sa!). El vorbește despre Iuda, trădătorul, care a strigat pe cruce:

„(...) Dumnezeuul Meu, Dumnezeuul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” [Matei 27:46]

Isus (Pacea fie asupra sa!) ne-a spus că Dumnezeu îi răspundea întotdeauna:

„Știam că totdeauna Mă ascuți (...)” [Ioan 11:42]

Autorul Cărții Evrei confirmă aceasta:

„El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui.” [Evrei 5:7]

Această Profetie este despre o persoană răstignită care se va ruga și căreia Dumnezeu nu-i va răspunde:

„Strig ziua, Dumnezeule, și nu-mi răspunzi: strig și noaptea, și tot n-am odihnă. ~ Totuși Tu ești Cel Sfânt și Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel. ~ În Tine se încredeau părinții noștri: se încredeau, și-i izbăveai. ~ Strigau către Tine, și erau scăpați; se încredeau în Tine, și nu rămâneau de rușine. ~ Dar eu sunt vierme, nu om (...)”

Psalmul descrie persoana răstignită drept **„(...) vierme, nu om, am ajuns de ocara oamenilor și disprețuit de popor.”** Cine este această persoană, despre care se spune că este un vierme, recunoscută a fi rușinea oamenilor și care era disprețuită de popor, fiind o persoană josnică?

Ea este Iuda, trădătorul. Trădarea sa l-a făcut asemeni unui vierme, disprețuit de toți oamenii. Musulmanii, creștinii, evreii, budiștii și alții urăsc și disprețuiesc trădarea. Este o rușine pentru oricine. Oamenii îl disprețuiesc pe trădător, iar Dumnezeu nu-i răspunde la rugăciuni.

Cât de ciudat este că unii oameni încă insistă că această Profetie este despre Isus (Pacea fie asupra sa!)! Cum pot ei accepta ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să fie descris asemeni unui vierme și unei rușini? El (Pacea fie asupra sa!) este o glorie pentru întreaga omenire. Rușinea este Iuda.

Observăm că pasajul descrie persoana răstignită drept un vierme în fața lui Dumnezeu. Acest lucru este clar pentru cel care observă comparația dintre acei părinți care sunt acceptați de Dumnezeu și persoana răstignită, cei care I se roagă Lui și El le răspunde. Totuși, cel răstignit spune: **„Dar eu sunt vierme, nu om”**. El este disprețuit ca un vierme de către Dumnezeu, iar El nu îi răspunde și nu îi acceptă rugăciunile, așa cum le-a acceptat pe cele ale strămoșilor săi.

Am menționat deja că acest pasaj îl descrie pe cel răstignit ca fiind o rușine, nu doar pentru dușmanii săi, ci și pentru toți oamenii, toate generațiile și sectele. Acesta nu poate fi Isus (Pacea fie asupra sa!), pentru că omenirea se mândrește cu acest om mareț pe care Dumnezeu l-a ales pentru mesajul Său și inspirația Sa.

Observăm de asemenea că acest cuvânt - „rușine”, se referă la persoana în sine, nu la răstignire. El este rușinea și el este viermele. Isus (Pacea fie asupra sa!) nu este deloc o rușine sau un vierme, salutările și binecuvântările fie asupra sa!

Dumnezeu Cel Atotputernic îl glorifică pe Isus (Pacea fie asupra sa!), el nu este o rușine, ci o glorie și o onoare. Creștinii au neglijat Profeția care spune:

„Răspunde-mi, când strig, Dumnezeul neprihănirii mele: scoate-mă la loc larg, când sunt la strâmtorare! Ai milă de mine, ascultă-mi rugăciunea! ~ Fiii oamenilor, până când va fi batjocorită slava mea? Până când veți iubi deșertăciunea și veți umbla după minciuni? ~ Să știți că Domnul Și-a ales un om pe care-l iubește: Domnul aude când strig către El.” [Psalmi 4:1-3]

Salvarea lui (Pacea fie asupra sa!) este gloria pe care creștinii nu o pot crede. Aceștia l-au considerat o rușine și un blestem, dar aceasta nu este adevărat, deoarece Dumnezeu i-a ascultat rugăciunile lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Este neacceptabil ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să fie descris ca un vierme. Cum pot accepta aceasta cei care cred în divinitatea lui?! Nu! Viermele este trădătorul disprețuit Iuda.

Din nou, aceasta sună mult prea ciudat, iar explicația pe care Biserica Sfânta Maria din Faluja a oferit-o acestui Psalm a fost:

„Putem observa că acest cântăreț plânge pentru că părinții s-au întors către Dumnezeu cu încredere, sperând la salvarea lor, în timp ce el era un vierme disprețuit, lipsit de speranță, iar Dumnezeu îl abandonase. Iar punctul de răscruce este tocmai faptul că acest poet nu este nimeni altul decât Hristos, care este insultat și disprețuit de către popor.”

Descrierea „(...) vierme (...) de ocara oamenilor și disprețuit de popor” se referă la cel răstignit, iar cuvântul „popor” se referă la evrei, care au fost martori la răstignire și l-au disprețuit pe cel răstignit.

6. Psalmul 69 (o Profeție despre Iuda răstignitul, păcătosul)

Acesta este, de asemenea, un Psalm despre răstignire, iar evangheliștii nu au ezitat să citeze fragmente din el. Aceștia au crezut că este o Profeție despre cel răstignit, și anume Isus (Pacea fie asupra sa!), conform opiniei lor. Ioan a menționat:

„După aceea Isus, care știa că acum totul s-a sfârșit, ca să împlinească Scriptura, a zis: «Mi-e sete.» ~ Acolo era un vas plin cu oțet. Ostașii au pus într-o ramură de isop un burete plin cu oțet și I l-au dus la gură. ~ Când a luat Isus oțetul, a zis: «S-a isprăvit!» (...)” [Ioan 19:28-30]

El face referire la faptul că Profețiile și cărțile sunt complete. El vorbește despre ceea ce este menționat în versetul 21 al acestui Psalm:

„Ei îmi pun fiere în mâncare, și, când mi-e sete, îmi dau să beau oțet.” [Psalmi 69:21]

Mai mult decât atât, Petru, în discursul său despre Iuda, a citat din acest Psalm. El a spus:

„În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: „«Locuința lui să rămână pustie, și nimeni să nu locuiască în ea!» și: «Slujba lui s-o ia altul!»” [Faptele Apostolilor 1:20]

Petru a citat din versetul 25 al acestui Psalm:

„Pustie să le rămână locuința, și nimeni să nu mai locuiască în corturile lor!” [Psalmi 69:25]

În cartea lor, *„Comentarii cu privire la Cartea Faptele Apostolilor”*, John Wesley și alții au spus:

„Duhul Sfânt, prin gura lui David, a profețit despre Iuda în Psalmii 69 și 109.”³⁸

Ioan, Petru și alți exegeți au susținut că cel răstignit a fost Iuda Iscariotul, cel renegat. Nu merită această mărturie atenție din partea celor care cred în adevărul Vechiului Testament?

Cine este păcătosul care a primit oțetul atunci când îi era sete? Credeți că a fost Isus (Pacea fie asupra sa!) cel dreptcredincios sau Iuda trădătorul?

Psalmul însuși va răspunde la această întrebare. Persoana răstignită a plâns cu disperare, cerând Mila lui Dumnezeu, Care nu i-a răspuns. Putem citi:

„Scapă-mă, Dumnezeule, căci îmi amenință apele viața. ~ Mă afund în noroi și nu mă pot ține; am căzut în prăpastie, și dau apele peste mine. ~ Nu mai pot strigând, mi se usucă gâtlejul, mi se topesc ochii privind spre Dumnezeul meu. ~ Cei ce mă urăsc fără temei sunt mai mulți decât perii capului meu; ce puternici sunt cei ce vor să mă piardă, cei ce pe nedrept îmi sunt vrăjmași; trebuie să dau înapoi ce n-am furat.” [Psalmi 69:1-4]

³⁸ *Comentarii cu privire la Cartea Faptele Apostolilor*, John Wesley și alții, p. 11. Acest citat se referă la Psalmi, 69:25 și 109:8. A se vedea de asemenea *Evanghelia după Matei (studiu, explicație și comentarii)*, părintele Matei cel Sărac, p. 578

Psalmul ne amintește de plânsetul crucificatului disperat: „(...) **Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?**”. Gâtul lui era uscat, ochii i s-au întunecat și nimeni nu i-a răspuns.

Cel răstignit își punea întrebări cu privire la cei care l-au urât și l-au spânzurat fără motiv. El s-a dus să le spună despre Isus (Pacea fie asupra sa!), dar aceștia l-au luat pe el în locul lui și l-au răstignit fără niciun motiv.

Totuși, el a știut că lucrurile care i s-au întâmplat au fost din cauza păcatelor și a rușinii, rușinea trădării care l-a cuprins. El a spus:

„Dumnezeule, Tu cunoști nebunia mea, și greșelile mele nu-Ți sunt ascunse. ~ (...) ~ Am ajuns un străin pentru frații mei și un necunoscut pentru fiii mamei mele. ~ (...) ~ Tu știi ce ocară, ce rușine și batjocură mi se face; toți potrivnicii mei sunt înaintea Ta. ~ Ocară îmi rupe inima, și sunt bolnav; aștept să-i fie cuiva milă de mine, dar degeaba; aștept mângâietori, și nu găsesc niciunul. ~ Ei îmi pun fiere în mâncare, și, când mi-e sete, îmi dau să beau oțet.” [Psalmi 69:5, 8, 19-21]

Așadar, cine este păcătosul căruia i-au dat oțet în timp ce se afla pe cruce? Ar fi putut fi Isus (Pacea fie asupra sa!)? Nu, era Iuda, trădătorul.

Cu toate acestea, persoana răstignită disperată nu a renunțat, ci a continuat să plângă cerându-I lui Dumnezeu să o salveze, bazându-se doar pe Mila Lui măreață, dar plânsetul ei nu a ajutat-o cu nimic:

„Căci râvna Casei Tale mă mănâncă, și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra mea. ~ Plâng și postesc, și ei mă ocărăsc. ~ Mă îmbrac cu sac, și ei mă batjocoresc. ~ Cei ce stau la poartă vorbesc de mine, și cei ce beau băuturi tari mă pun în cântece. ~ Dar eu către Tine îmi înalț rugăciunea, Doamne, la vremea potrivită. În bunătatea Ta cea mare, răspunde-mi, Dumnezeule, și dă-mi ajutorul Tău! ~ Scoate-mă din noroi, ca să nu mă mai afund! Să fiu izbăvit de vrăjmașii mei și din prăpastie! ~ Să nu mai dea valurile peste mine, să nu mă înghită adâncul și să nu se închidă groapa peste mine! ~ Ascultă-mă,

Doamne, căci bunătatea Ta este nemărginită. În îndurarea Ta cea mare, întoarce-Ți privirile spre mine ~ și nu-Ți ascunde fața de robul Tău! Căci sunt în necaz: grăbește de m-ascultă! ~ Apropie-Te de sufletul meu și izbăvește-l! Scapă-mă, din pricina vrăjmașilor mei!” [Psalmi 69:9-18]

El a primit răspunsul la rugăciunile și trădările lui, așa cum spune cartea:

„Să li se prefacă masa într-o cursă, și liniștea într-un laț! ~ Să li se întunece ochii, și să nu mai vadă, și clatină-le mereu coapsele! ~ Varsă-Ți mânia peste ei, și să-i atingă urgia Ta aprinsă! ~ Pustie să le rămână locuința, și nimeni să nu mai locuiască în corturile lor! ~ Căci ei prigonesc pe cel lovit de Tine, povestesc suferințele celor răniți de Tine. ~ Adaugă alte nelegiuiri la nelegiuirile lor, și să n-aibă parte de îndurarea Ta! ~ Să fie șterși din Cartea Vieții, și să nu fie scriși împreună cu cei neprihăniți!” [Psalmi 69:22-28]

Cine ar putea fi cel pierdut? Cine este cel a cărui casă a devenit dezolată și al cărui nume a fost șters din cartea celor vii? El a murit, nu a primit răspunsuri la rugi și a fost șters din cartea celor dreți, fiind scris în cartea celor răi și pierduți. Cine ar putea fi? Este imposibil ca acesta să fie Isus (Pacea fie asupra sa!).

Așadar, Psalmul continuă să vorbească despre salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!). El spune despre sine:

„Eu sunt nenorocit și sufăr: Dumnezeu, ajutorul Tău să mă ridice! ~ Atunci voi lăuda Numele lui Dumnezeu prin cântări, și prin laude Îl voi preamări. ~ Lucrul acesta este mai plăcut Domnului decât un vițel cu coarne și copite! ~ Nenorociții văd lucrul acesta, și se bucură; voi, care căutați pe Dumnezeu, veselă să vă fie inima! ~ Căci Domnul ascultă pe cei săraci și nu nesocotește pe prinșii Lui de război.” [Psalmi 69:29-33]

Dumnezeu Cel Atotputernic i-a ascultat ruga, l-a salvat și l-a ridicat la Ceruri. Credincioșii au fost fericiți, căci Dumnezeu ascultă rugăciunile celor săraci, fapt pentru care El Preaînaltul merită mai multă glorie și laudă.

Cititorul ar putea fi confuz cu privire la următorul pasaj, crezând, în mod greșit, că persoana care se ruga era Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Dar eu către Tine îmi înalț rugăciunea, Doamne, la vremea potrivită. În bunătatea Ta cea mare, răspunde-mi, Dumnezeule, și dă-mi ajutorul Tău! ~ Ascultă-mă, Doamne, căci bunătatea Ta este nemărginită. În îndurarea Ta cea mare, întoarce-Ți privirile spre mine.” [Psalmi 69:13, 16]

Cineva poate crede că persoana care cerea ajutor era Isus (Pacea fie asupra sa!), dar nu este adevărat. Persoana care cerea ajutor conta pe rugăciunile efectuate în timp ce se afla alături de Isus (Pacea fie asupra sa!) atunci când a căutat Mila lui Allah. Rugăciunea este singura cale de salvare la care poate spera un asemenea trădător.

Isus (Pacea fie asupra sa!) se ruga pomenind în rugăciunile sale perfecțiunea sa umană, bunătatea și adorarea sa sinceră și permanentă față de Dumnezeu, așa cum a spus:

„(...) fă-mi dreptate, Doamne, după neprihănirea și nevinovăția mea!” [Psalmi 7:8]

Același lucru poate fi găsit și în Psalmul 41:

„Tu m-ai sprijinit, din pricina neprihănirii mele, și m-ai așezat pe vecie înaintea Ta. ~ Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul lui Israel, din veșnicie în veșnicie! Amin! Amin!” [Psalmi 41:12-13]

Psalmii menționează acest lucru în multe locuri, precum:

„Și eu, când erau ei bolnavi, mă îmbrăcam cu sac, îmi smeream sufletul cu post și mă rugam cu capul plecat la sân.” [Psalmi 35:13]

„Fiindcă Mă iubește - zice Domnul - de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu.” [Psalmi 91:14]

„Să te asculte Domnul în ziua necazului, să te ocrotească Numele Dumnezeului lui Iacov, ~ să-ți trimită ajutor din locașul

Său cel sfânt și să te sprijine din Sion! ~ Să-Și aducă aminte de toate darurile tale de mâncare și să primească arderile tale de tot!” [Psalmi 20:1-3]

7. Psalmul 35 (o Profeție despre conspirația care s-a întors împotriva autorilor săi)

Acesta este un alt Psalm care vorbește despre Isus (Pacea fie asupra sa!), iar Ioan l-a citat în Evanghelia lui. El a spus:

„Dacă n-aș fi făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat; dar acum le-au și văzut, și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu. ~ Dar lucrul acesta s-a întâmplat ca să se împlinească vorba scrisă în Legea lor: «M-au urât fără temei.»” [Ioan 15:24-25]

Acest citat este preluat din cel de al șaptelea verset al celui de al treizeci și cincilea Psalm, care spune:

„Căci mi-au întins lațul lor, fără pricină (...)” [Psalmi 35:7]

El vorbește despre Isus (Pacea fie asupra sa!), iar creștinii sunt de acord cu aceasta, și Ioan, de asemenea.³⁹

Este acest un Psalm o profeție despre răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) sau despre salvarea lui?

Psalmul menționează rugăciunile unei persoane bune, care are nevoie de grija și protecția lui Dumnezeu împotriva dușmanilor săi:

„Apără-mă Tu, Doamne, de potrivnicii mei, luptă Tu cu cei ce se luptă cu mine! ~ Ia pavăza și scutul și scoală-Te să-mi ajuți. ~ Învârte sulița și săgeata împotriva prigonitorilor mei! Zi sufletului meu: «Eu sunt mântuirea ta!»” [Psalmi 35:1-3]

Cel care se roagă Îi cere de asemenea lui Dumnezeu ca dușmanii săi să fie învinși, precum și să îl ajute trimitând îngerii Săi:

³⁹ A se vedea *Dicționarul biblic*, p. 862

„Rușinați și înfrunțați să fie cei ce vor să-mi ia viața! Să dea înapoi și să roșească cei ce-mi gândesc pieirea! ~ Să fie ca pleava luată de vânt și să-i gonească îngerul Domnului! ~ Drumul să le fie întunecos și alunecos, și să-i urmărească îngerul Domnului! ~ Căci mi-au întins lațul lor, fără pricină, pe o groapă pe care au săpat-o, fără temei, ca să-mi ia viața; ~ să-i ajungă prăpădul pe neașteptate, să fie prinși în lațul pe care l-au întins, să cadă în el și să piară!” [Psalmi 35:4-8]

Cel care se roagă Îi cere Domnului Său să distrugă conspirația dușmanilor săi, făcând-o să se întoarcă împotriva lor pentru ceea ce au plănit. I-a răspuns Dumnezeu robului Său sau l-a dezamăgit?

Capitolul răspunde clar că Dumnezeu i-a răspuns. Acesta arată bucuria pentru salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Și atunci mi se va bucura sufletul în Domnul: se va înveseli de mântuirea Lui. ~ Toate oasele mele vor zice: «Doamne, cine poate, ca Tine, să scape pe cel nenorocit de unul mai tare decât el, pe cel nenorocit și sărac de cel ce-l jefuiește?» ~ Niște martori mincinoși se ridică și mă întrebă de ceea ce nu știu. ~ Îmi întorc rău pentru bine: mi-au lăsat sufletul pustiu. ~ Și eu, când erau ei bolnavi, mă îmbrăcam cu sac, îmi smeream sufletul cu post și mă rugam cu capul plecat la sân.” [Psalmi 35:9-13]

Apoi, Psalmul vorbește despre dușmanii lui, care au fost dezamăgiți:

„Să nu se bucure de mine cei ce pe nedrept îmi sunt vrăjmași, nici să nu-și facă semne cu ochiul cei ce mă urăsc fără temei! ~ Căci ei nu vorbesc de pace, ci urzesc înșelătorii împotriva oamenilor liniștiți din țară. ~ Își deschid gura larg împotriva mea și zic: «Ha! Ha! Ochii noștri își văd acum dorința împlinită!» ~ Doamne, Tu vezi: Nu tăcea! Nu Te depărta de mine, Doamne! ~ Trezește-Te și scoală-Te să-mi faci dreptate! Dumnezeule și Doamne, apără-mi pricina! ~ Judecă-mă după dreptatea Ta, Doamne Dumnezeul meu, ca să nu se bucure ei de mine! ~ Să nu zică în inima lor: «Aha! iată ce doream!» Să nu

zică: «L-am înghițit!» ~ Ci să fie rușinați și înfrunțați toți cei ce se bucură de nenorocirea mea! Să se îmbrace cu rușine și ocară cei ce se ridică împotriva mea! ~ Să se bucure și să se înveselească cei ce găsesc plăcere în nevinovăția mea, și să zică neîncetat: «Mărit să fie Domnul, care vrea pacea robului Său!» ~ Și atunci limba mea va lauda dreptatea Ta, în toate zilele va spune lauda Ta.» [Psalmi 35:19-28]

Aceasta a fost o rugăciune ferventă a unui rob supus, care l-a cerut lui Dumnezeu să-i facă pe dușmanii care l-au urât fără motiv să fie dezamăgiți.

Așteptarea nu a fost una lungă, ceea ce l-a bucurat pe credincios:

„Și atunci mi se va bucura sufletul în Domnul: se va înveseli de mântuirea Lui. ~ Toate oasele mele vor zice: «Doamne, cine poate, ca Tine, să scape pe cel nenorocit de unul mai tare decât el, pe cel nenorocit și sărac de cel ce-l jefuiește?» ~ Niște martori mincinoși se ridică și mă întreabă de ceea ce nu știu. ~ Îmi întorc rău pentru bine: mi-au lăsat sufletul pustiu. ~ Și eu, când erau ei bolnavi, mă îmbrăcam cu sac, îmi smeream sufletul cu post și mă rugam cu capul plecat la sân.» [Psalmi 35:9-13]

Rugăciunile sale, postul și îmbrăcatul său într-un sac, precum și adorarea lui Dumnezeu nu au fost în van.

8. Psalmul 40 (o Profetie despre răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea lui Isus, pacea fie asupra sa, și eșecul conspirației)

Psalmul 40 este o altă mărturie a salvării lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și a morții dușmanilor săi. Pentru a demonstra că acest Psalm este o Profetie despre Isus (Pacea fie asupra sa!), autorul necunoscut al cărții Evrei a citat din acesta spunând:

„De aceea, când intră în lume, El zice: «Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; ~ N-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat.» ~ Atunci am zis: «Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeu!»» [Evrei 10:5-7]

Acesta este un citat din versetele șase și șapte ale Psalmului al cărui autor spune:

„Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispășire. ~ Atunci am zis: «Iată-mă că vin! - în sulul cărții este scris despre mine.»» [Psalmi 40:6-7]

Faptul că autorii *Dicționarului biblic* au ales acest Psalm drept unul dintre Psalmii creștini confirmă acest lucru, de asemenea. Sfântul James Anas a spus la rândul său că acest Psalm este unul dintre acei Psalmi „care vorbesc despre durerea lui Isus.”⁴⁰

Acum că s-a demonstrat că vorbește despre Isus (Pacea fie asupra sa!), ce spune acest Psalm?

El începe cu veștile bune, conform cărora Dumnezeu i-a răspuns lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și l-a salvat de conspirație, pentru că el (Pacea fie asupra sa!) a avut încredere în El, Preaînaltul și Preaslăvitul. Acesta spune:

„Îmi pusesem nădejdea în Domnul și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. ~ M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii. ~ Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulți au văzut lucrul acesta, s-au temut, și s-au încrezut în Domnul. ~ Ferice de omul care își pune încrederea în Domnul și care nu se îndreaptă spre cei trufași și mincinoși!” [Psalmi 40:1-4]

⁴⁰ A se vedea *Știința metodică a divinității*, James Anas, p. 515, *Dicționarul biblic*, p. 432

Apoi, Psalmul Îl slăvește pe Dumnezeu Preaînaltul pentru binecuvântările Lui și arată rugăciunea celui care se roagă puternic lui Dumnezeu și se căiește în fața Lui:

„Doamne Dumnezeule, multe sunt minunile și planurile Tale pentru mine: nimeni nu se poate asemăna cu Tine. Aș vrea să le vestesc și să le trâmbițez, dar numărul lor este prea mare ca să le povestesc. ~ Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispășire. ~ Atunci am zis: «Iată-mă că vin! - în sulul cărții este scris despre mine - ~ Vreau să fac Voia Ta, Dumnezeule!» Și Legea Ta este în fundul inimii mele. ~ Vestesc Îndurarea Ta în adunarea cea mare; iată că nu-mi închid buzele. Tu știi lucrul acesta, Doamne! ~ Nu țin în inima mea Îndurarea Ta, ci vestesc Adevărul Tău și Mântuirea Ta, și nu ascund bunătatea și credințioșia Ta în adunarea cea mare.” [Psalmi 40:5-10]

Apoi, Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a rugat la Dumnezeu Cel Atotputernic, cerându-I să îl salveze de conspirația care îl amenința și să o întoarcă împotriva dușmanilor săi:

„Tu, Doamne, nu-mi vei opri Îndurările Tale; ci bunătatea și credințioșia Ta mă vor păzi întotdeauna. ~ Căci rele fără număr mă împresoară, m-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele; și nu le mai pot suferi vederea. Sunt mai multe decât perii capului meu, și mi se înmoaie inima. ~ Izbăvește-mă, Doamne! Vino, Doamne, degrabă în ajutorul meu. ~ Să fie rușinați și înfrunțați toți cei ce vor să-mi ia viața! Să dea înapoi și să roșească de rușine cei ce-mi doresc pierzarea! ~ Să rămână înlemniiți de rușinea lor cei ce-mi zic: «Ha! Ha!» ~ Să se bucure și să se înveselească în Tine toți cei ce Te caută! Cei ce iubesc mântuirea Ta să zică fără încetare: «Mărit să fie Domnul!» ~ Eu sunt sărac și lipsit, dar Domnul Se gândește la mine. Tu ești ajutorul și izbăvitorul meu: nu zăbovi, Dumnezeule!” [Psalmi 40:11-17]

S-a întâmplat așa cum a cerut Isus (Pacea fie asupra sa!) și aceștia s-au întors dezamăgiți, acel moment fiind înregistrat de către Ioan în Evanghelia sa:

„Când le-a zis Isus: «Eu sunt.», ei s-au dat înapoi și au căzut jos la pământ.” [Ioan 18:6]

El L-a rugat pe Dumnezeu să îl salveze:

„Eu sunt sărac și lipsit, dar Domnul Se gândește la mine. Tu ești ajutorul și izbăvitorul meu: nu zăbovi, Dumnezeule!” [Psalmi 40:17]

Dumnezeu l-a ajutat la timp:

„M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii.” [Psalmi 40:2]

Dumnezeu i-a răspuns la rugăciunile cu privire la dușmanii săi. Aceștia au fost rușinați și dezamăgiți:

„Să fie rușinați și înfrunțați toți cei ce vor să-mi ia viața! Să dea înapoi și să roșească de rușine cei ce-mi doresc pierzarea!” [Psalmi 40:14]

9. Psalmul 41 (o Profetie despre salvarea lui Isus, pacea fie asupra sa, de conspirația discipolilor săi în acea zi a suferinței)

Acest Psalm evocă în egală măsură salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și ofensa lui Iuda, din dorința de a îl condamna pe stăpânul său. În Evanghelia sa, Ioan reia aceste informații, care arată trădarea lui Iuda Iscariotul:

„Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți. ~ Nu vorbesc despre voi toți; cunosc pe aceia pe care i-am ales. Dar trebuie să se împlinească Scriptura care zice: «Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea.»” [Ioan 13:17-18]

Ioan a citat al nouălea verset din Psalmul care spune:

„Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea.” [Psalmi 41:9]

Acest Psalm este o Profetie despre Isus (Pacea fie asupra sa!), așa cum el (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Fie ca Scriptura să fie completată!”⁴¹

Să medităm asupra acestui Psalm de la început, deoarece el prezice salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) din acea zi a suferinței. Dumnezeu l-a salvat și nu l-a lăsat să fie luat de dușmanii lui:

„Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac! Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăvește; ~ Domnul îl păzește și-l ține în viață. El este fericit pe pământ, și nu-l lași la bunul plac al vrăjmașilor lui. ~ Domnul îl sprijină, când este pe patul de suferință: îi ușurezi durerile în toate bolile lui.” [Psalmi 41:1-3]

Apoi, el îi menționează pe dușmanii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și pe trădătorul în care a avut încredere Isus (Pacea fie asupra sa!). Putem citi:

„Vrăjmașii mei zic cu răutate despre mine: «Când va muri? Când îi va pieri numele?» ~ Dacă vine cineva să mă vadă, vorbește neadevăruri, strânge temeieri ca să mă vorbească de rău; și, când pleacă, mă vorbește de rău pe afară. ~ Toți vrăjmașii mei șoptesc între ei împotriva mea și cred că nenorocirea mea îmi va aduce pieirea. ~ «Este atins rău de tot - zic ei - iată-l culcat, n-are să se mai scoale!» ~ Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea.” [Psalmi 41:5-9]

Discipolul său, Iuda, care se presupunea că era paznicul său, a fost cel care a conspirat împotriva sa.

⁴¹ A se vedea *Dicționarul biblic*, p. 862

Dreptatea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și supunerea lui față de Dumnezeu l-au salvat de dușmanii săi și l-au făcut pe Iuda să eșueze în privința conspirației sale. Psalmul spune:

„Dar Tu, Doamne, ai milă de mine și ridică-mă, ca să le răsplătesc cum li se cuvine. ~ Prin aceasta voi cunoaște că mă iubești, dacă nu mă va birui vrăjmașul meu. ~ Tu m-ai sprijinit, din pricina neprihănirii mele, și m-ai așezat pe vecie înaintea Ta. ~ Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu lui Israel, din veșnicie în veșnicie! Amin! Amin!” [Psalmi 41:10-13]

Dumnezeul lui era mulțumit de el (Pacea fie asupra sa!), nu l-a lăsat dușmanilor săi și, datorită integrității lui, l-a salvat.

10. Psalmul 34 (o Profetie despre siguranța oaselor lui Isus, pacea fie asupra sa, și salvarea lui de conspirația pusă la cale de diavol)

Acest Psalm vorbește, de asemenea, despre Isus (Pacea fie asupra sa!). Evangheliștii l-au considerat a fi o sursă de inspirație. Pentru ei, el reprezintă o Profetie despre Isus (Pacea fie asupra sa!). Acesta spune:

„Toate oasele i le păzește, ca niciunul din ele să nu i se sfărâme.” [Psalmi 34:20]

Ioan a citat acest verset pe care l-a considerat a fi o Profetie despre Hristos (Pacea fie asupra sa!). El a scris:

„Aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinescă Scriptura: «Niciunul din oasele Lui nu va fi sfărâmat.»” [Ioan 19:36]

Ce prezice acest Psalm? Vorbește despre Isus (Pacea fie asupra sa!) cel răstignit, ale cărui rugăciuni nu au primit răspuns, sau despre Isus (Pacea fie asupra sa!) cel salvat, ai cărui dușmani au fost dezamăgiți?

Psalmul menționează rugăciunile lungi ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) din grădină, la care Dumnezeu a răspuns și i-a trimis pe îngerii Săi (Pacea fie asupra lor!) să îl ajute:

„Eu am căutat pe Domnul și mi-a răspuns: m-a izbăvit din toate temerile mele. ~ Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine. ~ Când strigă un nenorocit, Domnul aude și-l scapă din toate necazurile lui. ~ Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie. ~ Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El! ~ Temeți-vă de Domnul, voi, sfinții Lui, căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem de El! ~ Puii de leu duc lipsă și li-e foame, dar cei ce caută pe Domnul nu duc lipsă de niciun bine.” [Psalmi 34:4-10]

Cartea continuă să ne asigure de faptul că Dumnezeu Cel Atotputernic a ascultat rugăciunile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și de integritatea sa fizică. Apoi, ea îi menționează pe dușmanii săi, pe care Dumnezeu i-a blestemat. Putem citi:

„Ochii Domnului sunt peste cei fără de prihană și Urechile Lui iau aminte la strigătele lor. ~ Domnul Își întoarce fața împotriva celor răi, ca să le șteargă pomenirea de pe Pământ. ~ Când strigă cei fără de prihană, Domnul aude și-i scapă din toate necazurile lor. ~ Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și îi mântuiește pe cei cu duhul zdrobit. ~ De multe ori vine nenorocirea peste cel fără de prihană, dar Domnul îl scapă întotdeauna din ea. ~ Toate oasele i le păzește, ca niciunul dintre ele să nu i se sfărâme. ~ Pe cel rău îl omoară nenorocirea, dar vrăjmașii celui fără de prihană sunt pedepsiți. ~ Domnul scapă sufletul robilor Săi și niciunul din cei ce se încred în El, nu este osândit.” [Psalmi 34:15-22]

Cel nelegiuit a murit din cauza răutății sale, în timp ce toate oasele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) au fost salvate și nu s-au rupt niciodată. Aceasta nu este ceea ce i s-a întâmplat persoanei răstignite, care a avut unele oase de la mâini și de la picioare rupte de cuie:

„(...) mi-au străpuns mâinile și picioarele (...)” [Psalmi 22:16]

Isus (Pacea fie asupra sa!) cel salvat și doar el însuși (Pacea fie asupra sa!) a îndeplinit această Profecie și niciunul dintre oasele sale nu a fost rupt.

Dumnezeu l-a salvat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) de toate problemele, pentru că el (Pacea fie asupra sa!) s-a bizuit pe Dumnezeu:

„Ochii Domnului sunt peste cei fără de prihană și Urechile Lui iau aminte la strigătele lor. ~ Domnul Își întoarce fața împotriva celor răi, ca să le șteargă pomenirea de pe Pământ. ~ Când strigă cei fără de prihană, Domnul aude și-i scapă din toate necazurile lor. ~ Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și îi mântuiește pe cei cu duhul zdrobit. ~ De multe ori vine nenorocirea peste cel fără de prihană, dar Domnul îl scapă întotdeauna din ea. ~ Toate oasele i le păzește, ca niciunul dintre ele să nu i se sfărâme. ~ Pe cel rău îl omoară nenorocirea, dar vrăjmașii celui fără de prihană sunt pedepsiți. ~ Domnul scapă sufletul robilor Săi și niciunul din cei ce se încred în El, nu este osândit.” [Psalmi 34:15-22]

Dumnezeu Cel Atotputernic i-a pedepsit pe cei care l-au urât pe Isus (Pacea fie asupra sa!), nimicindu-i pentru faptele lor rele:

„Domnul Își întoarce fața împotriva celor răi, ca să le șteargă pomenirea de pe Pământ. ~ (...) ~ Pe cel rău îl omoară nenorocirea, dar vrăjmașii celui fără de prihană sunt pedepsiți.” [Psalmi 34:16, 21]

11. Psalmul 91 (o Profecie despre salvarea lui Isus, pacea fie asupra sa, de către îngeri)

Diavolul a venit să îl testeze pe Isus (Pacea fie asupra sa!) și i-a amintit Profecția din Psalmi cu privire la el:

„Și I-a zis: «Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: „El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră.»» ~ «De asemenea este scris», a zis Isus: «Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău.»» [Matei 4:6-7]

Este Isus (Pacea fie asupra sa!) cel pe care Dumnezeu Cel Atotputernic le-a cerut îngerilor (Pacea fie asupra lor!) să îl protejeze chiar și de o piatră?

Diavolul a citat această Profeție, cu care Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost de acord, fapt care reiese din versetele unsprezece și doisprezece ale acestui Psalm. Putem citi:

„Căci El le va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale; ~ Și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră.” [Psalmi 91:11-12]

Acest Psalm vorbește despre Isus (Pacea fie asupra sa!), care s-a bizuit și a depins în totalitate de Dumnezeu, Care l-a salvat de conspirație și l-a înălțat la Ceruri, fără a fi rănit sau atins de vreun rău. Îngerii l-au dus departe, înainte ca dușmanii săi să îl prindă, și Dumnezeu i-a dat viață lungă:

„Zice despre Domnul: «El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeuul meu, în care mă încred!» ~ Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiirile ei. ~ El te va acoperi cu penele Lui și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavază este credințioșia Lui! ~ Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, ~ Nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de molima care bânuie ziua în amiaza mare. ~ O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. ~ Doar vei privi cu ochii și vei vedea răsplătirea celor răi. ~ Pentru că zici: «Domnul este locul meu de adăpost!» și faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare, ~ De aceea nicio nenorocire nu te va ajunge, nicio urgie nu se va apropia de cortul tău. ~ Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale; ~Și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră. ~ Vei pași peste lei

și peste năpârci și vei călca peste pui de lei și peste șerpi. - ~ «Fiindcă Mă iubește - zice Domnul - de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu. ~ Când Mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi. ~ Îl voi sătura cu viață lungă și-i voi arăta mântuirea Mea.» [Psalmi 91:2-16]

De asemenea, în Psalmul cincizeci și șapte putem citi:

„Eu strig către Dumnezeu, către Cel Preaînalt, către Dumnezeu, care lucrează pentru mine. ~ El îmi va trimite izbăvire din Cer, în timp ce prigonitorul meu îmi aruncă ocări. Da, Dumnezeu Își va trimite bunătatea și credincioșia. ~ Sufletul meu este între niște lei: stau culcat în mijlocul unor oameni care varsă flăcări, în mijlocul unor oameni ai căror dinți sunt sulițe și săgeți, și a căror limbă este o sabie ascuțită. ~ Înalță-Te peste Ceruri, Dumnezeule, peste tot Pământul să se întindă slava Ta! ~ Ei întinseseră un laț sub pașii mei; sufletul mi se încovoia, și-mi săpaseră o groapă înainte: dar au căzut ei în ea.” [Psalmi 57:2-6]

Așadar, Psalmul nouăzeci și unu este o Profeție foarte clară a Răspunsului lui Dumnezeu la rugăciunile lui Isus (Pacea fie asupra sa!), pe care l-a înălțat la Ceruri prin intermediul îngerilor (Pacea fie asupra lor!), înainte ca dușmanii lui să îl ia. Nimeni nu l-a lovit peste față, nici nu a fost răstignit vreodată și nici nu a murit, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!

12. Psalmul 109 (o Profeție despre judecata și răstignirea lui Iuda)

Putem citi: „Dumnezeul laudei mele, nu tăcea! ~ Căci potrivnicii au deschis împotriva mea o gură rea și înșelătoare, îmi vorbesc cu o limbă mincinoasă, ~ Mă înconjoară cu cuvântări pline de ură și se războiesc cu mine fără temei. ~ Pe când eu îi iubesc, ei îmi sunt potrivnici; dar eu alerg la rugăciune. ~ Ei îmi întorc rău pentru bine și ură pentru dragostea mea. ~ Pe vrăjmașul meu pune-l sub stăpânirea unui

om rău și un pârâș să stea la dreapta lui! ~ Când va fi judecat, să fie găsit vinovat, și rugăciunea lui să treacă drept un păcat! ~ Puține să-i fie zilele la număr, și slujba să i-o ia altul! ~ Să-i rămână copiii orfani și nevasta sa văduvă! ~ Copiii lui să umble fără niciun căpătâi și să cerșească, să-și caute pâinea departe de locuința lor dărămată! ~ Cel ce l-a împrumutat să-i pună mâna pe tot ce are, și străinii să-i jefuiască rodul muncii lui! ~ Nimeni să nu mai țină la el și nimeni să n-aibă milă de orfanii lui! ~ Urmașii lui să fie nimiciți și să li se stingă numele în neamul următor! ~ Nelegiuirea părinților săi să rămână ca aducere-aminte înaintea Domnului și să nu se șteargă păcatul mamei lui! ~ Domnul să-i aibă totdeauna înaintea ochilor, ca să le șteargă pomenirea de pe Pământ, ~ Pentru că nu și-a adus aminte să facă îndurare, pentru că a prigonit pe cel nenorocit și pe cel lipsit, până acolo încât să omoare pe omul cu inima zdrobită! ~ Îi plăcea blestemul: să cadă asupra lui! Nu-i plăcea binecuvântarea: să se depărteze de el! ~ Se îmbracă cu blestemul cum se îmbracă cu haina lui, îi pătrunde ca apa înăuntrul lui, ca untdelemnul, în oase! ~ De aceea, să-i slujească de veșmânt, ca să se acopere, de cingătoare, cu care să fie totdeauna încins! ~ Aceasta să fie, din partea Domnului, plata vrăjmașilor mei și a celor ce vorbesc cu răutate de mine! ~ Iar Tu, Doamne Dumnezeule, lucrează pentru mine din pricina Numelui Tău, căci mare este Bunătatea Ta; izbăvește-mă! ~ Sunt nenorocit și lipsit și îmi e rănită inima înăuntrul meu. ~ Pier ca umbra gata să treacă, sunt izgonit ca o lăcustă. ~ Mi-au slăbit genunchii de post și mi s-a sleit trupul de slăbiciune. ~ Am ajuns de ocara lor; când mă privesc, ei dau din cap. ~ Ajută-mi, Doamne Dumnezeul meu! Scapă-mă prin Bunătatea Ta! ~ Și să știe că Mâna Ta, că Tu, Doamne, ai făcut lucrul acesta! ~ Măcar că ei blestemă, Tu binecuvântă; măcar că se ridică ei împotriva mea, vor fi înfrunțați, iar robul Tău se va bucura. ~ Potrivnicii mei să se îmbrace cu ocara, să se acopere cu rușinea lor cum se acoperă cu o manta! ~ Voi lăuda foarte mult cu gura mea pe Domnul, Îl voi mări în mijlocul mulțimii; ~ Căci El stă la dreapta săracului, ca să-l izbăvească de cei ce-l osândesc.” [Psalmi 109:1-31]

Creștinii consideră că acest Psalm se referă la răstignire și că o parte din el vorbește despre Iuda. Putem citi:

„Să-i rămână copiii orfani și nevasta sa văduvă! ~ Copiii lui să umble fără niciun câpătâi și să cerșească, să-și caute pâinea departe de locuința lor dărâmată!”

Autorul cărții Faptele Apostolilor s-a referit la acest Psalm atunci când l-a citat pe Petru vorbind despre Iuda:

„În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: «Locuința lui să rămână pustie, și nimeni să nu locuiască în ea!» și: «Slujba lui s-o ia altul!»” [Faptele Apostolilor 1:20]

Locuința lui Iuda a fost cea luată. Discipolii au ales altă persoană, urmând această Profeție. Aceștia au tras la sorti între Iosif și Matia, iar apoi l-au ales pe Matia și l-au numărat împreună cu cei unsprezece discipoli (a se vedea Faptele Apostolilor 1:23-26)

Așadar, fără îndoială, acest Psalm vorbește despre Iuda, iar acesta este un adevăr. El vorbește despre judecarea lui:

„Când va fi judecat, să fie găsit vinovat, și rugăciunea lui să treacă drept un păcat!”

Când a fost judecat Iuda dacă nu a fost el cel răstignit, ținând cont de faptul că acest verset vorbește despre judecata lui și rezultatul ei?

„Puține să-i fie zilele la număr, și slujba să i-o ia altul!”

Acest Psalm menționează, de asemenea, statul său pe cruce și pe un diavol (un acuzat, conform altei versiuni a Bibliei) care se afla la dreapta sa. El este diavolul sau acuzatul care a râs de el (a se vedea Luca 23:39-43).

Când a stat diavolul (sau persoana acuzată) la dreapta lui Iuda? Când a fost Iuda judecat dacă nu atunci când Dumnezeu a fost Mânios pe el?

Răstignirea lui pe cruce a fost rușinea care l-a acoperit și care i-a făcut pe oameni să râdă de el, să îl scuipe și să îl bată;

**„Am ajuns de ocara lor; când mă privesc, ei dau din cap.”
[Psalmi 109:25]**

Psalmul îl descrie pe cel răstignit implorând mila lui Dumnezeu:

„Iar Tu, Doamne Dumnezeule, lucrează pentru mine din pricina Numelui Tău, căci mare este Bunătatea Ta; izbăvește-mă! ~ (...) Ajută-mi, Doamne Dumnezeul meu! Scapă-mă prin Bunătatea Ta! ~ Și să știe că Mâna Ta, că Tu, Doamne, ai făcut lucrul acesta!”

Nu putea face altceva decât să se roage lui Dumnezeu, Cel la care își găsesc adăpost cei buni și cei răi și Cel Căruia îi cer milă. El a început să plângă pe cruce spunând:

„(...) Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” [Matei 27:46]

Sunt menționate, de asemenea, blestemele asupra lui Iuda în timp ce se afla pe cruce:

„Se îmbracă cu blestemul cum se îmbracă cu haina lui, îi pătrunde ca apa înăuntrul lui, ca untdelemnul, în oase! ~ De aceea, să-i slujească de veșmânt, ca să se acopere, de cingătoare, cu care să fie totdeauna încins! ~ Aceasta să fie, din partea Domnului, plata vrăjmașilor mei și a celor ce vorbesc cu răutate de mine!”

Blestemul a fost răsplata pentru ceea ce a făcut. El a fost răstignit și fiecare persoană răstignită este blestemată, așa cum este menționat în Deuteronom:

„Dacă se va omorî un om care a săvârșit o nelegiuire vrednică de pedeapsa cu moartea și l-ai spânzurat de un lemn, ~ Trupul lui mort să nu stea noaptea pe lemn; ci să-l îngropi în aceeași zi, căci cel spânzurat este blestemat înaintea lui Dumnezeu, și să nu spurci țara pe care ți-o dă de moștenire Domnul Dumnezeul tău.” [Deuteronomul 21:22-23]

Acest Psalm este o profeție clară despre Iuda cel blestemat, care a fost răstignit alături de cel acuzat sau de diavol, a fost judecat

în locul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și a fost găsit vinovat. Exegeții asupra Cărții Faptele Apostolilor au avut dreptate atunci când au spus:

„Duhul Sfânt, prin gura lui David, a profețit despre Iuda în Psalmii 69 și 109.”⁴²

13. Psalmul 118 (o Profeție despre salvarea lui Isus, pacea fie asupra sa, de la moarte)

Creștinii cred că acest Psalm este, de asemenea, o Profeție despre Isus (Pacea fie asupra sa!), deoarece acesta vorbește la final despre o piatră pe care au lepădat-o zidarii. Putem citi:

„Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. ~ Domnul a făcut lucrul acesta și este o minunăție înaintea ochilor noștri. ~ Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului! (...)” [Psalmi 118:22-23, 26]

Petru a considerat-o a fi o Profeție despre Isus cel răstignit (Pacea fie asupra sa!), uitând ceea ce este menționat la începutul acestui Psalm cu privire la această măreață piatră. Petru a spus:

„S-o știți toți și s-o știe tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. ~ El este «Piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului.»” [Faptele Apostolilor 4:10-11]

Părintele Matei cel Sărac a spus:

„Dintre toți Psalmii, Psalmul 118 descrie cel mai bine salvarea mesajului lui Isus.”⁴³

⁴² Comentarii cu privire la Cartea Faptele Apostolilor, John Wesley și alții, p. 11

Acest Psalm menționează piatra care a fost lepădată de zidari.
Putem citi:

„În mijlocul strâmtorării am chemat pe Domnul: Domnul m-a ascultat și m-a scos la larg. ~ Domnul este de partea mea, nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni? ~ Domnul este ajutorul meu și mă bucur când îmi văd împlinită dorința față de vrăjmașii mei. ~ Mai bine este să cauți un adăpost în Domnul, decât să te încrezi în om; ~ Mai bine să cauți un adăpost în Domnul, decât să te încrezi în cei mari.” [Psalmi 118:5-9]

Isus (Pacea fie asupra sa!) a avut încredere în Dumnezeu, Care i-a răspuns, l-a ajutat și l-a salvat de necazuri.

Apoi, Psalmul îi menționează pe dușmanii lui Isus (Pacea fie asupra sa!), precum și conspirația lor împotriva lui. Entuziasmat pentru că aceștia au fost înfrânți și conspirația lor a eșuat, el spune:

„Toate neamurile mă înconjurau: în Numele Domnului le tai în bucăți. ~ Mă înconjurau, m-au împresurat: dar în Numele Domnului le tai în bucăți. ~ M-au înconjurat ca niște albine; se sting ca un foc de spini: în Numele Domnului le tai în bucăți. ~ Tu mă împingeai, ca să mă faci să cad, dar Domnul m-a ajutat. ~ Domnul este tăria mea și pricina laudelor mele; El m-a mântuit.” [Psalmi 118:10-14]

Dumnezeu l-a salvat de la moarte, îndepărtându-l de ea. De asemenea, el a simțit o bucurie enormă:

„Strigăte de biruință și de mântuire se înalță în corturile celor neprihăniți: dreapta Domnului câștigă biruința! ~ Dreapta Domnului se înalță; dreapta Domnului câștigă biruința! ~ Nu voi muri, ci voi trăi și voi povesti lucrările Domnului. ~ Domnul m-a pedepsit, da, dar nu m-a dat pradă morții. ~ Deschideți-mi porțile neprihănirii, ca să intru și să laud pe Domnul. ~ Iată poarta Domnului: pe ea intră cei neprihăniți. ~ Te laud, pentru că m-ai ascultat, pentru că m-ai mântuit. ~ Piatra pe care au

⁴³ *Evanghelia după Matei (studiu, explicație și comentarii)*, părintele Matei cel Sărac, p. 84

lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. ~ Domnul a făcut lucrul acesta și este o minunăție înaintea ochilor noștri. ~ Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne înveselim în ea! ~ Doamne, ajută! Doamne, dă izbândă! ~ Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului! Vă binecuvântăm din Casa Domnului.” [Psalmi 118:15-26]

După cum am putut observa, acest Psalm este o altă dovadă a salvării lui Isus (Pacea fie asupra sa!) de dușmanii lui.

Aceeași concluzie este repetată în multe locuri din Psalmi, pe care pastorul Sergious o consideră a fi „*Cartea specială despre Mesia*”.

Concluzionăm citând din Psalmul 140, în care scrie:

„Scapă-mă, Doamne, de oamenii cei răi! Păzește-mă de oamenii asupritori, ~ care cugetă lucruri rele în inima lor și sunt totdeauna gata să ațâțe războiul! ~ Ei își ascut limba ca un șarpe, au pe buze o otravă de năpârcă. ~ Păzește-mă, Doamne, de mâinile celui rău! Ferește-mă de oamenii asupritori, care se gândesc să mă doboare! ~ Niște îngâmfați îmi întind curse și lațuri, pun rețele de-a lungul drumului și îmi întind capcane. ~ Eu zic Domnului: «Tu ești Dumnezeu meu! Ia aminte, Doamne, la glasul rugăciunilor mele! ~ Doamne Dumnezeule, tăria mântuirii mele, Tu-mi acoperi capul în ziua luptei.» ~ Nu împlini, Doamne, dorințele celui rău, nu lăsa să-i izbutească planurile, ca să nu se fălească!” [Psalmi 140:1-8]

Concluzie cu privire la Profețiile Psalmilor

Învățatul Mansur Husein își încheie studiul cu o concluzie simplă spunând:

„Din ceea ce am menționat anterior, concluzionăm că Psalmii au prezis cu adevărat că Dumnezeu l-a salvat pe Mesia și i-a răspuns datorită Măreției Lui, l-a salvat de la moarte, l-a ridicat deasupra dușmanilor săi și Și-a trimis îngerii să îl ducă în Cer.

Atunci când Iuda Iscariotul i-a săpat groapa învățătorului său, Isus (Pacea fie asupra sa!), și a adus mulțimea să îl prindă, a căzut el însuși în acea groapă. El a fost pedepsit pentru faptele lui, iar răul lui s-a întors împotriva sa. A devenit o rușine pentru oameni. Aceștia l-au prins în locul lui Isus (Pacea fie asupra sa!), l-au judecat și l-au răstignit.

Profețiile din Psalmi sunt atât de clare, iar acestea nu sunt versete pe care să le schimbăm sau cărora să le modificăm înțelesul. Acestea formează o imagine completă a zecilor de versete și a Psalmilor care au prezis siguranța lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Acesta este adevărul pe care îl menționează Coranul cel Nobil și în care cred toți musulmanii. Cine dorește să fie sigur de acest adevăr poate să citească Psalmii în Biblie, Cartea în care cred creștinii, și va ajunge la aceeași concluzie.”

Dacă voi, cititorilor, doriți mai multe dovezi, puteți citi ceea ce este scris în Proverbe:

„Cel rău slujește ca preț de răscumpărare pentru cel neprihănit și cel stricat pentru oamenii fără de prihană” [Proverbe 21:18]

Puteți citi, de asemenea, versetele următoare, meditănd la înțelesul lor:

„Nevinovăția omului fără de prihană îi netezește calea, dar cel rău cade prin însăși răutatea lui. ~ Nevinovăția oamenilor fără de prihană îi scapă, dar cei răi sunt prinși de răutatea lor. ~ La moartea celui rău, îi pierd nădejdea, și așteptarea oamenilor nelegiuți este nimicită. ~ Cel neprihănit este scăpat din strâmtorare, și cel rău îi ia locul.” [Proverbe 11:5-8]

Înainte de a încheia acest capitol, să ne amintim că producerea de dovezi cu privire la salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) prin intermediul Psalmilor este veche. Aceasta datează chiar din timpul lui Isus (Pacea fie asupra sa!), iar noi nu putem nega ceea ce a spus Barnaba citându-l pe Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Unul dintre voi mă va trăda, voi fi vândut asemeni unui miel, dar vai lui, căci ceea ce a fost rostit de părintele nostru David se va împlini și el va cădea în groapa pe care a săpat-o pentru alții.” [Barnaba 213:24-36]

Dacă vom spune că Psalmii anunță salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), creștinii ne vor întreba: cum de nu cunoștea el (Pacea fie asupra sa!) acest episod dureros din Vechiul Testament? De ce nu a destăinuit el (Pacea fie asupra sa!) că va fi răstignit, așa cum afirmă Evangheliile?

Răspunsul la această întrebare nu are neapărat relevanță pentru noi, musulmanii, care nu credem din aceste Cărți decât ceea ce este în concordanță cu dovezile aduse de religia noastră.

Această poveste este doar un test pentru Isus (Pacea fie asupra sa!), la fel cum a fost pentru Avraam (Pacea fie asupra sa!) testul sacrificării unicului său fiu. Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi cunoscut rezultatul final al acestui test, atunci acesta din urmă nu ar fi avut niciun fel de valoare. Același remarcă poate fi făcută și pentru Avraam (Pacea fie asupra sa!). Din această cauză, niciunul dintre ei nu a cunoscut rezultatul acțiunilor lor. Această lipsă de înțelegere depinde de Voia lui Dumnezeu. Voia Divină trebuie să se concretizeze prin intermediul unui test, care este făcut pentru cunoașterea robului, și prin trecerea cu succes a acestuia.

Noi nu putem afirma în mod categoric că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu cunoștea înțelesul profund exprimat prin aceste Profeții, fiind foarte probabil ca el (Pacea fie asupra sa!) să fi știut destul de multe cu privire la acesta. El (Pacea fie asupra sa!) a căutat adăpost la Domnul lumilor, pe care L-a implorat și rugat să îndepărteze de el (Pacea fie asupra sa!) cupa aceasta deoarece era sigur că rugăciunile lui nu aveau să rămână fără răspuns. Din versiunea evanghelică aflăm că Isus (Pacea fie asupra sa!) era sigur că va fi răstignit și că el (Pacea fie asupra sa!) a fost cu adevărat crucificat. În aceste condiții, la ce au servit implorările și suplicațiile sale? Cum pot fi explicate neliniștea și disperarea sa, precum și strigătul său de pe cruce:

„(...) Dumnezeuul Meu, Dumnezeuul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Trebuie să subliniem de asemenea un alt fapt și anume că, chiar dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi cunoscut Profetiile, aceasta nu implică neapărat și cunoașterea momentului exact al zilei arestării sale de către dușmani. Acesta poate fi motivul pentru care momentul exact al acestor Profetii i-a fost ascuns lui Isus, pacea și binecuvântarea lui Dumnezeu fie asupra sa!

Conține Cartea lui Isaia Profetii despre Isus (Pacea fie asupra sa!)?

Creștinii consideră că există Profetii despre Isus (Pacea fie asupra sa!) și în afara Psalmilor, așa cum sunt cele care se găsesc în Cartea lui Isaia. În capitolele 52 și 53 din Cartea sa, putem citi:

„Iată, Robul Meu va propăși; Se va sui, Se va ridica, Se va înălța foarte sus. ~ După cum pentru mulți a fost o pricină de groază - atât de schimonosită Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor - ~ Tot așa, pentru multe popoare va fi o pricină de bucurie; Înaintea Lui împărații vor închide gura, căci vor vedea ce nu li se mai istorisise și vor auzi ce nu mai auziseră.” [Isaia 52:13-15]

„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului? ~ El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă. ~ Disprețuit și părăsit de oameni, Om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. ~ Totuși El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. ~ Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. ~ Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. ~ Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. ~ El a fost luat prin apăsare și judecată. Dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe Pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu? ~ Groapa Lui a fost

pusă între cei răi și mormântul Lui, la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nicio nelegiuire și nu se gășise niciun viclesug în gura Lui. ~ Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui. ~ Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după Voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara neleguirilor lor. ~ De aceea, Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați.” [Isaia 53:1-12]

Creștinii conectează aceste două fragmente cu ceea ce a spus Marcu:

„Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «A fost pus în numărul celor fărădelege.»” [Marcu 15:28]

Acesta a dorit să exprime ceea ce Isaia a evocat:

„(...) S-a dat pe Sine însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați.”

Găsim o idee asemănătoare în Faptele Apostolilor (a se vedea Faptele Apostolilor 8:22-23). Fără îndoială, acest text a suferit unele modificări, care pot fi observate datorită numărului mare de cuvinte vagi folosite. Comparați cuvintele lui Isaia cu cele din Faptele Apostolilor, având în vedere faptul că ultimul s-a inspirat de la primul:

„Locul din Scriptură pe care-l citea era acesta: «El a fost dus ca o oaie la tăiere; și, ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tunde, așa nu Și-a deschis gura; ~ În smerenia Lui, judecata I-a fost luată. Și cine va zugrăvi pe cei din timpul Lui? Căci viața I-a fost luată de pe Pământ.»” [Faptele Apostolilor 8:32-33]

Există numeroase diferențe între Isaia și Faptele Apostolilor. Printre acestea, se află faptul că oaia din Isaia - „**ca o oaie mută înaintea celor ce o tund**” - devine un miel în Faptele Apostolilor - „**ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tunde**”. Marea divergență, care face ca aceste două Cărți să fie total opuse, este reprezentată de afirmația lui Isaia: „**El fusese șters de pe Pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu**”, în timp ce în Faptele Apostolilor ni se spune: „**Și cine va zugrăvi pe cei din timpul Lui? Căci viața I-a fost luată de pe Pământ.**”

Versiunea catolică a acestei Cărți a adăugat o expresie pe care protestanții au respins-o, deoarece o consideră a fi confuză:

„El a fost luat de la durere la judecată și, potrivit celor care au descris nașterea sa, viața i-a fost luată de către oameni.”

Aceasta este **potrivit celor care au descris nașterea sa**. Fragmentul se găsește în Septuaginta și în versiunile latine și a fost scos din versiunile care se bazează pe manuscrisele evreiești. Versiunea Ordinului iezuit a schimbat textul, pentru ca acesta să fie în conformitate cu contextul:

„În urma constrângerii și a judecării, el a fost prins și rupt de pământul muritorilor, considerându-se că acesta este destinul său.”

Acest fragment relatează răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în locul nașterii sale, părăsind confortul acestei vieți ca urmare a constrângerii și nu a unei simple ispite și a unei nefericiri trecătoare!

Ca o concluzie la această poveste, versiunea protestantă a Orientului Mijlociu și cea catolică a Cărții Faptele Apostolilor relatează că Filip a trecut alături de sclavul său etiopian pe lângă o sursă de apă:

„(...) Și famenul a zis: «Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?» ~ Filip a zis: «Dacă crezi din toată inima, se poate.» Famenul a răspuns: «Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.» ~ A poruncit să stea carul, s-au coborât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen.” [Faptele Apostolilor 8:36-38]

Acest dialog dintre cele două persoane purtat la vederea apei a fost șters din versiunea martorilor lui Iehova, precum și din cea creștină și din cea a Ordinului iezuit. Pasajul a devenit astfel:

„Și famenul a zis: «Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?» A poruncit apoi să stea carul, s-au coborât amândoi în apă.”

Aceste divergențe și modificări arată libertatea pe care sfinții și traducătorii și-au permis-o cu privire la textele sacre.

Totuși, cea mai mare schimbare făcută de creștini este cea a scoaterii textului lui Isaia din context. Profetul a vorbit despre întoarcerea fiilor lui Israel din Exil, despre sacrificiul lui Dumnezeu pentru ei și despre mântuirea acestora prin umiliința care le-a fost impusă. Textul Torei nu începe acolo unde încep creștinii în Cartea lor:

„(...) Odinioară, poporul Meu s-a coborât să locuiască pentru o vreme în Egipt; apoi asirianul l-a asuprit fără temei. ~ Și acum, ce am să fac aici - zice Domnul - când poporul Meu a fost luat pe nimic? Asupritorii lui strigă de bucurie - zice Domnul - și cât e ziua de mare este batjocorit Numele Meu. ~ De aceea poporul Meu va cunoaște Numele Meu; de aceea va ști în ziua aceea că Eu vorbesc și zic: «Iată-Mă!» ~ Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea, picioarele celui ce zice Sionului: «Dumnezeul tău împărățește!» ~ Iată glasul străjerilor tăi răsună; ei înalță glasul și strigă toți de veselie, căci văd cu ochii lor cum Se întoarce Domnul în Sion. ~ Izbucniți cu toate în strigăte de bucurie, dărâmaturi ale Ierusalimului! Căci Domnul mângâie pe poporul Său și răscumpără Ierusalimul. ~ Domnul Își descoperă Brațul Său cel sfânt înaintea tuturor neamurilor; și toate marginile Pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru. - ~ Plecați, plecați, ieșiți din Babilon! Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățați-vă, cei ce purtați vasele Domnului! ~ Nu ieșiți cu grabă, nu plecați în fugă, căci Domnul vă va ieși înainte și Dumnezeul lui Israel vă va tăia calea. - ~

«Iată, Robul Meu va propăși; Se va sui, Se va ridica, Se va înălța foarte sus.» [Isaia 52:4-13]

Apoi, după terminarea pretinsei Profeții cu privire la Isus (Pacea fie asupra sa!), textul revine pentru a le oferi confort fiilor lui Israel după lunga pedeapsă îndurată de aceștia în Babilon. Astfel, el se adresează Ierusalimului:

„Bucură-te, stearpo care nu mai naști! Izbucnește în strigăte de bucurie și veselie, tu care nu mai ai durerile nașterii! Căci fiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulți decât fiii celei măritate, zice Domnul. ~ Lărgeste locul cortului tău și întinde învelitorile locuinței tale: nu te opri! Lungește-ți funiile și întărește-ți țărșii! ~ Căci te vei întinde la dreapta și la stânga, sămânța ta va cotropi neamurile și va locui cetățile pustii. ~ Nu te teme, căci nu vei rămâne de rușine; nu roși, căci nu vei fi acoperită de rușine, ci vei uita și rușinea tinereții tale și nu-ți vei mai aduce aminte de văduvia ta, ~ Căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este numele Lui, și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El Se numește Dumnezeu întregului Pământ.” [Isaia 54:1-5]

Este de datoria oricărui corector să constate faptul că întreg conținutul Cărții lui Isaia a fost schimbat în ceea ce privește esența și forma acestuia, astfel încât să coincidă cu Mesia (Pacea fie asupra sa!). Niciodată, el (Pacea fie asupra sa!) nu ne-a informat asupra faptului că Isaia face referire la el, la fel cum niciodată nu a făcut nici măcar o aluzie cu privire la această Profeție.

Musulmanii nu găsesc în acest text niciun fel de Profeție cu privire la Isus (Pacea fie asupra sa!), ci, mai degrabă, ei consideră că este ciudată și absurdă legătura pe care creștinii au făcut-o între acest fragment din Isaia și istoria răstignirii din Evanghelii. În numeroase pasaje, Isaia vorbește despre un singur rob al lui Dumnezeu, în timp ce creștinii vorbesc de divinitatea acestuia. Cum pot ei să concilieze servitutea și docilitatea cu divinitatea sa? Acest bărbat este urât, neglijat, disprețuit și, prin urmare, el nu poate fi Hristosul:

„Iată, Robul Meu va propăși (...) ~ (...) atât de schimonosită Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor.”

„(...) N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă. ~ Disprețuit și părăsit de oameni, Om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă.”

Textul ne oferă imaginea celui care este **„ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.”** Însă Isus (Pacea fie asupra sa!) vorbește adesea, putem chiar crede că nu se oprește din vorbit. El (Pacea fie asupra sa!) ține un discurs lung în Grădină, Îl invocă pe Dumnezeu și Îi cere să îndepărteze de el cupa suferinței... El (Pacea fie asupra sa!) se apără în fața lui Pilat, respingând acuzațiile calomniatorilor săi:

„«Atunci un Împărat tot ești!», i-a zis Pilat. «Da,», a răspuns Isus. «Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.»” [Ioan 18:37]

Mai înainte, el (Pacea fie asupra sa!) îi spusese:

„«Împărăția Mea nu este din lumea aceasta», a răspuns Isus. «Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici.»” [Ioan 18:36]

El (Pacea fie asupra sa!) a protestat atunci când se afla la judecată în momentul în care un servitor l-a palmuit:

„(...) Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău; dar, dacă am vorbit bine, de ce mă bați?” [Ioan, 18:23]

În cazul în care creștinii insistă în repetarea faptului că această Profetie face referire la Isus (Pacea fie asupra sa!), înseamnă că el a vorbit în timp ce gura îi era închisă. Textul Cărții lui Isaia îi oferă caracterului său un curaj și o tenacitate care nu se potrivesc cu plânsul celui răstignit, cu anxietatea și disperarea sa. Este greu să

asemeni o oaie mută înaintea celor care o tund, care nici măcar nu a deschis gura, cu cel care a strigat cu putere pe cruce:

„(...) Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?” [Matei 27:46]

Acest personaj este unul prolific și are un număr mare de urmași: **„va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile”**, Domnul său a fost mulțumit cu pedeapsa pe care i-a aplicat-o și cu rănilile pe care i le-a provocat: **„Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință...”**

În versiunea catolică a Bibliei, cuvântul „suferință” a fost înlocuit cu cel de „calamitate”, care a dus la:

„Dumnezeu a fost Mulțumit pentru că a trimis peste ei calamități...”, iar în versiunea Ordinului iezuit, putem citi:

„Dumnezeu a fost copleșit de distrugerea celui pe care l-a făcut bolnav...”

Poate Dumnezeu să fie Fericit din cauza dramelor robului său virtuos și pentru faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost rănit sau afectat de orice fel de boală?

Profesorul Mohammed Afandi⁴⁴ crede că nu există niciun fel de legătură între textul Cărții lui Isaia și răstignire. Prima evocă povestea adevărată a fiilor lui Israel și umilirea lor din Babilon din cauza nelegiuirii lor și a strămoșilor acestora. Izbăvirea lui Dumnezeu i-a atins atât pe cei buni, cât și pe cei păcătoși, după care Creatorul Binefăcător le-a permis să se întoarcă din Babilon în Palestina. Aceasta este povestea din contextul lui Isaia. Prin aceste versete: **„Iată, Robul Meu va propăși (...) ~ (...) atât de schimonosită Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor.”**, Profetul face referire la fiii lui Israel.

Folosirea singularului pentru a desemna pluralul este un lucru comun în stilul Vechiului Testament. Astfel, în Isaia putem citi:

⁴⁴ *Credința în răstignire și în mântuire*, Mohammed Rashid Reda, pp. 106-122; 196 (extras din cartea lui Al-Afandi)

„Acum, așa vorbește Domnul care te-a făcut, Iacove (...) ~ Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca (...) ~ Căci Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta (...)” [Isaia 43:1-3]

În Cartea lui Mica, putem citi:

„Te voi strânge în întregime, Iacove! (...)” [Mica 2:12]

Putem observa acest stil în mai multe locuri (a se vedea Isaia 8:41 și Mica 1:5). În capitolele 52 și 53, Isaia evocă deportarea evreilor și decadența lor, apoi el expune întoarcerea copiilor lor în pământul exilului:

„El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un lăstar care iese dintr-un pământ uscat.”

Ei s-au întors pe pământul sfânt și au început să planteze din nou, după cum afirmă Profetul Ieremia:

„Îi voi privi cu un ochi binevoitor și-i voi aduce înapoi în țara aceasta: îi voi așeza și nu-i voi mai nimici, îi voi sădi și nu-i voi mai smulge.” [Ieremia 24:6] și

„Mă voi bucura să le fac bine, îi voi sădi cu adevărat în țara aceasta, din toată inima și din tot sufletul Meu.” [Ieremia 32:41] (A se vedea de asemenea Ieremia 31:27-28)

Imaginea lor a fost pătată din cauza păcatelor lor, iar el „(...) era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. ~ Totuși El suferințele noastre le-a purtat (...)”

Cuvintele lui Ieremia, care a fost martor la exil, explică această realitate:

„Părinții noștri care au păcătuit nu mai sunt, iar noi le purtăm păcatele. ~ Robii ne stăpânesc, și nimeni nu ne izbăvește din mâinile lor. ~ Ne căutăm pâinea cu primejdia vieții noastre, căci ne amenință sabia în pustiu. ~ Ne arde pielea ca un cuptor de frigurile foamei.” [Plângerile 5:7-10]

Vorbele sale se aseamăna cu ceea ce a relatat Isaia cu privire la vexațiunile și jignirile aduse evreilor de către asirieni:

„(...) apoi asirianul l-a asuprit fără temei.” [Isaia 52:4]

Remarca sa, **„ca un miel pe care-l duci la măcelărie”**, amintește de persecuția și tortura la care i-au supus opresorii pe fiii lui Israel, fapt precizat de către Ieremia, care a spus:

„Îi voi coborî ca pe niște miei la tăiere, ca pe niște berbeci și niște țapi.” [Ieremia 51:40]

Un număr extrem de mare dintre ei a pierit:

„Dar eu eram ca un miel blând pe care-l duci la măcelărie și nu știam planurile rele pe care le urzeau ei împotriva mea zicând: «Să nimicim pomul cu rodul lui, să-l stârpim din pământul celor vii ca să nu i se mai pomenească numele.»” [Ieremia 11:19]

Afirmația lui Isaia: **„Groapa Lui a fost pusă între cei răi și mormântul Lui, la un loc cu cel bogat (...)”** sugerează faptul că evreii monoteiști au fost înmormântați în Babilon la un loc cu neamurile. Astfel, creștinii nu pot pretinde că aceasta face referire la Mesia, care, conform Cărții lor, a fost îngropat singur într-o grădină, într-un mormânt nou, și sub pământ, alături de săraci și bogați. Nota sa - **„la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nicio nelegiuire”** - face lumină cu privire la contactul și frecvența întâlnirii fiilor lui Israel cu dușmanii lor.

Pasajul - **„Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile (...)”** - este foarte bine explicat în versiunea catolică:

„Dumnezeu a fost Mulțumit ca el să fie cuprins de răni, deoarece el și-a transformat viața într-un sacrificiu. De aceea, el va avea mulți urmași și zilele îi vor fi prelungite.”

În traducerea explicativă numită *„Cartea vieții”*, s-a relatat:

„Dumnezeu a fost Mulțumit să îl învăluie în tristețe și, deoarece el își va sacrifica viața pentru iertarea păcatelor altora, va avea descendenți și zilele sale îi vor fi prelungite.”

Textul este limpede, la fel cum este și faptul că el nu face referire la Isus salvatorul (Pacea fie asupra sa!), ci Dumnezeu a prezentat mântuirea fiilor lui Israel de păcatele lor, pentru că ei s-au căit. De asemenea, El a oprit supliciile și tortura pe care aceștia le-au îndurat și le-a ușurat întoarcerea la căminele lor. Ei au trăit o lungă perioadă de pace și prosperitate, putând procrea cu ușurință, în timp ce se aflau în Palestina după exil și suferință, după răni și încercări, având parte de mulți urmași.

Acest verset: **„nu săvârșise nicio nelegiuire și nu se găsisese niciun vicleșug în gura Lui.”** face referire la integritatea oamenilor întorși din exil: **„(...) le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.”** [Ieremia 31:34] sau, mai mult, cum a precizat: **„Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și pe prinșii de război ai lui Israel și-i voi așeza iarăși ca odinioară. ~ Îi voi curăța de toate nelegiuirile pe care le-au săvârșit împotriva Mea, le voi ierta toate nelegiuirile prin care M-au supărat și prin care s-au răzvrătit împotriva Mea.”** [Ieremia 33:7-8]

Versetul: **„Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după Voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.”** face referire la nefericirea care i-a atins atât pe cei pioși, cât și pe cei păcătoși dintre fiii lui Israel. Dumnezeu a amintit-o în Coran:

„Și feriiți-vă de o nenorocire care nu-i va atinge doar pe cei care sunt nelegiuii dintre voi (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 8:25]

Drept răsplată pentru israeliții religioși și practicanți, Dumnezeu le-a redat puritatea și a oprit pedeapsa lor:

„În zilele acelea, în vremea aceea - zice Domnul - se va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu va mai fi, și păcatul lui Iuda, și nu se va mai găsi; căci voi ierta rămășița pe care o voi lăsa.” [Ieremia 50:20]

Astfel, începe o nouă eră, în timpul căreia fiii nu vor fi atinși de fricțiunile taților lor, iar ei nu vor mai fi pedepsiți, deoarece deja au suportat, în trecut, consecințele acțiunilor lor, fapt care este, în mare, suficient:

„În zilele acelea nu se va mai zice: «Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții.» ~ Ci fiecare va muri pentru nelegiuirea lui; oricărui om care va mânca aguridă i se vor strepezi dinții! ~ Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou.” [Ieremia 31:29-31]⁴⁵

Cartea vorbește despre fiii lui Israel, despre exilul, umilința lor și, în final, despre salvarea lor și acesta este sensul pe care l-au înțeles primii destinatari ai Vechiului Testament. Acest fapt este asemeni convingerii unui număr mare de exegeți creștini, după cum ne spune episcopul Al-Khudri:

„Mulți exegeți ezită în a îi atribui acest text lui Hristos. Ei cred mai degrabă că Profetul vorbește despre întregul popor al lui Israel, care a fost umilit, dezamăgit și vânat fără încetare.”

⁴⁵ Episcopul Samuel a relatat părerea unor învățați cu privire la „copiii născuți în pământul exilului și care au purtat neleguirile părinților lor de pe acest Pământ.” - extras din cartea *Introducere în Vechiul Testament* de episcopul dr. Samuel Yousef, p. 298

Respingerea răstignirii prin intermediul Evangheliilor, al Epistolelor și al poveștilor

Și-a prezis Isus (Pacea fie asupra sa!) răstignirea?

Cele patru Evanghelii menționează răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind sfârșitul vieții sale pe Pământ. Dar, și-a prezis Isus (Pacea fie asupra sa!) răstignirea și au știut discipolii săi despre aceasta?

O persoană nu poate să nu vadă că autorii Evangheliilor au menționat Profetia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) referitoare la o conspirație care avea să ducă la răstignirea și moartea lui. A rostit el (Pacea fie asupra sa!) cu adevărat aceste versete?

De fapt, aceste afirmații ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!) care prezic răstignirea și moartea sa (a se vedea Matei 17:22, 20:16, 26:2, 26:23) au fost adăugate în Evanghelii, iar dovada pentru a demonstra acest lucru devine clară la citirea următoarelor note:

□ propoziția din Evanghelia după Matei care menționează că Isus (Pacea fie asupra sa!) a vorbit despre conspirația pe care va trebui să o îndure fiul omului și care va conduce la moartea sa, a apărut fără vreo introducere sau context. Mai mult decât atât, nu există niciun comentariu din partea discipolilor, ca și cum acesta ar fi fost un eveniment normal. Dacă această afirmație este adevărată, înseamnă că fiul omului răstignit nu este Isus (Pacea fie asupra sa!).

□ cele patru versete care semnalează Profetia lui Isus (Pacea fie asupra sa!) referitoare la moartea sa menționează predarea fiului omului și răstignirea sau moartea lui, dar nu îl menționează pe Isus (Pacea fie asupra sa!) pe nume.

Chiar dacă cititorul ar presupune că se referă la Isus (Pacea fie asupra sa!), titlul de „Fiul Omului” poate să se refere la altcineva. Discipolii l-au întrebat pe Isus (Pacea fie asupra sa!) cine este Fiul Omului spunând: **„(...) dar, zici Tu că «Fiul omului trebuie să fie înălțat»? Cine este acest Fiu al omului?” [Ioan 12:34]** Dacă acest titlu ar fi fost un nume special folosit doar pentru Isus (Pacea fie asupra sa!), aceștia nu ar fi întrebat.

□ modul în care cele trei Evanghelii descriu reacția discipolilor atunci când au auzit această Profetie este foarte ciudat. În Matei (26:1-2), nu se menționează nicio reacție sau răspuns. Dar în Matei (26:22), este menționat că: **„Ei s-au întristat foarte mult”**, ceea ce înseamnă că ei au înțeles la ce anume s-a referit el și s-au întristat.

Totuși, Marcu a spus: **„Dar ucenicii nu înțelegeau cuvintele acestea și se temeau să-L întrebe.” [Marcu 9:32]**, iar Luca a confirmat, de asemenea, acest lucru spunând: **„Dar ucenicii nu înțelegeau cuvintele acestea, căci erau acoperite pentru ei, ca să nu le priceapă; și se temeau să-L întrebe în privința aceasta.” [Marcu 9:45]**

□ în plus față de contradicția din aceste versete, frica și ezitarea discipolilor în ceea ce privește a-l întreba pe Isus (Pacea fie asupra sa!) sau nu sunt ciudate. El (Pacea fie asupra sa!) era cunoscut drept o persoană cu maniere alese, având grijă de ei și spălându-le chiar picioarele. Dacă aceștia îl întrebau atât de des despre alte subiecte, atunci de ce nu l-au întrebat și despre acest subiect important?

□ cei trei evangheliști au spus că Isus (Pacea fie asupra sa!) se va ridica din morți în a treia zi (a se vedea Matei 17:23, Marcu 9:32 și Luca 18:33), iar aceasta nu s-a întâmplat. El (Pacea fie asupra sa!) nu a întârziat mai mult de o zi și două nopți.

□ fuga discipolilor, inclusiv cea lui Petru, demonstrează neautenticitatea Profetiei lui Isus (Pacea fie asupra sa!) referitoare la răstignirea și moartea sa. Luca a subliniat dialogul dintre Petru și Isus (Pacea fie asupra sa!): **„Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca**

să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.» ~ «Doamne», I-a zis Petru, «cu Tine sunt gata să merg chiar și în temniță și la moarte.» [Luca 22:32-33] Acest răspuns demonstrează că acesta știa că persoana care s-a arătat nu era Isus (Pacea fie asupra sa!), fapt pentru care a fugit. Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus adresându-se Creatorului său: „**Când eram cu ei în lume, îi păzeam Eu, în Numele Tău. Eu am păzit pe aceia pe care Mi i-ai dat; și niciunul din ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura.**” [Ioan 17:12]

Mai mult decât atât, știind că învățătorul lor era în siguranță, discipolilor nu le-a părut să îl urmeze pe cel răstignit și să se uite la el în timp ce se afla pe cruce sau în timpul procesului lui, cu excepția lui Petru, Ioan și a câtorva femei.

Evangelheliile citează încă o dovadă care infirmă această Profeție. Acestea atestă contrariul, spunând că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost salvat, iar acesta este adevăratul sens al cuvintelor sale:

„(...) În noaptea aceasta toți veți avea un prilej de poticnire (...)” [Marcu, 14:27]

Evangelheliile nu menționează nimic despre această poticnire, cu excepția lui Petru, care l-a negat pe cel răstignit de trei ori în noaptea judecării. În ceea ce îi privește pe ceilalți, aceștia au tăcut în totalitate. Discipolii s-au îndoit de Isus (Pacea fie asupra sa!) în momentul în care au văzut arestarea lui Iuda din grădină. Ei au crezut că acesta era Hristos (Pacea fie asupra sa!), fapt pentru care au comis cele despre care el (Pacea fie asupra sa!) îi avertizase și anume, s-au îndoit de el. Mai înainte, el (Pacea fie asupra sa!) îi asigurase că va fi salvat, însă, ei au uitat atunci când au văzut, cu propriii ochi, că a fost arestat și nu a scăpat.

Învățătul Ahmed ‘Abd al-Wahab a clarificat această problemă. El a precizat că îndoiala este o negare în sine, prezentând-o drept dovadă a ceea ce nu apare în traducerea din limba arabă a Bibliei. Textul altor traduceri este scris în același limbaj ca acela din Coran:

„Veți nega propriile credințe și veți comite blasfemie.”

Acesta face o diferență între negare și îndoială. Cel din urmă este un sentiment care provine din inimă, în timp ce negarea presupune faptul de a spune „nu” unui subiect pe care îl cunoaștem. Discipolii s-a îndoit, apoi au negat. Ei au crezut în Domnul lor, în Profetiile sale, însă, dacă au văzut ceva contrar celor pe care el (Pacea fie asupra sa!) le-a anunțat, ei s-au îndoit până când aproape și-au negat credințele.

Profesorul Ahmed ‘Abd al-Wahab a propus două posibilități:

Prima: Isus (Pacea fie asupra sa!) a prezis, de fapt, că un complot va fi organizat împotriva lui. Chiar dacă acest eveniment va aduce cu sine suferințe și nefericire, el (Pacea fie asupra sa!) va ieși din aceasta nevătămat prin Harul lui Dumnezeu, Care îl va scăpa de moarte. El (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Voi Mă veți căuta, și nu Mă veți găsi (...)” [Ioan, 7:34]

În mod sigur, aceasta este ceea ce s-a întâmplat. Discipolii nu l-au văzut pe el (Pacea fie asupra sa!), ci au văzut pe cineva care îi semăna. Ei au crezut că l-au văzut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) în timp ce era arestat și răstignit, fapt pentru care s-au îndoit, căci cuvântul lui nu se împlinise, iar acesta este adevărul.

A doua: Isus (Pacea fie asupra sa!) a anunțat conspirația care avea să se termine cu moartea sa. Această ipoteză nu ar trebui să provoace nici îndoială, nici echivoc, deoarece chiar dacă afirmațiile sale s-au împlinit sau nu, credința în cuvintele sale ar trebui să fie reală și la fel și credința că Dumnezeu îl va proteja și va avea grijă de el (Pacea fie asupra sa!).

Această situație este inacceptabilă. Este suficient să ne întoarcem la momentul arestării sale pentru a observa această inexactitate. Toți discipolii au fugit și l-au lăsat singur pe Hristos (Pacea fie asupra sa!). În acest stadiu, a apărut îndoiala lor, într-o manieră limpede. În fața lor, s-au petrecut niște lucruri la care ei nu s-au așteptat, fapt care i-a făcut să creadă că Profetiile învățătorului lor nu s-au împlinit.

Dacă el (Pacea fie asupra sa!) le-ar fi spus că va fi închis și apoi răstignit, nu ar fi existat niciun fel de îndoială. Cu toate acestea, dacă prima posibilitate care asigura salvarea sa și eșecul conspirației la adresa lui s-ar fi adevărit, însă, pe de altă parte, ei ar fi văzut cum era capturat, li s-ar fi părut că Profeția nu s-a realizat, iar îndoiala le-ar fi invadat sufletele.⁴⁶

Astfel, îndoiala i-a obsedat, deoarece ei au crezut că persoana răstignită a fost Isus (Pacea fie asupra sa!), în ciuda faptului că el (Pacea fie asupra sa!) le vorbise despre propria salvare, așa cum l-au putut auzi de mai multe ori, fapt pe care îl vom detalia mai jos.

Evangheliile îl consideră pe Petru a fi cel mai rău dintre discipoli. El este singurul discipol pomenit de evangheliști pentru incertitudinea sa. Pentru creștini, aceasta a fost reprezentată de lepădarea discipolului de Domnul său, cu care el avusese mai înainte o relație profundă și foarte apropiată. Acest fapt s-a petrecut înainte de a cânta cocoșul o dată sau de două ori în acea dimineață, după cum au subliniat Matei și Marcu.

Apoi, profesorul Ahmed ‘Abd al-Wahab a făcut distincția, din nou, între confuzie și negare. Însă, conform poveștii evanghelice, ceea ce i s-a întâmplat lui Petru a fost o retractare și nu ceva qui pro quo, deoarece el a dezmințit prin vorbă, dar a crezut în inima sa. El a comis doar o gafă, așa cum au făcut și alți apostoli; el a ascultat Profeția lui Hristos (Pacea fie asupra sa!) cu privire la salvarea sa, apoi s-a trezit în grădină și a asistat la prinderea lui, conform imaginației sale. El a fost cuprins întâi de indecizie, apoi a comis cele de care a fost acuzat.

Dacă luăm în considerare, de dragul argumentului, faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a prezis răstignirea și moartea sa, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu ar fi putut schimba ceea ce destinase pentru el (Pacea fie asupra sa!) și că nu l-ar fi putut salva. Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a rugat lui Dumnezeu să îl salveze de la moarte. Rugăciunea lui lungă din grădină este o dovadă a cât de

⁴⁶ A se vedea *Isus în sursele credințelor creștine* de Ahmed ‘Abd al-Wahab, pp. 138-139 și 147-148 și *Dialog între musulmani și creștini*, pp. 89-90

sigur era de posibilitatea salvării sale. Altfel, rugăciunile lui ar fi fost o pierdere de timp și ar fi fost ca și cum ar fi așteptat apă de la un miraj.

Dacă medităm la povestea regelui Ezechia, găsim dovezi similare. Isaia a spus:

„În vremea aceea, Ezechia a fost bolnav pe moarte. Prorocul Isaia, fiul lui Amoț, a venit la el și i-a zis: «Așa vorbește Domnul: „Pune-ți în rânduială casa, căci vei muri, și nu vei mai trăi.”»” [Isaia 38:1]

Dar regele nu a renunțat:

„Ezechia s-a întors cu fața la perete și a făcut Domnului următoarea rugăciune: ~ «Doamne, adu-Ți aminte că am umblat înaintea Ta cu credincioșie și inimă curată și am făcut ce este bine înaintea Ta!» Și Ezechia a vărsat multe lacrimi.” [Isaia 38:2-3]

Dumnezeul lui nu l-a dezamăgit, ci i-a acceptat rugăciunile:

„Atunci cuvântul Domnului a vorbit lui Isaia astfel: ~ «Du-te și spune lui Ezechia: „Așa vorbește Domnul Dumnezeuul tatălui tău David: «Am auzit rugăciunea ta și am văzut lacrimile tale. Iată că voi mai adăuga încă cincisprezece ani la zilele vieții tale. ~ Te voi izbăvi, pe tine și cetatea aceasta, din mâna împăratului Asiriei; voi ocroti cetatea aceasta.»”»” [Isaia 38:4-6]

Dumnezeu a schimbat destinul și soarta lui Ezechia. El i-a acceptat rugăciunile. Astfel, acceptarea rugăciunilor bunului Său rob, Isus (Pacea fie asupra sa!), era mult mai importantă.

Același lucru s-a întâmplat atunci când Dumnezeu l-a amenințat pe regele Ahab și apoi l-a iertat, datorită rugăciunilor sale către Dumnezeu (A se vedea 1 Regi 21:19-29).

Același lucru s-a întâmplat, de asemenea, atunci când Dumnezeu a încheiat pedeapsa pe care a decis-o pentru fiii lui Israel, după ce regele I s-a rugat și I-a construit un altar (A se vedea 2 Samuel 24:11-25).

Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a rugat foarte mult în grădină cerându-i lui Dumnezeu să îl salveze de la moarte și răstignire; știa Isus (Pacea fie asupra sa!) că urma să fie răstignit? Dacă da, atunci care era scopul rugăciunii?

Eu spun că rugăciunea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) din grădină arată încrederea lui în Dumnezeu și că acesta știa că Dumnezeu avea să îi răspundă.

Se cuvine să spunem că Dumnezeu l-a dezamăgit pe Isus (Pacea fie asupra sa!) după toate rugăciunile sale? Aceasta nu se întâmplă decât cu cei care nu L-au ascultat pe Dumnezeu și care, prin urmare, nu merită Mila Lui.

Acceptarea lui Dumnezeu a rugăciunilor Profetilor Săi (Pacea fie asupra lor!) din momentul în care I s-au rugat este confirmată. El a promis să îi salveze, așa cum este menționat în Iacov:

„Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși; și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate. ~ Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit. ~ Ilie era un om supus acelorși slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă, și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni. ~ Apoi s-a rugat din nou, și cerul a dat ploaie, și pământul și-a dat rodul.” [Iacov 5:15-18]

Dumnezeu a acceptat, de asemenea, rugăciunile lui Avraam (Pacea fie asupra sa!) din momentul în care El i-a cerut să își omoare fiul. El L-a ascultat pe Dumnezeu și apoi I s-a rugat. Dumnezeu i-a răspuns și i-a salvat fiul.

Învățatul Deedat a certificat anularea răstignirii lui Hristos (Pacea fie asupra sa!) și a garantat salvarea lui, care a fost asemeni salvării Profetului Daniel, a lui Avraam (Pacea fie asupra sa!), părintele tuturor Mesagerilor celești, și a celor trei băieți care au fost aruncați în foc. Coranul certifică salvarea lui Avraam (Pacea fie asupra sa!) în următorul verset:

„Au zis: «Ardeți-l și ajutați-i pe zeii voștri, dacă voi vreți să faceți (ceva pentru ei)!» ~ Dar Noi am zis: «O, foc! Fii răcoare și mântuire peste Avraam!» ~ Ei au vrut un viclesug împotriva lui, însă Noi am făcut ca ei să fie cei mai în pierdere.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:68-70]

Daniel (Pacea fie asupra sa!) a fost aruncat în groapa cu lei în timp ce i se spuneau cuvinte calomnioase, însă Dumnezeu l-a salvat închizând gura animalelor feroce. Regele a constatat miracolul și l-a scos din groapă:

„Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel: «Daniele, robul Dumnezeului celui Viu, a putut Dumnezeul tău căruia Îi slujești necurmat să te scape de lei?» ~ Și Daniel a zis împăratului: «Veșnic să trăiești, împărate! ~Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău!» ~ Atunci împăratul s-a bucurat foarte mult și a poruncit să scoată pe Daniel din groapă. Daniel a fost scos din groapă și nu s-a găsit nicio rană pe el, pentru că avusese încredere în Dumnezeul său. ~ Împăratul a poruncit să aducă pe oamenii aceia care pârâseră pe Daniel. Și au fost aruncați în groapa cu lei, ei, copiii lor și nevestele lor; și, până să ajungă în fundul gropii, leii i-au și apucat și le-au fărâmițat oasele.» [Daniel 6:20-24]

De asemenea, Daniel (Pacea fie asupra sa!) a observat că focul nu a lăsat niciun fel de urmă pe trupul celor trei tineri adolescenți:

„(...) focul n-avusese nicio putere asupra trupului acestor oameni, că nici perii capului lor nu se pârâliseră, hainele le rămăseseră neschimbate și nici măcar miros de foc nu se prinsese de ei.» [Daniel 3:27]

Ceea ce asigură acceptarea lui Dumnezeu a cererii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este apariția unui înger care să îl întărească (a se vedea Luca 22:43). Râdea îngerul de Isus (Pacea fie asupra sa!) sau îl ajuta și îl salva?

Dumnezeu i-a acceptat rugăciunile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și l-a salvat, răstignindu-l pe Iuda, trădătorul. Ajutarea și salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) corespund mai mult cu Dreptatea și Mila lui Dumnezeu decât a spune că El l-a dezamăgit pe Isus (Pacea fie asupra sa!), lăsându-l în mâinile dușmanilor săi și răstignindu-l.

Dumnezeu Și-a protejat Mesia, l-a salvat și l-a ajutat să își găsească calea, așa cum a făcut cu mulți alții, al căror rang este mai mic decât cel al lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Printre aceștia s-a aflat Petru, la care s-a dus îngerul lui Dumnezeu în închisoare, distrugându-i lanțurile pe când Petru dormea și cerându-i să plece (a se vedea Faptele Apostolilor 12:7).

Luca a pretins că Pavel a fost eliberat din închisoare printr-un miracol. Astfel, Pământul s-a cutremurat, temeliile închisorii s-au prăbușit, lanțurile s-au rupt, ușile s-au deschis, iar toate acestea i-au permis lui Pavel și prietenului său, Sila, să iasă din temnița lor (a se vedea Faptele Apostolilor 16:26).

Vechiul Testament a evocat Ajutorul lui Dumnezeu oferit unui număr impresionant de sfinți, pe care i-a ridicat la Ceruri:

„Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.” [Geneza 5:24]

El a făcut același lucru pentru Ilie:

„Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt.” [2 Regi 2:11]

De ce atunci Petru, Pavel și alții au beneficiat de astfel de favoruri, iar Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost privat de ele, deși el (Pacea fie asupra sa!) merita cel mai mult indulgența și Ajutorul lui Dumnezeu?

Așadar, din toate exemplele, putem observa că Dumnezeu l-a înconjurat și pe Isus (Pacea fie asupra sa!) cu Grijă și Protecția cu care i-a înconjurat pe credincioși, și l-a salvat de dușmanii săi. Ceea ce a prezis el (Pacea fie asupra sa!) s-a adevărat, după cum a spus:

„Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru ca totdeauna fac ce-I este plăcut.” [Ioan 8:29]

Profețiile din Noul Testament cu privire la salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!)

Afirmația evangheliștilor cu privire la Profeția lui Isus (Pacea fie asupra sa!) referitoare la răstignirea și moartea sa este contrazisă de multe versete, care afirmă că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu le-a vorbit numai discipolilor despre siguranța și salvarea sa, ci și evreilor, pe care i-a provocat și le-a spus că i-a învins pe ei și întreaga lume.

Cu toate acestea, creștinii ignoră aceste versete. Ei nu au observat ceea ce menționează Evangheliile atunci când citează cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care spun, în mai multe versete, că el (Pacea fie asupra sa!) va fi salvat. Printre acestea, se numără următoarele:

- ceea ce este menționat în Evanghelia după Ioan: „(...) **Atunci preoții cei mai de seamă și fariseii au trimis niște aprozi să-L prindă. ~ Isus a zis: «Mai sunt cu voi puțină vreme și apoi Mă duc la Cel ce M-a trimis. ~ Voi Mă veți căuta, și nu Mă veți găsi; și unde voi fi Eu, voi nu puteți veni.»** [Ioan 7:32-34]

Când s-a adevărit această Profeție și când l-au căutat evreii pe Isus (Pacea fie asupra sa!) și nu l-au găsit? Fără îndoială, aceasta s-a întâmplat în acea zi în care s-au dus să îl prindă, iar Dumnezeu l-a salvat și l-a înălțat la Ceruri, unde ei nu îl puteau găsi.

Evreii au înțeles că el (Pacea fie asupra sa!) a făcut referire la siguranța sa și la salvarea de ei:

„Fariseii l-au auzit pe norod spunând în șoaptă aceste lucruri despre El. Atunci preoții cei mai de seamă și fariseii au trimis niște aprozi să-L prindă. ~ Isus a zis: «Mai sunt cu voi puțină vreme, și apoi Mă duc la Cel ce M-a trimis. ~ Voi Mă veți căuta, și nu Mă veți găsi; și unde voi fi Eu, voi nu puteți veni.» ~

Iudeii au zis între ei: «Unde are de gând să Se ducă Omul acesta, ca să nu-L putem găsi? Doar n-o avea de gând să Se ducă la cei împrăștiați printre greci și să învețe pe greci?» ~ Ce înseamnă cuvintele acestea pe care le-a spus: «Mă veți căuta, și nu Mă veți găsi; și unde voi fi Eu, voi nu puteți veni?»» [Ioan 7:32-36]

Într-un alt pasaj, Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus evreilor că el va fi în siguranță:

„Isus le-a mai spus: «Eu Mă duc și Mă veți căuta și veți muri în păcatul vostru; acolo unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni.» ~ Atunci iudeii au zis: «Doar n-o avea de gând să Se omoare, de zice: „Unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni!”» ~ «Voi sunteți de jos», le-a zis El, «Eu sunt de sus: voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta. ~ De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.» ~ «Cine ești Tu?», I-au zis ei. Isus le-a răspuns: «Ceea ce de la început vă spun că sunt. ~ Am multe de zis despre voi și de osândit în voi; dar Cel ce M-a trimis este adevărat; și Eu, ce am auzit de la El, aceea spun lumii.» ~ Ei n-au înțeles că le vorbea despre Tatăl. ~ Isus deci le-a zis: «Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu. ~ Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.»» [Ioan 8:21-29]

- atunci când el (Pacea fie asupra sa!) i-a dat bucățica lui Iuda, le-a spus discipolilor săi același lucru: **„«Copilașilor, mai sunt puțin cu voi. Mă veți căuta, și, cum am spus iudeilor că unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot așa vă spun și vouă acum. ~ Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. ~ Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.» ~ «Doamne», I-a zis Simon Petru, «unde Te duci?» Isus i-a răspuns: «Tu nu poți veni acum după Mine, unde Mă duc Eu; dar mai târziu vei veni.»» [Ioan 13:33-36]** El (Pacea fie asupra sa!) nu s-a referit la moarte, pentru că moartea este destinul tuturor.

- persoana răstignită (Iuda) a spus în timpul judecării sale: **„De acum încolo, Fiul omului va ședea la dreapta puterii lui Dumnezeu.”** [Luca 22:69] Iuda a crezut în salvarea și siguranța lui Isus (Pacea fie asupra sa!) din cauza a ceea ce a auzit de la el (Pacea fie asupra sa!) sau din cauza a ceea ce văzut în momentul în care i-a luat locul. El le-a spus că, din acel moment, Isus (Pacea fie asupra sa!) va fi în Ceruri.

- în Evanghelia după Ioan, putem citi: **„Iată că vine ceasul, și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui; și pe Mine Mă veți lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine. ~ V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”** [Ioan 16:32-33] Au fugit cu toții și l-au lăsat, dar Dumnezeu a fost cu el. Din acest motiv, el (Pacea fie asupra sa!) le-a cerut să creadă că a înfrânt lumea și să fie siguri că el este salvat și că nu a fost bătut și răstignit.

- Ioan vorbește, de asemenea, despre salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!): **„(...) că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce.”** [Ioan 13:3] Ioan nu s-a referit la moarte prin cuvântul „duce”, pentru că toți oamenii se duc înapoi la Dumnezeu. A spune că se duce înapoi după ce a fost îngropat trei zile necesită o dovadă.

- Matei a subliniat Protecția Divină pentru Trimisul lui Dumnezeu: **„Isus le-a răspuns: «Se pot jeli nuntașii câtă vreme este mirele cu ei? Vor veni zile când mirele va fi luat de la ei, și atunci vor posti.»”** [Matei 9:15] Aici, este vorba de înălțarea lui la Cer.

- din cuvintele lui Pavel putem observa, de asemenea, că răstignirea nu a fost suferită de către Mesia. Putem observa aceasta meditănd la această reflecție pavelină: **„Dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri, o nebunie.”** [1 Corinteni 1:23]

- evocându-l pe Melhisedec, autorul anonim al Epistolei către evrei ne asigură de faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost răstignit: **„În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt (...)** ~ Fără tată, fără mamă, fără

spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu - rămâne preot în veac.” [Evrei 7:1-3] Astfel, putem conchide că Mesia nu a cunoscut finalul în această lume?

- cea mai clară dovadă a salvării lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este ceea ce a menționat autorul cărții Evrei. El a spus: **„El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui.” [Evrei 5:7]**

Acest verset este o dovadă clară că Dumnezeu a acceptat rugăciunile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în acea noapte, pe când se afla în grădină, și l-a salvat de la răstignire și de necazurile de care se temea. Isus (Pacea fie asupra sa!) a avut încredere că Dumnezeu avea să îi răspundă la rugi:

„(...) Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat. ~ Știam că totdeauna Mă ascuți (...)” [Ioan 11:41-42]

Cercetătorii cred că toate aceste versete sunt o dovadă foarte clară a faptului că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost salvat de dușmanii săi și că a fost înălțat la Ceruri înainte de răstignire. Paradisul este locul unde aceștia nu îl puteau găsi. Nu este posibil ca el (Pacea fie asupra sa!) să fi făcut referire la moartea sa, deoarece toată lumea moare. Mai mult decât atât, nimeni nu își provoacă dușmanii spunând că urmează să moară și că, astfel, nu îl pot găsi.

Isus (Pacea fie asupra sa!) își provoca dușmanii spunând:

„Iată că vi se lasă casa pustie; ~ Căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»” [Matei 23:38-39]

Profeții evanghelice care prezic salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și care au fost respinse de Biserică

Pasajele din Evanghelia lui Barnaba și manuscrisele descoperite în Egipt, la Nag Hammad, consolidează afirmația învățaților noștri că tot ceea ce are legătură cu salvarea și răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este valabil. Aceste documente au fost descoperite după cel de al Doilea Război Mondial sub forma a treizeci și cinci de texte și copii, aflate pe o mie o sută cincizeci și trei de foi. Aceste scrieri susțin faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost salvat și că el nu a fost niciodată răstignit.⁴⁷ Ele nu conțin niciun fel de aluzie cu privire la prezentarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în fața tribunalului pentru judecată și la răstignirea sa pe cruce.

În Evanghelia lui Petru, care folosește persoana întâi singular, este menționat:

„L-am văzut și părea că este reținut. Eu am spus: «O, Stăpâne, ce anume văd? Ai înviat?... Sau au lovit pe altă persoană în fața mea?»... Salvatorul mi-a răspuns: «Cel ale cărui mâini și picioare sunt bătute în cuie este sosia mea... Priviți-mă și priviți-l!»

În cel de al doilea tratat al marelui Set, Isus (pacea fie asupra sa!) a vorbit afirmând:

„O altă persoană a băut oțetul, iar aceasta nu am fost eu. Aceasta a purtat crucea pe umerii săi și ei i-au pus coroana cu spini pe cap... timp în care eu mă aflam în Ceruri, foarte fericit... iar de acolo, de sus, eu am râs de ignoranța lor.”

⁴⁷ *Creștinismul fără Hristos* de Kamal Sāfan, p. 15

Într-un alt document - în secțiunea Apocalipsa - este relatat că fiul Fecioarei Maria a decedat în urma unei morți naturale și că sufletul său sacru nu a cunoscut moartea.⁴⁸

Evanghelia lui Barnaba relatează o povestire care se aseamănă, în ceea ce privește punctele sale esențiale, cu cea relatată în alte Evanghelii. Ea menționează rugăciunile și implorările Mesiei din grădina. Aceasta precizează că el (Pacea fie asupra sa!) a fost însoțit de unsprezece dintre discipolii săi, deoarece Iuda a venit cu soldații pentru a le indica locul în care se afla învățătorul său și totul în schimbul unei recompense de treizeci de arginți. De asemenea, ea spune că discipolii erau întinși și că au fugit în momentul în care s-au trezit și au văzut forțele armate. Ea reamintește că omul care a fost arestat (Iuda) a fost prezentat în fața preoților cei mai de seamă, care l-au întrebat dacă este Mesia cel așteptat, după care a fost transferat guvernatorului, care a vrut să îl elibereze. Cel din urmă era sigur de nevinovăția sa, însă mulțimea i-a cerut să îl condamne.

Există și alte puncte comune între versiunile celorlalte Evanghelii și cea a lui Barnaba. Cu toate acestea, există și unele diferențe între ele. Dintre cele mai importante, amintim următoarele:

- persoana arestată a fost Iuda, care a fost făcut să pară sosia lui Hristos (Pacea fie asupra sa!);

- îngerii (Pacea fie asupra lor!) l-au scos pe Hristos (Pacea fie asupra sa!), pe care l-au înălțat la Cer. Apoi, el s-a reunit cu discipolii săi. El (Pacea fie asupra sa!) le-a prezentat realitatea celor întâmplate și le-a spus că a fost salvat. De asemenea, i-a asigurat că cel capturat, răstignit și apoi îngropat a fost Iuda Iscariotul;

- trupul celui răstignit a fost furat din mormânt de către niște discipoli, care au răspândit apoi ideea învierii lui Isus (Pacea fie asupra sa!). După aceea, autorul încheie prin înălțarea lui Hristos

⁴⁸ A se vedea *Adevăratul creștinism așa cum i-a fost revelat lui Hristos de 'Ala' Abu Bakr*, pp.14-16, *Manuscrisele de la Marea Moartă* de Ahmad Othman, pp. 137-139 și *Creștinismul* de Mustafa Shahin, p. 282

(Pacea fie asupra sa!) la Cer, după ce, mai înainte, îi salutase pe mama și pe apostolii săi.

Iată cea mai mare parte din ceea ce a relatat Barnaba:

„Să știi, o, Barnaba, că din această cauză, trebuie să iau toate măsurile de precauție. Unul dintre discipolii mei mă va vinde pentru treizeci de arginți. Sunt sigur că cel care mă va vinde va fi ucis în locul meu, pentru că Dumnezeu mă va înălța la Cer, iar El va schimba înfățișarea trădătorului, întreaga lume considerând astfel că sunt eu. Cu toate acestea, el nu va suferi o moarte atroce. Imaginea mea va rămâne așa cum este cunoscută până la venirea lui Mohammed, Mesagerul sacru al lui Dumnezeu. Această dezonoare se va afla departe de mine, Cel Atotputernic va face aceasta pentru că eu am cunoscut adevărul despre Mesia și, ca urmare, El îmi va acorda această recompensă. Sunt convins că sunt în viață și că am spălat lipsa de demnitate a acestei morți.”

Autorul a răspuns: **„«O, învățătorule, cine este acest informator? Cum mi-ar plăcea să îlucid cu mâinile mele!»** Isus i-a răspuns: **«Aceasta este Voința lui Dumnezeu, El a decis să nu îndeplinească decât aceasta. Însă, atunci când acest eveniment se va întâmpla, spune-i adevărul mamei mele pentru a o consola.»**

Isus a părăsit casa și a mers în grădină pentru a se ruga. El a stat în genunchi de o sută de ori, așa cum îi era obiceiul... și atunci soldații au sosit alături de Iuda în locul în care se afla Hristos. Atunci când a auzit un mare vacarm, el s-a strecurat în casă, simțind frică în sufletul său. Cei unsprezece discipoli dormeau, iar când Dumnezeu a văzut pericolul ce urma să se abată asupra servitorului Său, le-a poruncit îngerilor Gabriel, Mihail, Rafael și Uriel, mesagerii Săi, să îl elibereze pe Mesia din lumea oamenilor. Îngerii au ascultat Porunca Divină și l-au luat pe Isus de la fereastra dinspre sud. Ei l-au transportat și l-au dus în cel de al treilea Cer, alături de îngerii care Îl slăvesc pe Domnul Suprem în mod permanent.”

Barnaba a continuat să îi povestească ascultătorului său despre soarta lui Iuda:

„Iuda a intrat în camera unde se refugiase Isus și a fost scuturat de cei care îl acompaniau. Isus a fost ridicat la Cer și discipolii dormeau. Exact în acest moment, Dumnezeu Preaînaltul, Cel care este Capabil să facă orice, a schimbat înfățișarea lui Iuda și l-a făcut să fie sosia fiului Mariei în ceea ce privește înfățișarea, vocea și stilul discursului său. Noi am crezut fără nicio urmă de îndoială că acesta era Isus. Atunci când discipolii s-au trezit, ei au venit pentru a îl căuta pe învățătorul lor. Am găsit această scenă ciudată și i-am spus: «Tu ești învățătorul și domnul nostru. Ne-ai uitat?»

Atunci, Iuda a râs și ne-a spus: «Sunteți nebuni? Nu mă mai recunoașteți? Eu sunt Iuda Iscariotul.» În acel moment, soldații au intrat în cameră și l-au luat pe trădător, care era o sosie a lui Isus. În momentul în care am auzit cuvintele lui Iuda și am văzut soldații, am fugit pentru a ne ascunde. Ioan a fost ultimul dintre cei ce s-au salvat, și-a acoperit trupul cu o bucată de pânză și și-a strâns picioarele. Însă, un soldat a smuls pânza și l-a lăsat să plece, iar el a fugit fiind gol. Astfel, Dumnezeu a înțeles suplicațiile Mesagerului Său și a răspuns la acestea: răul a fost îndepărtat dintre cei unsprezece discipoli.” (Barnaba 214:1 și 216:13)

Apoi, Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a întors din Ceruri pentru a o saluta pe mama sa:

„El i-a dojenit pe mulți dintre adepții săi care credeau că era mort. El s-a ridicat și le-a spus: «Credeți că Dumnezeu și cu mine suntem mincinoși? Domnul mi-a permis să mai trăiesc câțiva ani, până aproape de sfârșitul timpului, cum v-am anunțat deja. Eu vreau să vă spun că nu sunt mort, ci Iuda este cel care a murit. Fiți cu băgare de seamă, căci Satana se va folosi de toată puterea și viclenia sa pentru a vă înșela.» (...) În momentul în care Isus s-a întors din locul în care se afla, discipolii săi se răspândiseră în întreg Israelul și în toate regiunile lumii.

Dreptatea a învins demonul, așa cum se întâmplă întotdeauna. Un grup de oameni răi a pretins, în mod fals, că făcea parte dintre discipolii învățătorului și a predicat, spunând că Isus este mort și că acesta nu va mai reveni. Alții au spus că el a murit cu adevărat, după care a fost înviat din morți, iar alții cred până în ziua de azi că el este Fiul lui Dumnezeu. Pavel a fost înșelat și a făcut parte dintre aceștia.

În ceea ce ne privește, noi predicăm faptul că el a fost salvat și că va exista până în Ziua Judecării lui Dumnezeu.” (Barnaba 221:15 și 222:6)

În acest fel, problema este clară. Aceasta a fost clarificată de către Profeți, unul după altul, cu o transparență și strălucire uimitoare. Însă, întrebarea care se naște este următoarea: de ce creștinii nu sunt atinși de acest truism, care nu lasă loc la niciun fel de îndoială?

Profesorul Mansur Husein consideră că răspunsul la această întrebare este dat de metoda pedagogică, înșelătoare și eronată pe care este fondat modul lor de gândire. Ea a învăluit realitatea. De aceea, în cartea sa, „*Maniera de studiere a Bibliei*”, dr. R. A. le-a oferit ascultătorilor săi condițiile prin care pot profita de această lectură:

- cititorul să fie născut printr-o nouă naștere (creștin);
- cititorul să iubească Biblia;
- cititorul să fie pe deplin pregătit să o studieze...

Profesorul Mansur Husein s-a oprit la două dintre aceste condiții:

Prima: cititorul trebuie să fie dotat cu o voință infailibilă;

A doua: cititorul trebuie să citească având convingerea că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu...

Pornind de la aceste două condiții, profesorul conchide că cititorul trebuie să dea dovadă de o mare credință și să fie ferm convins că citește o Revelație Divină, care nu admite niciun fel de îndoială sau echivoc și nici nu lasă loc la contradicții, greșeli sau

absurdități. Spre exemplu, atunci când creștinul citește versetul: **„Dar eu sunt vierme, nu om (...)”** [Psalmii 22:6], el consideră că această comparație a Mesiei este ilogică, însă se supune voinței autorilor Vechiului Testament. El va considera că aceasta este o Profetie despre Hristos (Pacea fie asupra sa!), în ciuda faptului că îi este greu să i-o atribuie. Același cititor repetă aceeași operațiune atunci când citește: **„Știu de acum că Domnul scapă pe unsul Său (...)”** [Psalmi 20:6] Astfel, el aplică întâi condițiile, după care începe să citească din carte. Cel care va medita la aceste două condiții, va constata că:

„Legislatorul care le-a propus știa cu certitudine că, dacă îi va lăsa cercetătorului libertatea de exprimare în calea sa de căutare a unicului adevăr, el va remarca diferențele cu privire la răstignire din Noul Testament, care se opun Vechiului Testament, și faptele îl vor conduce către salvarea Mesiei de către Dumnezeu, care apoi l-a înălțat la Cer și, în cele din urmă, la faptul că Iuda a fost cel arestat și răstignit.”⁴⁹

⁴⁹ *Adevărul dintre islam și creștinism*, Mansur Husain ‘Abd al-‘Azīz, pp. 281-289

Modul în care Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost salvat de complot

Dacă dovezile au demonstrat salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și că a fost în siguranță de conspirația dușmanilor, atunci apare altă întrebare și anume: cum a fugit Isus (Pacea fie asupra sa!) și cum anume a fost salvat de conspirație?

Nobilul Coran și Sunnah Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu menționează cum a fost exact salvat Isus (Pacea fie asupra sa!). Tot ceea ce menționează Coranul este faptul că Allah Preaînaltul a făcut pe cineva să semene cu Isus (Pacea fie asupra sa!), apoi dușmanii săi l-au luat, neștiind acest lucru.

Așadar, ne întoarcem la Evangheliile, care vorbesc despre presupusa răstignire, pentru a vedea cum anume a fost salvat Isus (Pacea fie asupra sa!). Trebuie să citim printre rândurile relatărilor din Evangheliile pentru a afla adevărul, despre care evangheliștii au susținut opusul.

În primul rând, trebuie să menționăm faptul că musulmanii nu sunt deranjați să citească detaliile Evangheliilor, chiar dacă se îndoiesc de unele dintre ele. Le acceptăm de dragul conversației cu creștinii.

Dintre aceste detalii, amintim:

1. Isus (Pacea fie asupra sa!) a plecat din grădină acompaniat de discipolii săi. El (Pacea fie asupra sa!) le-a spus că unul dintre discipoli îl va trăda și îi va ajuta pe evrei, care au vrut să îl răstignească.

2. Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a rugat foarte mult în acea noapte, implorându-L pe Dumnezeu să îl salveze de la moarte.

3. Isus (Pacea fie asupra sa!) a acceptat ceea ce Dumnezeu i-a predestinat, așa cum a spus: „(...) **Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu**” [Matei 26:39] și „(...) **facă-se voia Ta!**” [Matei 26:42]

4. Isus (Pacea fie asupra sa!) se ruga în timp ce discipolii dormeau, iar el a încercat să îi trezească de mai multe ori.

5. Iuda Iscariotul, trădătorul, și soldații au ajuns la grădină cu lumini și săbii pentru a-l prinde pe Isus (Pacea fie asupra sa!), iar semnul era acela ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să fie recunoscut după sărutul dat de Iuda.

6. Mulțimea a ajuns și Isus (Pacea fie asupra sa!) a întrebat-o pe cine căuta. Aceasta a răspuns că îl căuta pe Isus (Pacea fie asupra sa!) din Nazaret. Apoi Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a spus: „**Când le-a zis Isus: «Eu sunt», ei s-au dat înapoi și au căzut jos la pământ.**” [Ioan 18:6]

7. Petru a încercat să îl apere, dar nu a putut, apoi a fugit alături de toți discipolii.

8. Cel pe care l-au prins (nu Isus, pacea fie asupra sa!) a fost luat pentru a fi judecat de către marele preot, apoi a fost dus la Pilat. Petru îl urma și l-a negat în acea noapte de trei ori.

9. În timpul judecării, marele preot i-a spus celui prins să jure dacă este Mesia sau nu, iar el i-a răspuns: „**«Da», i-a răspuns Isus, «sunt! Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii Cerului.»**” [Matei 26:64]

10. Instanța l-a condamnat la moarte pe cel prins, iar apoi l-a trimis la Pilat, care l-a întrebat dacă este regele evreilor. El a răspuns: „tu ai spus astfel”, iar apoi nu a mai spus niciun cuvânt, ceea ce l-a surprins pe Pilat.

11. Judecătorul nu l-a găsit vinovat pe cel prins de niciun delict ce putea fi pedepsit cu moartea. El a vrut să îl elibereze, dar mulțimea a insistat să îl răstignească și să îl elibereze pe Baraba. Judecătorul a declarat apoi că el nu este responsabil de moartea sa și li l-a dat.

12. Cel prins a fost dus la locul de răstignire și a fost răstignit între doi hoți.

13. Cel prins a plâns pe cruce, aceștia i-au dat să bea oțet, iar apoi el a murit.

Musulmanii nu sunt de acord cu Evangheliile cu privire la un subiect important și anume: cine a fost cel prins și luat din grădină?

Musulmanii cred că acesta a fost Iuda Iscariotul, discipolul trădător. Totuși, trebuie să demonstrăm aceasta, deoarece este un motiv de controversă și am arătat deja aceasta folosind ca dovezi Psalmii.

Să ne imaginăm că cel prins a fost Iuda, iar cei care l-au prins au fost confuzi, crezând că el era Isus (Pacea fie asupra sa!). Imaginați-vă, de asemenea, mulțimea, aproape o mie de oameni purtând lumini și săbii, cu Iuda conducându-i.

Când mulțimea a ajuns la grădină, discipolii dormeau. Isus (Pacea fie asupra sa!) a încercat să îi trezească, dar nu a putut. În ciuda situației dificile, aceștia dormeau profund. Mulțimea și Iuda s-au apropiat de Isus (Pacea fie asupra sa!), dar discipolii încă dormeau. Atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus „**Eu sunt**», **ei s-au dat înapoi și au căzut jos la pământ.**” [Ioan 18:6]

Aici ne oprim să citim ceea ce Evangheliile nu menționează.

Care a fost scopul căderii lor? Ce i-a făcut să cadă? Cum l-a ajutat căderea lor pe Isus (Pacea fie asupra sa!), dacă l-au prins mai târziu? De ce nu au căzut din nou când au vrut să îl prindă mai târziu?

Să ne imaginăm ce s-a întâmplat în acel moment. Iuda s-a apropiat de Isus (Pacea fie asupra sa!) să îl sărute drept semn pentru soldați, iar în acel moment soldații s-au apropiat, purtând lumini și săbii, pentru a-l prinde pe Isus (Pacea fie asupra sa!). După aceea, s-a petrecut marea Putere a lui Dumnezeu, așa cum este menționat de Isus (Pacea fie asupra sa!), și ei au căzut jos, după ce s-au retras.

Vă las pe voi să vă imaginați ce anume s-a întâmplat după ce au căzut jos. A fost, cu siguranță, mult zgomot, și au existat ciocniri

și căzături. După această dezordine, aceștia s-au ridicat, uimiți de ceea ce s-a întâmplat cu ei.

Aceștia l-au văzut pe Iuda uimit după ce îl văzuse pe Isus (Pacea fie asupra sa!) înălțându-se la Ceruri. Dumnezeu l-a făcut să arate precum Isus (Pacea fie asupra sa!). Dar, cine s-ar fi așteptat ca el să fie Iuda și cine l-ar fi putut cunoaște atunci?

Momentul în care soldații au căzut jos a fost cel al salvării lui Isus (Pacea fie asupra sa!), așa cum este descris în Psalmi:

„Știu de acum că Domnul scapă pe unsul Său (...) ~ Ei se îndoie și cad; dar noi ne ridicăm și rămânem în picioare.”
[Psalmi 20:6, 8]

Într-un alt Psalm:

„(...) Tu binecuvântă; măcar că se ridică ei împotriva mea, vor fi înfrunțați.” [Psalmi 109:28]

Alți Psalmi relatează acest moment măreț, de asemenea:

„Vrăjmașii mei dau înapoi (...)” [Psalmi 56:9] **„Să rămână de rușine și înfrunțați cei ce vor să-mi ia viața! Să dea înapoi și să roșească cei ce-mi doresc pieirea!”** [Psalmi 70:2] **„Când înaintează cei răi împotriva mea, ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei - prigonitorii și vrăjmașii mei - se clatină și cad.”** [Psalmi 27:2] **„Să fie rușinați și înfrunțați toți cei ce vor să-mi ia viața! Să dea înapoi și să roșească de rușine cei ce-mi doresc pierzarea!”** [Psalmi 40:14] și alții.

Apoi Iuda a fost dus să fie judecat de Pilat și oamenii s-au îndoit de identitatea lui tot timpul. Marele preot s-a îndoit de el și răspunsurile pe care acesta le-a dat lui Pilat și Irod au arătat uimirea lui și imposibilitatea de a spune adevărul, pe care nu l-ar fi crezut nimeni dacă l-ar fi auzit. El le-a răspuns:

„(...) «Da», i-a răspuns Isus, «sunt.»” [Matei 27:11]

Când s-au strâns nobilii și marele preot pe timpul zilei:

„Când s-a făcut ziuă, bătrânii norodului, preoții cei mai de seamă și cărturarii s-au adunat împreună și au adus pe Isus în

soborul lor. Ei I-au zis: ~ «Dacă ești Tu Hristosul, spune-ne!» Isus le-a răspuns: «Dacă vă voi spune, nu veți crede; ~ și dacă vă voi întreba, nu-Mi veți răspunde, nici nu-Mi veți da drumul. ~ De acum încolo, Fiul omului va ședea la dreapta puterii lui Dumnezeu.» ~ Toți au zis: «Ești Tu, dar, Fiul lui Dumnezeu?» Și El le-a răspuns: «Așa cum o spuneți; da, sunt.» [Luca 22:66-70]

Nimic nu ar putea explica răspunsul lui ciudat și întrebările lor ciudate, cu excepția faptului că cel pe care l-au luat nu era Isus (Pacea fie asupra sa!). Aceste întrebări au venit din partea celor care l-au văzut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) în fiecare zi. Similitudinea i-a făcut pe marii preoți să se îndoiască de identitatea celui prins. Ei au încercat să îl cunoască, dar el nici nu a afirmat, nici nu a negat.

Iuda a știut că nu avea niciun rost să nege. Nimeni nu l-ar fi crezut. Este de asemenea posibil ca, din cauza regretului, el să fi acceptat pedeapsa de la Dumnezeu de a fi răstignit în locul lui Isus (Pacea fie asupra sa!), probabil pentru a-l salva. Așadar, el a rămas tăcut.

Acestea nu sunt diferite de ceea ce au menționat Evangheliile despre sfârșitul lui Iuda; și anume că, din cauza regretului său, el s-a spânzurat, sinucigându-se. El a împlinit Profețiile Psalmilor: **„Când va fi judecat, să fie găsit vinovat (...) ~ (...) și slujba să i-o ia altul!” [Psalmi 109:7-8].** El a venit să îl prindă pe Isus (Pacea fie asupra sa!), dar nu a putut: **„(...) trebuie să dau înapoi ce n-am furat.” [Psalmi 69:4]**

Cineva ar putea fi confuz deoarece Matei a spus că Iuda s-a spânzurat și nu a fost răstignit (A se vedea Matei 27:2-5). Autorul cărții Faptele Apostolilor spune că el a murit printr-o căzătură, intestinalele fiindu-i eviscerate (Faptele Apostolilor 1:16-20).

Motivul pentru această contradicție dintre cele două Evanghelii este dispariția lui Iuda. Cu toate acestea, Matei și Luca au creat un sfârșit pentru Iuda ce i se potrivea crimei lui. Această contradicție arată că Iuda a avut un final real, despre care niciunul dintre cei doi autori nu a știut, așadar aceștia au inventat propriile povești.

Unii ar putea obiecta asupra faptului că anumite evenimente au avut loc după sosirea mulțimii. Evangheliștii au vorbit de Petru, care a luat sabia și a tăiat urechea dreaptă a servitorului marelui preot. Isus (Pacea fie asupra sa!) însuși a cerut ca sabia să se întoarcă în teacă, deoarece cel care scoate sabia împotriva aproapelui său va fi pedepsit, fapt pentru care Petru a scăpat de aceasta cu rapiditate (a se vedea Ioan 18:10-19). Ioan a plasat acest eveniment după sosirea soldaților și după căderea acestora.

Conform lui Ioan, Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a cerut cohorței să vină pentru arestare și apoi să se prăbușească:

„El i-a întrebat din nou: «Pe cine căutați?» «Pe Isus din Nazaret», I-au zis ei. ~ Isus a răspuns: «V-am spus că Eu sunt (...)» ~ (...) Ceata ostașilor, căpitanul lor și aprozii iudeilor au prins deci pe Isus și L-au legat.” [Ioan 18:7-12]

Alții ne pot aminti de ceea ce a relatat numai Ioan: este vorba de prezența Fecioarei Maria pe esplanada unde a avut loc răstignirea. Ei au spus că era imposibil ca această mamă să nu îl fi recunoscut pe cel răstignit și să nu fi observat că nu era vorba de fiul său.

Însă, aceste texte relatează evenimente pe care nimeni nu le poate confirma. Acest fapt este valabil atât pentru modul de derulare al acestora, cât și din punct de vedere istoric. În plus, infailibilitatea autorilor acestora lasă loc la multă îndoială, din cauza greșelilor și a contradicțiilor lor. Aceste versiuni nu ajută la explorarea Profetiilor din Psalmi și din Evanghelii. Ele ar trebui plasate, de preferat, printre controversele și înșelăciunile aduse de Evanghelii.

Un alt evanghelist ar putea interveni din nou și vorbi despre ridicarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) la Ceruri și salvarea sa. Acestea ne arată, conform versiunii Apocalipsei, că Isus (Pacea fie asupra sa!) a cunoscut o existență terestră după răstignirea sa. Această intervenție nu are niciun fel de valoare, din moment ce unele dintre aceste versiuni sunt disjuncte, dezmințind coborârea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) de pe cruce și răstignirea. Astfel, ele sunt o dovadă a faptului că Isus (Pacea fie asupra sa!) era încă în viață. Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost prins sub ochii evreilor și ai romanilor, fapt reprezentat

prin imaginea din grădină (a se vedea Ioan 20:14-15). Niciunul dintre discipolii reuniți nu a putut să îl recunoască (a se vedea Luca 24:13 și Ioan 21:1-7). Toate acestea demonstrează faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a cunoscut moartea și nici nu a înviat.

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi putut să depășească moartea, el nu s-ar fi temut de ea altă dată și nu s-ar fi ascuns de evrei. Moartea nu l-ar fi putut răpune din nou, așa cum spune autorul cărții Evrei:

„Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” [Evrei 9:27]

În Romani, Pavel a spus:

„Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El, ~ întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare: moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui.” [Romani 6:8-9]

Așadar, nu există nicio explicație pentru ascunderea lui decât că a fost salvat de la moarte și era îngrijorat că dușmanii săi ar afla și ar încerca din nou să îl omoare.

Barnaba a spus în Evanghelia sa că, după salvarea și înălțarea lui la Ceruri, Isus (Pacea fie asupra sa!) a revenit pentru a-și lua rămas bun de la mama sa, înainte de a fi ridicat din nou.

Barnaba a menționat, de asemenea, că Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a spus adevărul după moartea lui Iuda:

„O, Stăpâne, văzând că Dumnezeu este Milostiv, pentru ce ne chinuie atât de mult făcându-ne să credem că ai fi mort? Și mama ta a plâns atât de mult pentru tine încât a fost aproape de moarte; și tu, care ești un sfânt al lui Dumnezeu, Dumnezeu a lăsat să cadă asupra ta calomnia că ai fost ucis împreună cu niște tâlhari pe muntele Golgota. Isus a răspuns: «În ciuda faptului că am fost nevinovat în lume, din cauza faptului că oamenii m-au numit „Dumnezeu” și „Fiul lui Dumnezeu” și pentru ca demonii să nu mă batjocorească în Ziua Judecării, Dumnezeu a voit ca oamenii să mă batjocorească în această lume prin moartea lui

Iuda, făcându-i să creadă pe oameni că eu eram cel care a murit pe cruce. Iar această bătaie de joc va continua până la venirea lui Mohammed, Mesagerul lui Dumnezeu, care, atunci când va veni, le va dezvălui această înșelăciune celor care vor crede în Legea lui Dumnezeu.»” (Barnaba 220:14-20)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit și a spus adevărul pe care creștinii l-au ignorat mult timp. Allah Preaînaltul spune, pe bună dreptate:

„Și din pricina vorbelor lor: «Noi l-am omorât pe Mesia Isus, fiul Mariei, Trimisul lui Allah!», în vreme ce ei nu l-au omorât, nici nu l-au răstignit pe cruce (Allah Preaînaltul l-a mântuit pe Trimisul Său Isus; el nu a fost omorât și nu a fost răstignit, ci a fost răstignită o altă persoană, iar ei și-au închipuit numai că aceasta era Isus, fiindcă Allah a făcut-o să semene cu el și ei au omorât-o crezând că este Isus), ci a fost făcut (cineva) să semene cu el! Cei care au avut păreri diferite în privința lui (Isus), au fost în îndoială (în legătură cu moartea lui); ei nu au avut cunoștință sigură despre ea (moartea lui), ci doar au urmat unor presupuneri ~ Ci Allah l-a înălțat la El. Iar Allah este ‘Azîz (Invincibil, Atotputernic) și Hakîm (Preaînțelept).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:157-158]

Îndoiala cu privire la răstignire

Nobilul Coran nu a negat răstignirea, însă ceea ce înțelegem din Cartea Sfântă a musulmanilor este faptul că în locul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost răstignită o altă persoană. El nu precizează identitatea acelei persoane, însă afirmă că a fost confundată cu Isus (Pacea fie asupra sa!) de către creștini și că a fost într-adevăr răstignită.

Nobilul Coran certifică faptul că persoanele care au pretins că l-au ucis pe fiul Mariei (Allah să fie mulțumit de ea!) nu erau sigure că făcuseră într-adevăr acest lucru, în ciuda asemănării celui răstignit cu Isus (Pacea fie asupra sa!). Dumnezeu Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„(...) ei nu l-au omorât, nici nu l-au răstignit pe cruce (Allah Preaînaltul l-a mântuit pe Trimisul Său Isus; el nu a fost răstignit și nici ucis, ci a fost răstignită o altă persoană, iar ei și-au închipuit numai că acesta este Isus, fiindcă Allah a făcut să semene cu el), ci a fost făcut (cineva) să semene cu el! Cei care au avut păreri diferite în privința lui (Isus), au fost la îndoială (în legătură cu moartea lui); ei nu au avut cunoștință sigură despre ea (moartea lui), ci doar au urmat unor presupuneri (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:157]

Îndoielile descrise de Nobilul Coran coincid cu textele evanghelice, care descriu incertitudinea care i-a cuprins pe soldați și pe evrei. În continuare, vom cita câteva scene descrise în acestea:

❑ **în primul rând**, cei care au venit pentru a-l aresta pe Isus (Pacea fie asupra sa!) nu i-au recunoscut nici chipul, nici vocea. El (Pacea fie asupra sa!) a ieșit să îi întâmpine și i-a întrebat: «*Pe cine căutați?*» Ei au răspuns: «*Pe Isus din Nazaret.*» El (Pacea fie asupra sa!) le-a spus că era persoana pe care o căutau însă, cu toate acestea, ei nu l-au arestat pe loc, ci i-au pus aceeași întrebare la care au primit același răspuns (A se vedea Ioan 18:3-8). Această atitudine dovedește confuzia cu privire la persoana sa. Întrebarea ciudată care intervine este: cum au putut acei oameni să aibă îndoieli, dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) a trăit în cadrul societății lor?

❑ **în al doilea rând**, preoții au pus la îndoială persoana lui Hristos, iar acest lucru este și mai ciudat, deoarece Isus (Pacea fie asupra sa!) mergea foarte des la templu și purta discuții cu preoții și cu superiorii lor, iar aceștia din urmă l-au văzut răsturnând mesele schimbătorilor de bani. (A se vedea Matei 21:12-15) El (Pacea fie asupra sa!) le-a spus: **„În clipa aceea, Isus a zis gloatelor: «Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți. În toate zilele ședeam în mijlocul vostru și învățam norodul în Templu, și n-ați pus mâna pe Mine.»” [Matei 26:55]** Îndoiala este evidentă din întrebarea pe care marele preot i-a adresat-o lui Isus (Pacea fie

asupra sa!) în timp ce acesta era judecat: „**Și marele preot a luat cuvântul și I-a zis: «Te jur, pe Dumnezeul cel Viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.»**” [Matei 26:63] Luca a dezvoltat ideea spunând: „**Când s-a făcut ziuă, bătrânii norodului, preoții cei mai de seamă și cărturarii s-au adunat împreună și au adus pe Isus în soborul lor. Ei I-au zis: ~ «Dacă ești Tu Hristosul, spune-ne!» Isus le-a răspuns: «Dacă vă voi spune, nu veți crede; ~ și dacă vă voi întreba, nu-Mi veți răspunde, nici nu-Mi veți da drumul. ~ De acum încolo, Fiul omului va ședea la dreapta puterii lui Dumnezeu.» ~ Toți au zis: «Ești Tu, dar, Fiul lui Dumnezeu?» Și El le-a răspuns: «Așa cum o spuneți; da, sunt.»**” [Luca 22:66-70]

Trebuie remarcat faptul că mulțimea era preocupată să cunoască identitatea celui răstignit chiar și în momentul în care acesta era judecat. Constatăm că răspunsul pe care acesta l-a dat evreilor a fost: *«Voi spuneți aceasta!»* El i-a spus lui Pilat: *«Tu spui aceasta!»* El nu a vrut nici să confirme nici să infirme spusele lor.

În Biblia lor, preoții societății lui Isus (Pacea fie asupra sa!) au înregistrat un comentariu cu privire la acest text în care spun că Hristos abrogă acest nume.

În plus, care este acest răspuns pe care marii preoți nu au putut să îl creadă? Dacă l-ar fi crezut, ei l-ar fi eliberat. Răspunsul a fost, cu siguranță, că el nu era Isus (Pacea fie asupra sa!), ci Iuda, care i-a informat pe evrei unde se afla acesta:

„«Dacă ești Tu Hristosul, spune-ne!» Isus le-a răspuns: «Dacă vă voi spune, nu veți crede; ~ și dacă vă voi întreba, nu-Mi veți răspunde, nici nu-Mi veți da drumul. ~ De acum încolo, Fiul omului va ședea la dreapta puterii lui Dumnezeu.»” [Luca 22:67-69]

Matei a reproduș aceeași informație:

„(...) vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului.” [Matei 26:64]

Cineva se poate întreba: cine l-a informat pe Iuda cu privire la locul unde se afla fiul Mariei? Răspunsul este simplu: trădătorul a văzut cu ochii lui salvarea și înălțarea la Cer a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) atunci când a fost arestat iar soldații au căzut. Cineva se poate întreba, de asemenea: care este motivul pentru care soldații, preoții și superiorii lor au avut îndoieli cu privire la identitatea persoanei arestate? Răspunsul este că ei cunoșteau semnele particulare ale lui Hristos, inteligența, curajul, cunoașterea și chiar și vocea lui, iar ei nu au văzut nimic din toate acestea în persoana care se afla în fața lor. Irod, care își dorea foarte mult să îl cunoască pe omul măreț despre care auzise atâtea lucruri, l-a disprețuit din cauza faptului că nu a văzut în el nimic din ceea ce auzise:

„Irod, când a văzut pe Isus, s-a bucurat foarte mult; căci de mult dorea să-L vadă, din pricina celor auzite despre El; și nădăjduia să-L vadă făcând vreo minune. ~ I-a pus multe întrebări; dar Isus nu i-a răspuns nimic. ~ (...) ~ Irod, cu ostașii lui de pază, se purtau cu El cu dispreț (...)” [Luca 23:8-11]

Irod a considerat acea persoană ca fiind neînsemnată și nu a găsit în ea niciuna dintre calitățile cu care Isus (Pacea fie asupra sa!) îi fusese descris.

Acest lucru a fost confirmat de Nobilul Coran care, după multe secole de îndoieli cu privire la răstignire, a clarificat toate incertitudinile pe care acei oameni le-au avut cu privire la acea persoană:

„(...) ei nu l-au omorât, nici nu l-au răstignit pe cruce (Allah Preaînaltul l-a mântuit pe Trimisul Său Isus; el nu a fost răstignit și nici ucis, ci a fost răstignită o altă persoană, iar ei și-au închipuit numai că acesta este Isus, fiindcă Allah a făcut să semene cu el), ci a fost făcut (cineva) să semene cu el! Cei care au avut păreri diferite în privința lui (Isus), au fost la îndoială (în legătură cu moartea lui); ei nu au avut cunoștință sigură despre ea (moartea lui), ci doar au urmat unor presupuneri (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:157]

Posibilitatea salvării lui Isus (Pacea fie asupra sa!)

Câteva versete evanghelice vorbesc despre semnele cu care Dumnezeu l-a sprijinit pe Mesagerul Său (Pacea fie asupra sa!). Datorită acestora, salvarea sa a fost posibilă în acea noapte în care se afla în grădină. Însușirile pe care Dumnezeu Cel Atotputernic i le-a acordat l-au ajutat de multe ori să scape de conspirațiile evreilor împotriva lui. Salvarea sa din ziua „arestării” era un fapt realizabil, nici ciudat și nici imposibil.

Faptul că evreii și soldații romani au putut pune mâna pe el (Pacea fie asupra sa!) ridică întrebări de genul: au dispărut calitățile și ajutorul Divin? L-a abandonat Dumnezeu pe Isus (Pacea fie asupra sa!) după ce îl ajutase atât de mult timp? L-a renegat atunci când se afla în momentele cele mai grele?

Conform Evangheliilor, Dumnezeu i-a acordat fiului Mariei, Sfânta Fecioară, capacitatea de a se salva din mâinile dușmanilor săi. De câte ori nu s-a ascuns de ei atunci când aceștia căutau să îi facă rău? Lucrul cel mai natural și logic ar fi fost ca el (Pacea fie asupra sa!) să fi scăpat în ziua în care au venit să îl aresteze. Exemplele capacităților sale extraordinare sunt numeroase. Dintre ele, amintim:

- ❑ versetul în care Luca spune: **„Toți cei din sinagogă, când au auzit aceste lucruri, s-au umplut de mânie. ~ Și s-au sculat, L-au scos afară din cetate și L-au dus până în sprânceana muntelui pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce jos în prăpastie. ~ Dar Isus a trecut prin mijlocul lor și a plecat de acolo. ~ S-a coborât în Capernaum, cetate din Galileea (...)”** [Luca 4:28-31] Isus (Pacea fie asupra sa!) a scăpat într-un mod miraculos.
- ❑ pe când se aflau în templu, discuțiile dintre Isus (Pacea fie asupra sa!) și evreii au degenerat, iar aceștia au căutat să îl omoare: **„La auzul acestor vorbe, au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S-a ascuns și a ieșit din Templu,**

trecând prin mijlocul lor. Și așa a plecat din Templu.”
[Ioan 8:59]

- ❑ cu o altă ocazie, Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a provocat în timpul unor lungi discuții: **„Ei căutau deci să-L prindă; și nimeni n-a pus mâna pe El, căci încă nu-I sosise ceasul. ~ Mulți din norod au crezut în El și ziceau: «Când va veni Hristosul, va face mai multe semne decât a făcut Omul acesta?»”** [Ioan 7:30-31] Cuvintele lui Ioan „**căci încă nu-I sosise ceasul**” nu ne face să credem în răstignire, ci în faptul că el încerca să explice această capacitate de a scăpa pe care o avea Isus (Pacea fie asupra sa!) atunci când încercau să îl prindă.
- ❑ în ziua de sărbătoare, s-a întâmplat același lucru: **„S-a făcut deci dezbinare în norod din pricina Lui. ~ Unii din ei voiau să-L prindă; dar nimeni n-a pus mâna pe El.”** [Ioan 7:43-44]
- ❑ atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) venea și trecea prin portalul lui Solomon pentru a le vorbi oamenilor despre misiunea sa: **„La auzul acestor vorbe, căutau iarăși să-L prindă; dar El a scăpat din mâinile lor. ~ Isus S-a dus iarăși dincolo de Iordan, în locul unde botezase Ioan la început. Și a rămas acolo.”** [Ioan 10: 39-40]
- ❑ atunci când se afla în templu, în locul unde era vistieria, și predica: **„Isus a spus aceste cuvinte pe când învăța pe norod în Templu, în locul unde era vistieria; și nimeni n-a pus mâna pe El, pentru că încă nu-I sosise ceasul.”** [Ioan 8:20]

Întrebarea care se ridică este: ce s-a întâmplat cu această calitate specială a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în ziua celei mai mari conspirații? Dacă el (Pacea fie asupra sa!) s-a folosit de ea pentru a scăpa de evrei, cu atât mai potrivit ar fi fost să se folosească de ea pentru a scăpa de soldații romani.

Nobilul Coran confirmă calitățile pe care Dumnezeu Cel Atotputernic i le-a oferit lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„(...) Și i-am respins pe fiii lui Israel de la tine (i-am împiedicat pe evreii care au vrut să te ucidă și să te răstignească și te-am înălțat la Mine și te-am curățat de pângărirea lor), când tu le-ai adus semnele învederate (minunile). Iar aceia dintre ei care nu au crezut au zis: «Aceasta nu este decât vrăjitorie limpede!»» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:110]

Ei l-au acuzat spunând că era un vrăjitor din cauza minunilor pe care Dumnezeu i le-a acordat și pe care ei nu le puteau înfăptui.

Evangheliile spun, de asemenea, că Dumnezeu i-a acordat lui Isus (Pacea fie asupra sa!) calitatea sau privilegiul de a trece prin ușile închise (încuiate):

„În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate, de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!»» [Ioan 20:19]

Descriind aceeași scenă, Luca nu face referire la ușile închise, însă pare a face aluzie la o minune:

„Pe când vorbeau ei astfel, însuși Isus a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!» ~ Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh.» [Luca 24:36-37]

Isus (Pacea fie asupra sa!) avea încă o calitate care îi permitea să scape de persoanele care complotau împotriva sa. El (Pacea fie asupra sa!) își putea schimba fizionomia și aspectul, după cum spun Evangheliile. Astfel, nici măcar persoanele cele mai apropiate nu îl puteau recunoaște, iar el (Pacea fie asupra sa!) făcea aceasta în mod frecvent. După învierea sa, nici discipolii săi și nici Maria Magdalena nu l-au recunoscut și, în ciuda faptului că aceasta din urmă îl cunoștea de mult timp, l-a confundat cu un grădinar și nu l-a recunoscut decât după mult timp de stat de vorbă cu el (Pacea fie asupra sa!) (A se vedea Ioan 20:14-15).

Aceleși lucru s-a întâmplat în cazul celor doi ucenici care mergeau către Emaus și care nu l-au recunoscut decât după ce acesta le-a binecuvântat pâinea (A se vedea Luca 24:13-19).

Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost invizibil, de asemenea, pentru un grup de discipoli care pescuiau la Marea Tiberiadei, iar Ioan a fost primul care l-a recunoscut după mai multe ore (A se vedea Ioan 21:1-7).

Evangheliile au descris schimbările fizice ale lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Un exemplu în acest sens este versetul în care Luca spune:

„Pe când Se ruga, I s-a schimbat înfățișarea feței, și îmbrăcămintea I s-a făcut albă strălucitoare.” [Luca 9:29]

Matei afirmă, de asemenea:

„După șase zile, Isus a luat cu El pe Petru, Iacov și Ioan, fratele lui, și i-a dus la o parte pe un munte înalt. ~ El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele I s-au făcut albe ca lumina.” [Matei 17:1-2]

Dacă este adevărat că Isus (Pacea fie asupra sa!) își putea modifica fizionomia atât de mult încât nici măcar propriii săi discipoli nu îl puteau recunoaște, acest lucru arată că el ar fi putut scăpa de dușmanii săi. Nu există nicio îndoială cu privire la faptul că el (Pacea fie asupra sa!) a folosit această stratagemă în momentele dificile, iar ultima conspirație împotriva sa a fost, cu siguranță, cea mai crudă.

Am văzut deja asemănarea dintre Nobilul Coran și anumite texte din Vechiul Testament și Evangheliile, care certifică înălțarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) la Ceruri și faptul că acesta a fost salvat. Am văzut, de asemenea, că acestea nu erau lucruri imposibile pentru penultimul Mesager (Pacea fie asupra sa!) și pentru Dumnezeu Cel Atotputernic, Preaslăvit și Preaînalt.

Pavel și originea poveștii răstignirii

Următoarea întrebare le este adresată musulmanilor care neagă răstignirea: de unde au luat această idee creștinii? Au ignorat ei identitatea celui crucificat sau aceasta le-a fost ascunsă de către strămoșii lor? Ori aceasta le-a fost dezvăluită mai târziu, iar ei au continuat pe calea greșită?

Pentru a răspunde la aceste întrebări, începem prin a sublinia faptul că toate cele patru Evanghelii sunt manuscrise vechi, scrise de patru autori anonimi în diferite momente și în funcție de ceea ce a ajuns la urechile lor din versiunile orale care circulau în epoca lor. Acești evangheliști nu au pretins niciodată că au primit inspirație divină și nici nu au susținut că scrierile lor ar fi sfinte. Fiecare dintre ei a scris ceea ce a auzit, fiind de acord în unele puncte cu ceilalți și contrazicându-i în altele.

Mulți dintre contemporanii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) nu au aflat de salvarea și de înălțarea sa la Cer. Ei erau convinși de faptul că persoana care fusese răstignită era fiul Mariei, Sfânta Fecioară, dat fiind că Iuda trădătorul era singurul care văzuse acest fenomen supranatural în momentul în care soldații au venit să îl aresteze pe Isus (Pacea fie asupra sa!). Aceștia l-au luat drept adevăratul Mesia, cu toate că aveau îndoieli cu privire la acest fapt, după cum am văzut în capitolul anterior.

Unii verificatori cred că ideea răstignirii este o creație a lui Pavel, care a făcut din aceasta baza noii religii la care îi invita pe oameni prin diferitele sale Epistole. Într-una dintre acestea, el afirmă:

„Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit.” [1 Corinteni 2:2]

Epistolele sale abundă în această idee, ceea ce l-a făcut pe Ernest de Bouche să afirme în cartea sa, *„Islamul sau adevăratul creștinism”*:

„Tot ceea ce este legat de răstignire și sacrificiu a fost introdus de Pavel și de companiile săi, care nu l-au văzut pe Isus. Aceste concepte nu fac parte din creștinism.”⁵⁰

Pavel a exploatat nelămuririle pe care oamenii le aveau cu privire la povestea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), unii dintre adepții săi spunând că el era cel care fusese răstignit, iar alții că altcineva fusese răstignit în locul lui, precum și alte lucruri care se transmiteau verbal în acele timpuri. El a profitat de aceste lucruri și a făcut din această erezie numită sacrificiu un punct de cotitură.

Să ne întoarcem la Pavel pentru a vedea care a fost atitudinea creștinilor față de așa-zisa poveste a răstignirii pe care evangheliștii au relatat-o după moartea sa.

Vom încerca să cunoaștem comportamentul discipolilor și al primilor credincioși, având în vedere Epistolele lui Pavel, care descriu acest eveniment și importanța lui în credințele lor. Aceleași Epistole conțin, printre rândurile lor, deciziile discipolilor și ale primilor credincioși, care au respins toate aceste noutăți și, mai ales, mitul răstignirii.

Acestea apar în mod clar în cuvintele lui Pavel, care se plânge în epistola sa către Timotei spunând:

„Știi că cei ce sunt în Asia toți m-au părăsit; între alții și Figel și Ermogen.” [2 Timotei 1:15]

Toți creștinii asiatici l-au părăsit, însă, care a fost motivul acestui lucru? Motivul a fost că ei au respins predicile sale care erau total opuse față de ceea ce Isus (Pacea fie asupra sa!) predicase.

În epistola sa către Galateni, el spune:

⁵⁰ A se vedea:

a) *Diferența dintre creație și Creator*, ‘Abd ar-Rahman Badji al-Baghdadi – p. 466

b) *Creștinismul*, Mustafa Shahin – p. 82

c) *Creștinismul așa cum i-a fost revelat lui Isus*, ‘Ala’ Abu-Bakr – pp. 318-319

„Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă Evanghelig. ~ Nu doar că este o altă Evanghelig; dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evangheligia lui Hristos. ~ Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din Cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelig deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” [Galateni 1:6-8]

El a îndurat greutăți pentru a predica ceea ce susținea a fi adevărul, însă multe voci s-au ridicat pentru a nega tot ceea ce îi învăța pe oameni.

Corectorii cred că discipolii nu au știut și nici nu au auzit nimic despre răstignire. Epistolele lor din Noul Testament nu fac nicio referire în acest sens. Istoricii Fotuis a relatat că a citit o carte numită „*Călătoria Profeților*” (despre Petru, Ioan, Andrei, Toma și Pavel) care spunea:

„Hristos nu a fost răstignit, ci altcineva a fost răstignit în locul său.”

Barnaba s-a opus în mod categoric în numele discipolilor fanteziilor lui Pavel în Evangheligia sa. Biserica a anatemizat această Evanghelig, în a cărei introducere autorul a scris:

„(...) cei care au fost înșelați, printre care se numără și Pavel, despre care nu pot decât să vorbesc cu durere, sunt motivul pentru care am scris acest adevăr pe care l-am văzut și l-am auzit în relația pe care am avut-o cu Isus, ca să puteți fi salvați și pentru a nu fi înșelați de Satana și să pieriți în Ziua Judecării lui Dumnezeu. Astfel, ferii-vă de oricine vă predică o nouă doctrină diferită de cea pe care am scris-o, pentru a fi mântuiți pentru veșnicie (...)” [Barnaba Introducere 7-9]

Bisericile creștine care au negat răstignirea au insistat în atitudinea lor negativă față de Pavel.

Învățații au făcut recent o descoperire arheologică foarte importantă în ruinele de la Nag Hammad, și anume o Biblie atribuită lui Petru, care a fost unul dintre discipolii cei mai apropiați ai lui Isus

(Pacea fie asupra sa!). În aceasta, el neagă răstignirea și afirmă că înălțarea la Cer s-a petrecut înainte de aceasta.

Exegeții Evangheliilor au remarcat dezacordul dintre Pavel și discipoli cu privire la răstignire. Acest dezacord i-a determinat pe evangheliști să îi dea dreptate lui Pavel din cauza faptului că Epistolele acestuia au fost scrise înaintea celor patru Evangheliile. Copiștii Evangheliilor au făcut posibilă citirea printre rânduri a dezmințirii lui Pavel și a răstignirii, pe care au raportat-o accentuând detaliile și particularitățile scrise de Marcu:

„După ce și-au bătut astfel joc de El, L-au dezbrăcat de haina de purpură, L-au îmbrăcat în hainele Lui și L-au dus să-L răstignească. ~ Au silit să ducă crucea lui Isus pe un trecător care se întorcea de la câmp, numit Simon din Cirena, tatăl lui Alexandru și al lui Ruf.” [Marcu 15:20-21]

Denis Ninham a scris în exegeza sa a Evangheliei după Marcu:

„Se pare că scopul acestui paragraf a fost demonstrarea autenticității poveștii care afirmă că Simon din Cirena a fost cel care a purtat crucea. Nu există nicio îndoială cu privire la faptul că unul dinte motivele păstrării acestor detalii personale era atragerea atenției cititorilor asupra faptului că aveau informații credibile cu privire la răstignire. Acest detaliu a fost scos din Evanghelia după Ioan, probabil din cauza faptului că Simon a fost răstignit în locul lui Isus, iar acest lucru a fost admis în cercurile gnostice, care au devenit celebre mai târziu.”

Este de înțeles motivul dezacordului dintre Evanghelia după Ioan și celelalte trei Evangheliile în ceea ce privește răstignirea. Din punctul lui de vedere, Isus (Pacea fie asupra sa!) și-a purtat crucea singur:

„Atunci L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit. Au luat deci pe Isus și L-au dus să-L răstignească. ~ Isus, ducându-Și crucea, a ajuns la locul zis al «Căpățânii», care în evreiește se cheamă «Golgota». ~ Acolo a fost răstignit; și împreună cu El au fost răstigniți alți doi, unul de o parte, și altul de alta, iar Isus la mijloc.” [Ioan 19:16-18]

John Fanton a făcut o remarcă similară în exegeza sa a Evangheliei după Matei, care a copiat de la Marcu lucrurile care s-au petrecut după ce hainele lui Isus au fost trase la sorți și împărțite. Matei a schimbat cuvintele lui Marcu. Astfel, Marcu a spus: „**Când L-au răstignit, era ceasul al treilea.**” [Marcu 15:25], iar Matei a spus: „**Apoi au șezut jos și-L păzeau.**” [Matei 27:36] Fanton a conchis spunând:

„Au existat oameni care au spus că Isus a fost coborât de pe cruce înainte de a muri. Unele secte gnostice care au trăit în secolul al doisprezecelea au afirmat că Simon din Cirena a fost răstignit în locul lui Hristos și probabil că Matei a vrut să răspundă acestor afirmații.”⁵¹

⁵¹ A se vedea:

- a) *Hristos în sursele credințelor creștine*, Ahmed ‘Abd al-Wahab, pp. 272-273
- b) *Hristos în Coran, Tora și Evanghelii*, ‘Abd al-Karim al-Khatib, p. 438

Povestea răstignirii în păgânism

Atunci când Pavel a susținut că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost răstignit pentru mântuirea oamenilor, el nu a expus ideile sale, ci unele împrumutate din credințele vechi pe care diferitele forme de păgânism le-au transmis din generație în generație cu multe secole înainte de Isus (Pacea fie asupra sa!).

Evangelheliștii au descris evenimentele răstignirii așa cum au fost hotărâte de Pavel și așa cum au fost menționate în păgânism.

Povestea care seamănă cel mai mult cu răstignirea este reprezentată de legenda zeului din Babilon, „Baal”. Recent, au fost descoperite două plăci antice, datate în secolul al 9-lea î.Hr., pe care este scrisă o poveste care corespunde exact cu ceea ce creștinii spun cu privire la judecata și răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

În cartea sa, *„Universul în desfășurare”*, Arthur Findley a făcut o comparație între cele două povești (cea a lui Baal și cea a lui Isus, pacea fie asupra sa!) și a găsit multe asemănări, pe care le-a arătat în următorul tabel:

Judecata lui Isus	Judecata lui Baal
Isus a fost arestat.	Baal a fost arestat.
El a fost adus în fața instanței.	El a fost adus în fața instanței.
După verdict, el a fost maltratat.	După verdict, el a fost rănit.
El a fost condus pe munte pentru a fi răstignit.	El a fost condus pe munte pentru ca sentința să fie executată.

<p>Un criminal pe nume Baraba a fost, de asemenea, condamnat la moarte alături de Isus. Pilat a vrut să îl ierte pe Isus, așa cum era obiceiul în fiecare an, dar evreii au cerut să fie iertat criminalul și să fie ucis Isus.</p>	<p>Baal trebuia să fie răstignit împreună cu un criminal. Obiceiul oamenilor din acele timpuri era ca păcatele unuia dintre cei condamnați la moarte să fie șterse. Mulțimea a cerut moartea lui Baal și iertarea criminalului.</p>
<p>După răstignirea lui Isus, Pământul s-a zguduit și Cerul s-a întunecat.</p>	<p>După execuția lui Baal, întunericul a cuprins Pământul, tunetele răsunau, iar oamenii au fost cuprinși de spaimă.</p>
<p>Soldații au păzit mormântul lui Isus pentru ca discipolii acestuia să nu fure trupul său.</p>	<p>Mormântul lui Baal era păzit pentru ca adepții acestuia să nu poată lua trupul său.</p>
<p>Maria Magdalena și cealaltă Marie s-au așezat lângă mormântul lui Isus și i-au plâns soarta.</p>	<p>Mamele stăteau lângă mormântul lui Baal și plângeau.</p>
<p>Isus a înviat într-o duminică de la începutul primăverii și a fost apoi înălțat la Cer.</p>	<p>Baal a înviat din morți la începutul primăverii și s-a înălțat la Cer.</p>

Se pare că această legendă babiloniană a ajuns în Ierusalim prin intermediul prizonierilor evrei, care s-au întors din Babilon.

Multe dintre detaliile răstignirii din Evanghелиii sunt similare cu povestirile păgâne. Matei a menționat că au avut loc unele evenimente ciudate atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost răstignit. El a spus:

„De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric peste toată țara. ~ Și pe la ceasul al nouălea, (...) ~ Și îndată perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, ~ mormintele s-au deschis, și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat. ~ Ei au ieșit din morminte (...)” [Matei 27:45, 51-53]

Creștinii au preluat toate aceste lucruri de la vechii păgâni. Învățațul Altiner a citat multe afirmații ale istoricilor cu privire la răspândirea unor astfel de povești printre acei păgâni în momentul în care salvatorii lor mureau.

De exemplu, indienii spun:

„Atunci când mântuitorul lor Krișna a murit, s-au petrecut multe minuni și semne; un cerc negru a înconjurat Luna, Soarele s-a întunecat în mijlocul zilei, iar din Cer au plouat foc și cenușă.”

În plus, adoratorii lui Brosious au spus:

„Atunci când a fost răstignit pe muntele Caucaz, creația s-a cutremurat, iar Pământul s-a scuturat.”

Romanii și grecii credeau în apariția unor astfel de evenimente atunci când cineva mareț se năștea sau murea.

Mai mult decât atât, istoricul Canon Firar a reprodus în cartea sa, *„Viața lui Hristos”*, cuvintele istoricului Gibbon, care a menționat în istoria lui că unii dintre istoricii și poeții păgâni au spus:

„Atunci când salvatorul Asclepios a fost omorât, Soarele s-a întunecat și păsările s-au ascuns în cuiburile lor, pentru că vindecătorul durerii lor a părăsit această lume.”

Întunecarea Soarelui a fost descrisă ca având loc, de asemenea, atunci când Heraclius a fost ucis pe câmpul de luptă, sau la moartea lui Ianus, zeul roman. Așadar, ocurența miracolelor la moartea unor

oameni măreți este o legendă veche, care s-a transmis din generație în generație, și din care s-au inspirat autorii Evangheliilor.⁵²

Adoratorii Soarelui obișnuiau să îi ofere acestuia sacrificii, mai ales în timpul unei eclipse. Când se încheia eclipsa, ei credeau că acest lucru se întâmpla fiindcă unul dintre liderii lor îi salvase și suportase pedeapsa în locul oamenilor. Matei nu a uitat să menționeze aceasta spunând:

„De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric peste toată țara.” [Matei 27:45]⁵³

O altă similitudine dintre creștinism și păgânism este aceea că ambele cred în învierea divinităților lor după moarte. Evangheliile menționează faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a înviat din morți, dar indienii au crezut în aceasta înaintea creștinilor, spunând despre Krișna:

„Acesta este Krișna înălțându-se la casa lui în Ceruri.”

Pe de altă parte, budiștii cred că locuitorii Pământului și cei ai Cerurilor au fost cuprinși de tristețe atunci când Buddha a murit:

„Chiar și MAHAWO (Marele Zeu) a fost supărat și a spus: «Ridică-te, o, tu, cel sfânt și iubit!», apoi el (Buddha) a înviat. Tristețea a devenit bucurie, iar Cerul s-a scuturat și a spus fericit: «Zeul despre care am crezut că a murit s-a întors.»”

Chinezii cred același lucru cu privire la Dumnezeu lor (LAO) și zoroastrienii cred același lucru cu privire la Dumnezeu lor (ZOROASTRU).

Adepții lui Asclepius spun într-o poezie despre viața sa:

„Tu, copilul care va putea să îi vindece pe oameni, atunci când cei morți vor ieși din mormintele lor (...) Și tu vei ieși din locul întunecat și vei deveni un zeu.”

⁵² *Credințele păgâne din creștinism*, Mohammed Tahar At-Tanir, pp. 41-43

⁵³ *Adevărul creștinism așa cum i-a fost revelat lui Hristos*, ‘Ala’ Abu Bakr,

Babilonienii au spus cu privire la Tamouz:

„O sfinți, fiți siguri că zeul vostru se va întoarce, aveți încredere în zeul vostru care a înviat din morți!”

Aceste credințe erau obișnuite în păgânism dinainte de creștinism. Adoratorii lui Osiris, Horus, Bacus, Hercule și ai altora, au crezut că aceștia au fost înviați din morți.

Cel mai important dintre acești zei este Osiris, pe care egiptenii îl adorau înainte de apariția creștinismului, mitul său fiind cunoscut în secolul al III-lea î.Hr. Istoricul Mihamy a spus:

„Principiul de bază al învățăturilor religioase ale păgânilor din Egipt este reprezentat de credința în învierea zeilor.”⁵⁴

Allah Preaînaltul i-a avertizat pe creștini:

„Spune: «O, voi oameni ai Scripturii (aici se adresează creștinilor și iudeilor)! Nu treceți în credința voastră peste adevăr și nu urmați poftele unor oameni care sunt rătăciți, de mai înainte (este vorba de căpeteniile evreilor și creștinilor de dinainte de profeția lui Mohammed), și care i-au dus întru rătăcire pe mulți și s-au abătut de la calea cea dreaptă!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:77], însă aceștia nu s-au conformat și au urmat națiunile păgâne.

Credința lor cu privire la Isus (Pacea fie asupra sa!) este similară cu credințele păgâne cu privire la divinitățile lor false. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Acestea sunt cuvintele lor, [rostite] cu gurile lor. Ei spun vorbe asemănătoare cu ale acelor care nu au crezut de dinaintea lor - Allah să-i nimicească (să-i blesteme sau să-iucidă)! Cum (se înșală ei), îndepărtându-se (de Adevăr)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:30]

⁵⁴ *Credințele păgâne din creștinism*, Mohammed Tahar at-Tanir, pp. 105-110

Documentul care îi dezvinovățește pe evrei de moartea lui Hristos

Conciliul de la Vatican a fost convocat în anul 1963 pentru a studia mai multe subiecte care aveau să consolideze unitatea creștină. După a doua sesiune și la cererea specială a Papei, cardinalul german Pia Bia a prezentat un document de bază care avea să fie publicat mai târziu, cu câteva modificări. Acesta îi considera pe evrei nevinovați de moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), spunând despre poporul israelit că este speranța creștinilor. Astfel, nu era permisă învinuirea urmașilor lor dintre contemporanii noștri pentru ceea ce s-a întâmplat în timpul lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Pentru a-și susține cuvintele, cardinalul a prezentat și unele dovezi. Din punctul lui de vedere, majoritatea poporului evreu nu știa nimic din cele ce se întâmplau, iar unii dintre liderii acestuia erau în dezacord total cu preoții.

Documentul a fost analizat de membrii conciliului din cauza considerentelor politice pe care le conținea. Arhiepiscopul indian Kotinuhu a cerut abolirea acestuia și adoptarea unor anumite elemente din hinduism și islam. Cardinalii orientali și tinerii catolici din Ierusalim i s-au opus, de asemenea, spunând că nici Conciliul și nici altcineva nu avea dreptul de a lua o astfel de decizie. Ei cereau punerea în aplicare a cuvintelor înregistrate în Exodul:

„(...) Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii, până la al treilea și la al patrulea neam (...)” [Exodul 20:5]

Said Ibrahīm, episcopul și conducătorul coptilor evanghelici, a prezentat versetele din Noul Testament care precizează că evreii au fost cei care au cerut răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și eliberarea lui Baraba. La rândul său, marele preot Caiafa a aruncat calomniile împotriva fiului Sfintei Fecioare Maria, iar mulțimea a strigat:

„(...) Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.” [Matei 27:25]

Petru le-a spus evreilor:

„Să știe bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.” [Faptele Apostolilor 2:36]

A fost stabilită o comisie pentru a face unele corecturi, iar documentul care îi dezvinovățește pe fiii lui Israel a fost publicat în luna octombrie a anului 1965. Cardinalul Pia a spus:

„Acest document nu este rodul unei zile sau nopți de reflecție, ci este rezultatul unui studiu îndelungat.”

Documentul a fost semnat de Papa Ioan al XXIII-lea cu șase luni înainte de moartea sa, devenind astfel un document religios remarcabil și recunoscut în multe cercuri creștine. Scopul textului inițial al documentului prezentat de cardinalul german a fost dezvinovățirea evreilor de răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Cu toate acestea, textul final și oficial recunoaște rolul evreilor în răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și nevinovăția romanilor, eliberându-i pe urmașii evreilor de responsabilitatea pentru această crimă. Textul încearcă să atribuie acest act odios unui grup restrâns de preoți și conducători ai poporului evreu:

„Durerile sfâșietoare pe care le-a suferit (Isus) nu pot fi atribuite tuturor contemporanilor săi evrei și nici evreilor din zilele noastre.”

Textul revine asupra durerii suferite de cel răstignit și spune:

„Tot ceea ce Hristos a suferit nu îi poate fi atribuit întregului popor evreu (...) Biserica a crezut și continuă să creadă că el a murit pentru mântuirea întregii omeniri, făcând aceasta din dragostea sa nelimitată față de ea.”

Remarcați în acest text o contrazicere flagrantă a versetelor evanghelice care arată participarea efectivă a evreilor la răstignire. Astfel, Pavel a subliniat:

„Iudeii aceștia au omorât pe Domnul Isus și pe proroci, pe noi ne-au prigonit (...)” [1 Tesaloniceni 2:15]

Evangelheliile confirmă rolul lor în această crimă atroce. Astfel, preoții lor au fost cei care au organizat complotul împotriva lui Isus (Pacea fie asupra sa!), Iuda a fost cel care l-a trădat, iar mulțimea de evrei a fost cea care a insistat ca el (Pacea fie asupra sa!) să fie răstignit, în ciuda faptului că Pilat îl găsisese nevinovat. Acest lider roman din Palestina era convins de nevinovăția lui Isus (Pacea fie asupra sa!), fiind de acord cu soția sa în acest sens.

Cum ar putea evreii să fie considerați nevinovați de moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), din moment de Ioan afirmă că marele preot Caiafa a spus:

„(...) «Voi nu știți nimic; ~ oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul?» ~ (...) ~ Din ziua aceea, au hotărât să-L omoare.” [Ioan 11:49,53]

Astfel, tot ei au fost cei care au adus false mărturii și calomniile împotriva lui Mesia, din moment de Pilat nu găsisese niciun motiv care să justifice acuzațiile lor:

„Când a văzut Pilat că n-ajunge la nimic, ci că se face mai multă zarvă, a luat apă, și-a spălat mâinile înaintea norodului și a zis: «Eu sunt nevinovat de sângele Neprihănitului acestuia. Treaba voastră!» ~ Și tot norodul a răspuns: «Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.»” [Matei 27:24-25]

În plus, cu ce drept își permite Biserica să îi dezvinovățească pe evrei și pe descendenții lor, dacă aceștia nu încetau să repete:

„Și tot norodul a răspuns: «Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.»” [Matei 27:25]

Este binecunoscut faptul că creștinii cred în transmiterea păcatului original, chiar dacă acesta este respins de cei care îl moștenesc. Despre cei care își recunosc responsabilitatea cu privire la răstignire, precum și pe cea a urmașilor lor, nici nu mai vorbim. Astfel, ne putem imagina moștenirea păcatului evreilor fără a-l

moșteni pe cel al lui Adam (Pacea fie asupra sa!), însă contrariul este absolut imposibil.

Atunci când luăm în considerare această observație la adresa creștinismului, ne dăm seama de nevinovăția evreilor din zilele noastre de crimele strămoșilor lor sau, mai bine spus, de nevinovăția fiilor lui Israel din primul secol de după Isus (Pacea fie asupra sa!). Pur și simplu, Dumnezeu Preaînaltul l-a salvat, dar acest lucru nu indică nevinovăția evreilor din epoca sa. Ei au făcut tot posibil pentru a-l ucide, au planificat modul în care aveau să facă aceasta și au complotat împotriva lui. În cele din urmă, au capturat pe cineva care semăna cu el (Pacea fie asupra sa!) și l-au răstignit pe o cruce. Toate legile certifică faptul că aceasta este o crimă. Vina este a tuturor celor care au participat la această crimă, iar confuzia nu schimbă natura acțiunii lor din cauza faptului că intenția era aceea de a îl ucide pe Isus (Pacea fie asupra sa!).

Credința musulmanilor cu privire la păcatul originar și mântuire

Am demonstrat în capitolele anterioare faptul că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost salvat, lucru care contrazice tot ceea ce cred creștinii cu privire la sacrificiu și mântuire. Cu toate acestea, credința creștinilor în răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) nu demonstrează că el a fost răstignit pentru a-i salva de păcate, salvarea sa distrugând, fără îndoială, această credință.

Ceea ce am concluzionat nu ne împiedică să continuăm să criticăm alte concepte creștine, care sunt bazate pe niște credințe false, cele mai importante dintre acestea fiind mântuirea și păcatul originar. Înainte de a face acest lucru, vom menționa credința musulmanilor cu privire la păcatele lui Adam (Pacea fie asupra sa!) și la cele ale oamenilor.

Versetele coranice vorbesc despre Adam (Pacea fie asupra sa!) și despre faptul că el a fost onorat de către Allah Preaînaltul, fiind numit înlocuitorul Lui pe Pământ:

„Și când Stăpânul tău (Allah se adresează de aici înainte Profetului Mohammed) le-a zis îngerilor: «Voi să pun pe pământ un înlocuitor (khalifah - cuvântul arab khalifah are mai multe sensuri, cele mai uzuale fiind: «înlocuitor, succesor»; aici, împuternicit cu autoritatea de a governa după legile divine) (...).»”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:30]

Versetele menționează, de asemenea, onoarea pe care Allah Preaînaltul le-a acordat-o lui (Pacea fie asupra sa!) și descendenților lui:

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam (înzestrându-i cu darul vorbirii, cu rațiune, cu capacitatea de a distinge lucrurile și de a stăpâni peste tot ceea ce se află pe pământ) și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare (le-am creat posibilitatea să se deplaseze pentru a-

și agonisi mijloacele de existență) și le-am dat lor ca hrană felurite bunătați și i-am ales pe ei înaintea multor altora din cei pe care i-am creat.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:70]

Cel mai remarcabil exemplu al onoarei acordate lui Adam (Pacea fie asupra sa!) este faptul că Allah Preaînaltul le-a poruncit îngerilor (Pacea fie asupra lor!) să se prosterneze înaintea lui:

„Noi v-am creat și v-am dat chip și le-am zis apoi îngerilor: «Prosternați-vă înaintea lui Adam (în semn de supunere față de Allah, nu de adorare a lui Adam!)» Și s-au prosternat ei (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:11]

Totuși, această onoare nu înseamnă că Adam (Pacea fie asupra sa!) s-a transformat din om în înger, fiindcă el (Pacea fie asupra sa!) a comis o greșeală, căzând în capcana lui Șeytan. Apoi, el (Pacea fie asupra sa!) s-a căit, iar Allah Preaînaltul i-a acceptat căința și l-a iertat:

„Și au mâncat ei doi din el și li s-a arătat goliciunea lor și au început să coasă, pentru a se acoperi, frunze din Rai. Adam s-a revoltat, așadar, împotriva Domnului său (încălcând porunca pe care i-o dăduse) și a ajuns în rătăcire. ~ Apoi l-a ales pe el Domnul său, l-a iertat pe el și l-a călăuzit.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:121-122]

Allah Cel Atotputernic i-a acceptat căința lui Adam (Pacea fie asupra sa!), deoarece El Preaînaltul acceptă căința celor care dau dovadă de neascultare față de El, în ciuda păcatelor lor, iertarea Lui fiind mai mare decât păcatele noastre:

„Spune: «O, voi robii Mei, care ați întrecut măsura în defavoarea voastră (ați săvârșit păcate împotriva voastră înșivă, prin exagerările voastre), nu deznădăjduiți în privința îndurării lui Allah (în privința iertării Sale!)» Allah iartă toate păcatele (celor care se căiesc și cred, afară de politeism). El este Al-Ghafūr (Atoateiertătorul), Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:53]

Există un singur păcat pe care Allah Preaînaltul nu îl va ierta, cu excepția cazului în care persoana se căiește, și anume politeismul:

„Allah nu iartă să I se facă semeni, dar iartă orice, în afară de aceasta, celui care voiește El. Acela care îi face lui Allah semeni, acela s-a rătăcit departe!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:116]

Allah Preaînaltul l-a coborât pe Adam din Ceruri pentru a trăi pe Pământ, din care l-a făcut și pe care l-a făcut pentru el (Pacea fie asupra sa!). El Preaînaltul le-a cerut lui și descendenților lui să îl dezvolte și le-a dat puterea de a face bine și rău, atât timp cât trăiesc, apoi fiecare dintre ei se va întoarce la Allah Cel Atotputernic pentru a fi răsplătit sau pedepsit pentru ceea ce a făcut:

„Am zis: «Coborâți (din Rai) cu toții și când va veni pentru voi de la mine o Călăuzire (un trimis al meu pentru a vă transmite credința în Allah și a vă călăuzi pe calea vieții preacinstite), cei care vor urma Călăuzirea Mea nu vor avea a se teme și nici nu se vor întrista. ~ Iar aceia care nu cred și iau semnele Noastre drept minciuni, aceia fi-vor părtașii Focului și în el veșnic se vor afla.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:38-39]

Versetele coranice îi asigură pe oameni că sunt responsabili pentru faptele lor și că vor trebui să dea socoteală pentru acestea:

„Eu sunt Allah și nu există altă divinitate în afară de Mine! Așadar, venerează-Mă (numai pe Mine) și împlinește Rugăciunea (as-salāh), pentru pomenirea Mea (pentru a Mă pomeni pe Mine cu inima, cu limba și cu toată ființa ta)! ~ Ceasul va sosi - de-abia îl mai țin ascuns - pentru ca fiecare suflet să fie răsplătit după cum se ostenește!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:14-15]

„Și fiecărui om i-am legat de gât faptele sale (în textul original «pasărea sa». În Antichitate căutau să citească misterele destinului omenesc în zborul păsărilor. Dar destinul nostru nu depinde de păsări, de prevestiri sau de stele, ci de faptele noastre, bune sau rele, care atârnă în jurul gâturilor noastre. Omul este făcătorul propriului destin pentru faptele sale care nu se despart niciodată de el, însoțindu-l ca un colier în jurul gâtului). Iar în Ziua

Învierii vom scoate pentru el o carte pe care el o va găsi deschisă (în care se află însemnate faptele sale bune și faptele sale rele). ~ (Și i se va zice lui): «Citește cartea ta! Astăzi tu ești de ajuns ca să fii pentru tine socotitor (tu ești martor pentru ceea ce ai făcut și faptele tale te vor judeca)!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:13-14]

Astfel, orice faptă face o persoană este scrisă, iar ea o va vedea în ziua în care nimic nu Îi va putea fi ascuns lui Allah Preaînaltul:

„În Ziua aceea, oamenii vor înainta răspândiți (în grupuri) (de la locul Judecății către destinația lor finală, Iad sau Paradis), ca să le fie arătate faptele lor (adică răsplata sau pedeapsa lor). ~ Așadar, oricine a făcut un bine egal (chiar cât) cu greutatea unui atom (sau o furnică mică) îl va vedea (adică va vedea răsplata pentru el) ~ și oricine a făcut un rău egal (chiar cât) cu greutatea unui atom (sau o furnică mică) îl va vedea (adică va vedea pedeapsa pentru el).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 99:6-8]

Această responsabilitate nu împiedică de la Mila lui Allah Preaînaltul:

„Noi credem în Domnul nostru, pentru ca El să ne ierte păcatele noastre și vrăjitoria la care ne-ai nevoit!» Iar Allah este mai bun (la răsplată) și mai statornic (la pedeapsă).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:73]

Musulmanii resping întru totul idea moștenirii păcatului originar. Nobilul Coran vorbește în mod clar despre falsitatea acestei credințe nedrepte, pe care Profetii anteriori (Pacea fie asupra lor!) au continuat să o nege, asigurând opusul ei:

„Oare are el știința Necunoscutului și poate el vedea (necunoscutul)? ~ Sau oare i s-a vestit lui ce se află în foile lui Moise ~ și ale lui Avraam, care și-a ținut cu credință (făgăduința lui de a transmite) ~ că niciun suflet nu va purta povara altuia (fiecare suflet va purta păcatele sale și va răspunde pentru ele) ~ și că omul nu va dobândi decât (rodul) celor pe care le-a agonisit (va fi răsplătit numai pentru faptele sale) ~ și că agoniseala lui se

va vedea (în Ziua Judecății), ~ iar apoi va primi pentru ea răsplata cuvenită?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 53:35-41]

Allah Preaînaltul i-a vorbit lui Moise (Pacea fie asupra sa!) în Tora despre acest principiu just:

„Cu adevărat, oricine se purifică pe sine (prin evitarea politeismului și acceptarea monoteismului islamic) va izbândi ~ și pomenește (slăvește) Numele Domnului său și se roagă. ~ Ba nu (o, oameni), voi preferați viața lumească, ~ deși Viața de Apoi este mai bună și mai dăinuitoare. ~ Cu adevărat, aceasta (ceea ce a fost menționat mai sus cu privire la avertizări și vești) se află (de asemenea scris, cu sensul său) în Scripturile anterioare, ~ în Scripturile lui Avraam și ale lui Moise.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 87:14-19]

În cele din urmă, **„Nu este după dorințele voastre, nici după dorințele oamenilor Scripturii. Cine face un rău va fi răsplătit pentru el și nu va găsi în sprijinul său, împotriva lui Allah, nici un aliat și nici un ajutor (Qitada a spus: «Dreptcredincioșii și oamenii Cărții au început să se laude unii față de alții. Și au zis oameni Cărții: „Profetul nostru a venit înaintea Profetului vostru și Cartea noastră a venit înaintea Cărții voastre. Deci noi suntem mai îndreptățiți la Allah decât voi!” Însă dreptcredincioșii le-au răspuns: „Profetul nostru este ultimul Profet, iar Cartea noastră anulează celelalte scripturi.” Apoi a fost revelat acest verset.»).**” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:123]

Aceste versete coranice, unele dintre versetele mărețe din cartea lui Allah Preaînaltul, menționează acest înțeles în mod clar. Le-am enumerat ca o introducere a demonstrării falsității credinței mântuirii. Cu toate acestea, nu vom demonstra falsitatea acesteia prin Cuvintele lui Allah Preaînaltul din Nobilul Coran, ci urmând metoda din capitolele anterioare, și anume demonstrarea falsității chestiunilor creștine în mod logic și rațional, făcând referire la versetele sfinte ale creștinilor.

Credința creștină cu privire la ispășire

Sacrificiul și mântuirea reprezintă conceptul de bază al tuturor credințelor creștine, fiind cele mai importante idei dintre cele predicate de creștini. Pentru a obține aceasta, creștinii l-au răstignit pe Isus (Pacea fie asupra sa!), pe care Allah Preaînaltul l-a salvat.

Pentru ca sacrificiul și mântuirea să fie suficient de bune pentru a-L satisface pe Dumnezeu, creștinii l-au făcut pe cel răstignit un Dumnezeu. Noul Testament îl citează pe Petru spunând:

„Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ~ ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.” [1 Petru 1:18-19]

Înainte de a începe demonstrarea falsității acestei credințe, vom menționa câteva dintre versetele sfinte ale creștinismului, care sunt baza tuturor credințelor creștine. Vom face aceasta pentru a afla înțelesul sacrificiului și al mântuirii, pentru cine au fost permise și pentru cine nu, precum și multe alte chestiuni legate de acest subiect, care determină destinul a milioane de oameni din toate timpurile.

Primul lucru pe care îl observăm este dezacordul dintre aceste versete cu privire la ce anume va ispăși sângele lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Unele versete spun că sângele lui (Pacea fie asupra sa!) va ispăși doar păcatul originar. Altele versete spun că va ispăși orice păcat comis înainte de răstignire, iar altele spun că acesta va ispăși orice păcat comis de o persoană, din prezent și din viitor.

Pentru a clarifica această confuzie, vom menționa aceste versete. Autorul necunoscut al cărții Evrei a spus cu privire la Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Și tocmai de aceea este El Mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile

făptuite sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați să capete veșnica moștenire care le-a fost făgăduită.” [Evrei 9:15]

Autorul a considerat că ispășirea este doar pentru păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!). Totuși, Pavel consideră că este vorba despre mai mult decât atât. El a spus:

„Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. ~ Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu.” [Romani 3:24-25]

El le-a promis iertarea pentru toate păcatele comise înainte de venirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) celor care au crezut în el (Pacea fie asupra sa!).

Marcu a spus același lucru:

„Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.” [Marcu 16:16]

Cu toate acestea, în alt loc, Evanghelia vorbește despre condamnarea unor creștini care au făcut miracole în numele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și, în ciuda acestui lucru, el (Pacea fie asupra sa!) i-a negat:

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în Ceruri. ~ Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» ~ Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.»” [Matei 7:21-23]

În alt loc, Pavel spune că iertarea este pentru toți oamenii. El spune despre Isus (Pacea fie asupra sa!):

„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” [Romani 8:32]

Ioan a explicat și confirmat această credință:

„El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.” [1 Ioan 2:2]

„Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii.” [1 Ioan 4:14]

Astfel, Ioan a spus că iertarea este pentru toate păcatele și pentru toți oamenii, spre deosebire de Petru, care a considerat iertarea valabilă doar pentru cei care cred în Isus (Pacea fie asupra sa!):

„(...) că oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor.” [Faptele Apostolilor 10:43]

Într-un alt loc, Pavel a împărțit iertarea pe diferite nivele, aceasta fiind diferită pentru cei care cred în Isus (Pacea fie asupra sa!). El a spus:

„(...) fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului.” [Romani 1:16]

În conformitate cu Pavel, condițiile salvării și ale iertării sunt credința că Isus (Pacea fie asupra sa!) este Fiul lui Dumnezeu și credința în învierea sa din morți. El a spus:

„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” [Romani 10:9]

Diferențele pe care le-am găsit în aceste versete au afectat diferitele tendințe creștine. Ele diferă în credința lor cu privire la cei care vor beneficia de mântuire și iertare. Unii consideră că acestea sunt pentru toți oamenii, alții consideră că sunt pentru cei care cred

în învierea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), iar alții cred că sunt pentru cei care cred că Isus (Pacea fie asupra sa!) este fiul lui Dumnezeu.

Credințele catolice și ortodoxe cu privire la mântuire

Catolicii și ortodocșii cred că mântuirea nu este pentru toate păcatele, ci doar pentru păcatul originar. În cartea sa, „*Enchiridionul*”, sfântul Augustin a spus:

„După răstignire, omenirea și-a răscumpărat libertatea, care fusese luată de păcatul lui Adam. Dacă cel botezat a făcut un păcat după botez și păcatul său este mare, el merită să fie pedepsit pentru totdeauna. Dacă păcatul este mic, catolicii îl vor pedepsi pe păcătos în purgatoriu, unde credincioșii sunt pedepsiți pentru păcatele lor.”⁵⁵

Cărțile de învățături creștine explică pedeapsa purgatorului spunând:

„Purgatoriul este un loc unde oamenii își mărturisesc păcatele înainte de a merge în Ceruri (...) cei care merg în purgatoriu mor pașnic, deși sunt considerați păcătoși sau persoane care nu și-au completat pe deplin confesiunea. Pedeapsa purgatorului este mai mare decât orice pedeapsă din această viață; oamenii rămân în purgatoriu până când mărturisesc și îndeplinesc pe deplin dreptatea lui Dumnezeu.”⁵⁶

Dovada catolicilor pentru această credință sunt cuvintele lui Marcu:

⁵⁵ *Ce este creștinismul*, Mohammed Taqi Al-Othmany, pp. 87-88. Această decizie a fost aprobată în Conciliul din Florența 1439 e.n. și în Conciliul din Trent (1545-1563)

⁵⁶ *Învățăturile creștine pentru studenți*, pp. 53-54, *Rezumatul învățăturilor creștine*, publicat de Asociația Catolică, Egipt.

„Pentru că fiecare om va fi sărat cu foc și orice jertfă va fi sărată cu sare.” [Marcu 9:49]

Aceasta este o pedeapsă aplicată fiecărui credincios care comite un păcat. Ei fac referire, de asemenea, la cuvintele lui Pavel:

„Lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. ~ Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare, el va primi o răsplată. ~ Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc.” [1 Corinteni 3:13-15]

Astfel, conform catolicilor și ortodocșilor, mântuirea poate fi rezumată după cum a spus Henry Abu Khater:

„Aceasta este întruparea lui Dumnezeu pentru a salva omenirea de rămășițele primului păcat.”

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) nu s-ar fi sacrificat, oamenii ar fi dispărut, asemeni celor dinaintea lui (Pacea fie asupra sa!). Conform învățăturilor creștine, printre cei care au dispărut se numără și Profeții (Pacea fie asupra lor!).

Paul Salamah a spus în cartea sa, „*Cu Isus*”:

„Aceștia erau în Iad, un loc pentru sufletele oamenilor buni, cei pentru care porțile Cerurilor s-au închis din cauza păcatului lui Adam. Aceștia au rămas până când a venit al doilea Adam, Isus.”

‘Awad Sam‘ane a spus cu privire la Moise (Pacea fie asupra sa!):

„Indiferent de cât de măreț a fost Moise, el ar fi fost pierdut fără binecuvântarea lui Isus și ar fi fost pedepsit pentru totdeauna pentru păcatul lui.”⁵⁷

⁵⁷ *Păcatul originar între iudaism, creștinism și islam*, Umaymah Shahin, pp. 135, 146

Conform sfântului Pavel, acei Profeti măreți (Pacea fie asupra lor!) merită pedeapsa nu pentru păcatele lor, ci pentru păcatul strămoșului lor, Adam (Pacea fie asupra sa!):

„Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, (...) ~ Astfel, dar, după cum printr-o singură greșală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, (...) ~ Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși (...)” [Romani 5:14, 18-19]

Indulgențe pentru ispășirea păcatelor

Pentru ca o persoană să se poată salva de pedeapsa purgatoriului, catolicii au instituit în cadrul celui de al 12-lea conciliu din Roma, 1215 e.n., confesiunile făcute în fața Papei bisericii și indulgențele. Aceștia au decis că „biserica Papei are indulgențele și puterea de a oferi iertarea, având autoritatea de a o oferi oricui dorește.”

Biserica a făcut referire la unele versete din Evangheliile, despre care credeau că le dă această autoritate. Dintre aceste versete, este unul în care Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a vorbit lui Petru spunând:

„Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui. ~ Îți voi da cheile Împărăției Cerurilor, și orice vei lega pe Pământ va fi legat în Ceruri, și orice vei dezlega pe Pământ va fi dezlegat în Ceruri.” [Matei 16:18-19]

Biserica se consideră a fi succesorul lui Petru, moștenind astfel această autoritate de la el. Ioan a spus, de asemenea, că Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a zis discipolilor săi:

„Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute.” [Ioan 20:23]

Biserica și adepții ei au moștenit rolul lui Isus (Pacea fie asupra sa!), pe care Pavel l-a descris spunând:

„Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.” [1 Timotei 2:5]

Au existat multe obiecții împotriva deciziei conciliului, care au venit din partea celor care refuzau să creadă că preoții păcătoși pot oferi iertare. Cum puteau ei oferi mântuire și iertare?

În 1869 e.n. s-a hotărât ca Papa să fie protejat de acele opoziții și de alte obiecții. După împărțirea indulgențelor, a apărut ceea ce biserica a numit compensația secretă. Dicționarul teologic catolic o explică după cum urmează:

„Un om trece prin aceste etape de purificare deoarece moare mărturisind binecuvântarea și, cu toate acestea, merită să fie pedepsit, păcatele lui nefiind iertate după confesiune. Există o pedeapsă compensatoare, dacă nu am completat compensațiile secrete, iar după ce ne-am asigurat voința, secretul va continua să fie corect, dar trebuie să facem acea compensație și să așteptăm cele mai rele rezultate ale acelu adevăr.”

Merită menționat faptul că ridicolele confesiuni și indulgențele bisericii, care au fost folosite pentru mult timp drept o cale pentru a obține mântuirea, sunt principalul motiv al conflictului dintre protestanți și catolici.

Confesiunile și indulgențele bisericii sunt exemple ale idolatriei din creștinism, precum iertarea pe care preotul o oferă celui care își mărturisește păcatele sau celui care plătește pentru indulgențe și care deschide Porțile Paradisului și determină destinul oamenilor. Astfel, cei care oferă iertarea sau indulgențele devin de fapt alți zei, care sunt adăugați trinității în care cred creștinii.

Atunci când cineva se gândește la modul în care biserica oferă iertarea, îl dezaprobă și îl respinge, considerându-l a fi rușinos. Persoana care se spovedește stă în fața preotului, căruia nu îi este permis să se căsătorească, și își mărturisește păcatele, cerându-i să o ierte și imaginându-și scandalul pe care confesiunea sa l-ar putea cauza.

Cealaltă cale pentru a obține iertarea este aceea de a plăti o sumă de bani preoților, acesta fiind un fel de imperialism în religie. Dacă nu poți să cumperi indulgențe, atunci trebuie să te pregătești să te duci în Iad, pentru că Paradisul, conform acestui principiu illogic, este doar pentru cei bogați.

Credințele protestanților cu privire la mântuire

Protestanții nu consideră credința a fi o condiție pentru obținerea mântuirii. Aceștia cred că mântuirea include toate păcatele, ale tuturor, indiferent dacă un om crede sau nu.

George Ford a spus în cartea sa, „*Lumina lumii*”:

„Cei raționali știu că factorii salvării sunt mult mai mari pentru a fi confesionali sau diferiți în funcție de oameni și națiuni.”

În dezbaterea sa cu Deedat, Anis Sharush a spus:

„Isus din Nazaret este cel care a îndeplinit această profeție, deoarece a murit în locul păcătoșilor, a tuturor păcătoșilor, nu doar Adam și Eva.”

El a spus, de asemenea:

„Mântuirea nu este pentru musulmani, evrei, sau alții, ci este pentru noi toți. Dumnezeu ne iubește, Dumnezeu a devenit fiu, iar fiul a devenit om. Așadar, noi, oamenii, am devenit fiii lui Dumnezeu.”

Învățăatul protestant Terthon a spus:

„Urmăm principiul mântuirii, care înseamnă că Isus ne-a salvat de păcat, iar apoi Tatăl s-a împăcat cu omul păcătos fiindcă
«(...) atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său (...)» [Romani 5:10].”

Păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) și vina moștenită

Povestea păcatului, a mântuirii și a sacrificiului începe atunci când Dumnezeu îl creează pe Adam (Pacea fie asupra sa!) în Paradisul Său și îl avertizează să nu mănânce din unul dintre copaci. Apoi, diavolul l-a sedus, iar Adam și Eva au căzut în capcana lui și au mâncat din pomul interzis, iar Dumnezeu i-a pedepsit, după cum meritau, trimițându-i pe Pământ.

Începutul acestor credințe a fost reprezentat de această poveste, care a avut loc la începutul vieții umane. Să vedem ce a avut de spus Biblia cu privire la ea. Vom începe cu povestea păcatului lui Adam (Pacea fie asupra sa!), așa cum este menționată în Geneză:

„Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească. ~ Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: «Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; ~ dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.»» [Geneza 2:15-17]

„Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El i-a zis femeii: «Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină”?» ~ Femeia a răspuns șarpelui: «Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. ~ Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.»» ~ Atunci șarpele i-a zis femeii: «Hotărât, că nu veți muri, ~ dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.» ~ Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

~ Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele. ~ Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină. ~ Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: «Unde ești?» ~ El a răspuns: «Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.» ~ Și Domnul Dumnezeu a zis: «Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?» ~ Omul a răspuns: «Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.» ~ Și Domnul Dumnezeu i-a zis femeii: «Ce ai făcut?» Femeia a răspuns: «Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom.» ~ Domnul Dumnezeu i-a zis șarpelui: «Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțe și să mănânci țărână. ~ Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.» ~ Femeii i-a zis: «Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.» ~ Omului i-a zis: «Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el”, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; ~ spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp. ~ În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.» [Geneza 3:1-19]

„Domnul Dumnezeu a zis: «Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm, dar, acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci.» ~ De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat. ~ Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să

învârtească o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.” [Geneza 3:22-24]

O analiză critică a primului păcat descris în Vechiul Testament

Punctul central al povestirii biblice, pe care creștinii își bazează una dintre cele mai mari iluzii, ridică un număr de întrebări și invită la chestionarea credibilității ei.

Primul lucru pe care îl observăm este că povestea nu descrie în mod corect Sinele divin al lui Dumnezeu, acuzându-L de ignoranță.

Cartea spune:

„Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină. ~ Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: «Unde ești?»” [Geneza 3:9]

Întrebarea Lui nu era afirmativă sau critică, ci interogativă, venind de la cineva care nu știa unde se afla Adam (Pacea fie asupra sa!) în acel moment.

Mai mult decât atât, povestea leagă ispitirea de șarpe. Dacă șarpele este real, așa cum cred creștinii, întrebarea este: sunt animalele considerate responsabile și pot fi ele pedepsite sau răsplătite? A trimis Dumnezeu profeți la animale? Unde menționează Vechiul Testament acest lucru ciudat?

Deși cartea sfântă descrie șarpele ca fiind un simbol al diavolului (A se vedea Apocalipsa 20:2), cartea Genezei menționează un șarpe real și nu unul cu un înțeles simbolic, descriindu-l ca pe o fiară:

„Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu (...)” [Geneza 3:1]

Aceasta spune despre el:

„Domnul Dumnezeu i-a zis șarpelui: «Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțele și să mănânci țărână.»» [Geneza 3:14]

Vechiul Testament vorbește despre un șarpe real, pe care îl vedem și astăzi târându-se pe burtă drept pedeapsă pentru neascultare.

Vechiul Testament menționează că motivul pentru care Adam (Pacea fie asupra sa!) a părăsit Paradisul a fost teama că el ar fi putut domina copacul vieții:

„«(...) Să-l împiedicăm, dar, acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci.» ~ De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului (...))» [Geneza 3:22-23]

Mai există o întrebare importantă: care a fost păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!)? Vechiul Testament răspunde clar: el (Pacea fie asupra sa!) a mâncat din copacul interzis, copacul științei. Care sunt rezultatele acestei științe? Vechiul Testament nu menționează niciun efect al acestei greșeli cu excepția faptului că Adam și Eva s-au văzut dezbrăcați. Ei au văzut lucruri pentru că puteau diferenția binele de rău.

Știința este calea către adevăr, iar aceasta nu a fost interzisă decât sub conducerea tiranilor. A comis Adam (Pacea fie asupra sa!) o crimă pentru că a căutat știința? Nu este aceasta ceea ce Dumnezeu și-a dorit pentru omenire?

Este nedrept că Adam (Pacea fie asupra sa!) a fost pedepsit, conform versetelor, pentru un păcat pe care l-a făcut fără știință. El (Pacea fie asupra sa!) încă nu știa să diferențeze răul de bine. Totuși, ne întrebăm, cum a comis Adam (Pacea fie asupra sa!) un păcat, dacă el nu avea o înclinație către păcate, după cum susțin creștinii?

Islamul cunoaște natura cu care Allah Preaînaltul l-a creat pe om, el fiind capabil să facă bine și rău. Așadar, omul trebuie să facă

ceea ce este bine și să evite ceea ce este rău, fiind responsabil pentru acest lucru.

Mai rămâne o întrebare importantă: cine va fi făcut responsabil pentru vina lui Adam și Eva?

Vechiul Testament spune că Adam (Pacea fie asupra sa!) nu este responsabilul pentru ispitirea șarpelui, ci Eva:

„(...) A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.” [Geneza 3:6]

Atunci când Adam (Pacea fie asupra sa!) a fost întrebat cu privire la greșeala lui, el a răspuns:

„Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.” [Geneza 3:12]

Pavel a specificat nevinovăția lui Adam (Pacea fie asupra sa!) de ispitirea diavolului spunând:

„Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii.” [1 Timotei 2:14], deoarece, „după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor (...)” [Romani 5:12]

Nu există nicio îndoială că acestea au legătură cu ceea ce cred evreii despre femei. Ei le disprețuiesc. În pasajul anterior, femeia este considerată a fi cauza păcatului originar, după cum a spus Ben Sirah în cartea sa:

„De la femeie este începutul păcatului și prin ea murim cu toții.”⁵⁸ [Ecleziasticul, 25:24]

Coranul cel Nobil menționează greșeala lui Adam (Pacea fie asupra sa!) și îl face pe el, bărbatul, capul familiei și cel care ia decizii, responsabil pentru păcat:

⁵⁸ http://www.bibliacatolica.ro/91/28-Ben_Sirah_%28Ecleziasticul%29.html

„(...) Adam s-a revoltat, așadar, împotriva Domnului său (încălcând porunca pe care i-o dăduse) și a ajuns în rătăcire.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:121]

Cartea menționează, de asemenea, trei pedepse, una pentru Adam, una pentru Eva și una pentru șarpe.

Pedeapsa șarpelui a fost:

„Domnul Dumnezeu i-a zis șarpelui: «Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târâști pe pânțece și să mănânci țărână. ~ Vrajmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.»” [Geneza 3:14-15]

Pedeapsa Evei a fost:

„Femeii i-a zis: «Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.»” [Geneza 3:16]

Pedeapsa lui Adam (Pacea fie asupra sa!) a fost:

„Omului i-a zis: «Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el”, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; ~ spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp. ~ În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.»” [Geneza 3:17-19]

Ne întrebăm dacă în acele zile șerpii erau niște ființe frumoase care stăteau în picioare și care nu mâncau pământ, ci înghițeau animale. Șerpii de astăzi mănâncă pământ? Pe de altă parte, s-a terminat pedeapsa după răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!)?

Femeia a primit două pedepse: una fizică, și anume sarcina și nașterea, și una emoțională, reprezentată de dorința continuă față de bărbat și de puterea lui asupra ei.

Aceste pedepse au fost suficiente pentru mântuirea Evei și a tuturor femeilor de după ea:

„Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii. ~ Totuși ea va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă stăruie cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie.” [1 Timotei 2:14-15]

Observăm că atât aceste pedepse, cât și pedeapsa lui Adam (Pacea fie asupra sa!) diferă de ceea ce Dumnezeu le-a promis dacă aveau să mănânce din copac (Geneza):

„Din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mânânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.»” [Geneza 2-17]

Adam și Eva nu au murit atunci, ci dimpotrivă, au trăit foarte mult timp.

Nu putem spune că aceste versete s-au referit la o moarte metaforică pentru că, în conformitate cu Pavel, nu acesta este cazul:

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuț.” [Romani 5:12]

Ne putem da seama că este vorba despre o moarte reală din versetul:

„(...) căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit” [Geneza 2:17]

Așa cum mâncatul a fost real, moartea avea să fie, de asemenea, reală, acest lucru fiind asigurat prin cuvintele **„vei muri negreșit”**. Aceasta nu este o expresie metaforică.

De fapt, conform pasajului, atunci când Adam (Pacea fie asupra sa!) a mâncat din copac, el a crescut din punct de vedere spiritual, dobândind o știință completă, asemeni științei lui Dumnezeu Cel Omniscient:

„ (...) în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu (...)” [Geneza 3:5]

„(...) Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul (...)” [Geneza 3:22]

Nicio persoană rațională nu ar putea nega importanța acestei științe pentru omenire, care face foarte multe fapte rele în ciuda faptului că este conștientă de acest lucru. Cum ar fi omenirea dacă nu ar putea distinge între bine și rău?

Din păcate, pasajul consideră șarpele a fi mai sincer decât Dumnezeu. Conform Genezei, Dumnezeu i-a spus lui Adam (Pacea fie asupra sa!):

„(...) căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.” [Geneza 2:17]

Cu toate acestea, atunci când a mâncat din copac, el (Pacea fie asupra sa!) nu a murit. Totuși, șarpele a avut dreptate atunci când a spus ceva diferit de ceea ce spusese Dumnezeu:

„Atunci șarpele i-a zis femeii: «Hotărât, că nu veți muri, ~ dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.»” [Geneza 3:4-5]

Astfel, s-a întâmplat așa cum a spus șarpele.

Este corect ca un astfel de lucru să fie menționat într-o carte atribuită lui Dumnezeu Cel Omniscient și Atotputernic?

Filozofia creștină cu privire la păcat și mântuire

Am citit versetele biblice și am văzut în pasajele anterioare ce anume face ca mintea să refuze povestea cu privire la păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!). Cu toate acestea, vom închide ochii în fața problemelor pe care le conțin aceste versete pentru a analiza efectele păcatului lui Adam asupra omenirii. Ce cred creștinii cu privire la păcatul lui (Pacea fie asupra sa!), la pedeapsa pentru acesta și la efectele sale?

Sfântul Augustin (430 e.n) este considerat a fi unul dintre primii creștini care au acoperit acest subiect în cartea sa, „*Enchiridion*”. Al-Othmany l-a considerat a fi singurul care a înțeles problema mântuirii în cartea sa, „*Ce este creștinismul*”.

Opinia sa poate fi rezumată după cum urmează:

- Dumnezeu l-a creat pe om cu liber arbitru, l-a binecuvântat și i-a interzis să mănânce din copacul interzis.

Cu toate acestea, Adam (Pacea fie asupra sa!) și-a folosit liberul arbitru într-un mod greșit, mâncând ceea ce îi fusese interzis. Nu i-ar fi fost greu să evite păcatul, deoarece el nu avea încă sentimentele de poftă și pasiune nebună (orbire).

- Păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) este un păcat major, pentru că include mai multe păcate:

1. necredința, deoarece Adam (Pacea fie asupra sa!) a ales să trăiască sub controlul său, în loc să trăiască sub dreptatea lui Dumnezeu;

2. necuviința față de Dumnezeu, deoarece nu a avut încredere în El;

3. sinuciderea, deoarece pedeapsa pentru păcatul comis era moartea;

4. adulterul simbolic, pentru că sinceritatea sufletului uman s-a pierdut atunci când a crezut cuvintele șarpelui;
5. furtul, deoarece a luat ceva ce nu-i aparținea;
6. lăcomia.

Așadar, conform lui, acest păcat a fost mama tuturor păcatelor omenirii și, „*de fapt, dacă meditezi profund la fondul fiecăruia dintre păcate, vei conștientiza repercusiunea acestui singur păcat*”.

- Pedepsa pentru acest păcat rușinos este moartea și chinul etern. Adam și-a pierdut liberul arbitru din cauza păcatului său, devenind liber să facă păcate, dar nu să facă lucruri bune. Un păcat este urmat de un altul atunci când cineva este lipsit de Mila lui Dumnezeu. Așadar, păcatul a devenit natura părinților, care s-a transmis apoi de la părinți la copiii lor.⁵⁹

Observăm cum a exagerat Augustin păcatul lui Adam pentru a închide ușile căinței și a pregătit credința în mântuitorul Isus (Pacea fie asupra sa!), ale cărui dureri erau singurele care ne puteau salva de aceste păcate. Exagerarea pe care Augustin a menționat-o cu privire la păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) este valabilă pentru toate păcatele. În realitate, păcatul lui Adam, asemeni tuturor păcatelor, este mai mic decât Iertarea lui Dumnezeu Cel Atotputernic.

Dacă creștinii ar fi încheiat cu acest punct, această chestiune ar fi fost personală și i-ar fi privit doar pe Adam (Pacea fie asupra sa!) și pe soția lui. Cu toate acestea, Augustin și alți creștini insistă că trebuie să existe o pedeapsă aspră pentru acel păcat, care a avut o urmare imensă, și anume faptul că el și, implicit, pedeapsa, au fost moștenite de omenire.

Augustin a asigurat moștenirea păcatului lui Adam și Eva, deoarece păcatul a devenit parte din natura lor și apoi a trecut la urmașii lor. Astfel, copilul se naște vinovat. John Qualwine a spus că păcatul trece la copil prin moștenire. Sfântul Tomaș (m. 1274 e.n.) l-

⁵⁹ *Ce este creștinismul*, Mohammed Taqi Al-Othmany, pp. 78-80

a descris ca fiind un păcat al sufletului care trece la membrele corpului.

Astfel, toți oamenii au devenit păcătoși. ‘Awad Sam‘an a spus în cartea sa, „*Filozofia iertării în creștinism*”:

„Așa cum Adam, tatăl tuturor oamenilor, a pierdut prin păcatul lui viața dreaptă cu care Dumnezeu l-a creat, devenind păcătos înainte de a avea copii, toți urmașii lui vor fi păcătoși. Oriunde privim, observăm că nu există nicio schimbare în legile lui Dumnezeu. Astfel, inspirația a spus: «(...) **printr-un singur om a intrat păcatul în lume (...)**» [Romani 5:12].”⁶⁰

Kalony (un învățat protestant) a descris moștenirea păcatului ca pe răspândirea unei boli. El a spus:

„Atunci când spunem că merităm pedeapsa lui Dumnezeu din cauza păcatului lui Adam nu înseamnă că suntem inocenți și că purtăm pe nedrept păcatul lui... De fapt, nu am moștenit doar pedeapsa lui Adam, ci și păcatul, care se află adânc în inima noastră. Copilul se naște păcătos din cauza propriului păcat, nu din cauza păcatului altcuiva.”⁶¹

Învățații creștini au sesizat nedreptatea acestei credințe față de omenire și au încercat să o justifice, determinându-i pe oameni să o accepte fără obiecții. Nadrah Al-Yazigy a spus:

„Adam reprezintă omul, care era binecuvântat și apoi a pierdut binecuvântarea. Astfel, atunci când Adam a pierdut binecuvântarea, fiecare om a pierdut-o, de asemenea, pentru că păcatul lui Adam este păcatul fiecărui om. Acest lucru nu înseamnă că păcatul trece prin moștenire, pentru că nu este un patrimoniu sau o moștenire, ci înseamnă că omul Adam a comis un păcat, iar apoi

⁶⁰ *Ce este creștinismul*, Mohammed Taqi Al-Othmany, pp. 80-82. *Adevărul dintre islam și creștinism*, Mansour Husain p. 295

⁶¹ *Păcatul originar între iudaism, creștinism și islam*, Umaymah Shahin, pp. 140-141

toți oamenii au comis un păcat; fiecare om a comis un păcat, pentru că este o ființă umană.”⁶²

Criticarea filozofiei moștenirii păcatului originar

Justificările și explicațiile anterioare nu conving pe nimeni care crede că moștenirea păcatului originar este o nedreptate care NU Îi poate fi atribuită lui Dumnezeu sub nicio formă.

Este greșit a descrie moștenirea păcatului ca pe răspândirea unei boli pentru că, spre deosebire de păcat, nu putem alege o boală, iar un om bolnav nu merită să fie pedepsit pentru boala lui.

Mai mult decât atât, separarea corpului de suflet și afirmația că păcatele trec din suflet la corp sunt greșite, deoarece un om comite păcate atât cu corpul, cât și cu sufletul. Omul este alcătuit din ambele și trăiește prin ele, iar Adam (Pacea fie asupra sa!) nu este făcut din el însuși și din urmașii săi.

Așadar, insistăm asupra faptului că moștenirea păcatului este un tip de nedreptate care nu Îi poate fi atribuit lui Dumnezeu Preaînaltul.

Nu există nicio dovadă a acestei credințe de neînțeles din Tora, însă există dovada opusului acesteia, care dezaprobă moștenirea păcatului și asigură că fiecare este responsabil pentru ceea ce face.

Printre aceste dovezi se numără următoarele:

- „Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! Neprihănirea celui neprihănit va fi peste el, și răutatea celui rău va fi peste el.” [Ezechiel 18:20]

⁶² *Păcatul originar între iudaism, creștinism și islam*, Umaymah Shahin, pp. 141. *Hristos în Coran, Tora și Evangheliile*, ‘Abd al-Karim al-Khatib, p. 381

- „Să nu omori pe părinți pentru copii și să nu omori pe copii pentru părinți; fiecare să fie omorât pentru păcatul lui.” [Deuteronomul 24:16]

- „Ci fiecare va muri pentru nelegiuirea lui; oricărui om care va mânca aguridă i se vor strepezi dinții!” [Ieremia 31:30]

- „Tu ești mare la sfat și puternic la faptă, Tu ai ochii deschiși asupra tuturor căilor copiilor oamenilor ca să dai fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui.” [Ieremia 32:19]

- „(...) Să nu se omoare părinții pentru copii, și să nu se omoare copiii pentru părinți; ci fiecare să fie omorât pentru păcatul lui.” [2 Cronici 25:4]

- „(...) acela nu va muri pentru nelegiuirea tatălui său (...)” [Ezechiel 18:17]

- „(...) Vei nimici Tu oare și pe cel bun împreună cu cel rău? ~ Poate că în mijlocul cetății sunt cincizeci de oameni buni: îi vei nimici oare și pe ei și nu vei ierta locul acela din pricina celor cincizeci de oameni buni, care sunt în mijlocul ei? ~ Să omori pe cel bun împreună cu cel rău, iar cel bun să aibă aceeași soartă ca cel rău, departe de Tine așa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot Pământul nu va face oare dreptate?” [Geneza 18:23-25]

- Isus însuși (Pacea fie asupra sa!) a dezaprobat filozofia păcatului originar spunând: „Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nicio dezvinovățire pentru păcatul lor.” (...) ~ Dacă n-aș fi făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat; dar acum le-au și văzut, și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu.” [Ioan 15:22, 24]

Isus (Pacea fie asupra sa!) nu avea cunoștință despre păcatul originar moștenit. El (Pacea fie asupra sa!) i-a certat pe oameni pentru ceea ce i-au făcut și pentru că nu au crezut în el, asigurându-i

că „n-ar avea păcat” dacă Dumnezeu nu l-ar fi trimis la ei cu miracole și minuni.

Demonstrarea falsității moștenirii păcatului originar prin demonstrarea inocenței multor oameni de păcatul originar

Cărțile sfinte ale creștinismului menționează mulți oameni drepecți și îi laudă, iar dacă aceștia ar fi fost păcătoși, nu ar fi meritat să fie laudați. Printre aceștia au fost copiii la care s-a referit Isus (Pacea fie asupra sa!) într-unul dintre sfaturile sale:

„(...) Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor. ~ De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș va fi cel mai mare în Împărăția Cerurilor.” [Matei 18:3-4] (A se vedea Marcu 10:13-16)

Atunci când discipolii săi s-au răstit la copii, el (Pacea fie asupra sa!) le-a spus:

„Atunci I-au adus niște copilași, ca să-Și pună mâinile peste ei și să Se roage pentru ei. Dar ucenicii îi certau. ~ Și Isus le-a zis: «Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția Cerurilor este a celor ca ei.»” [Matei 19:13-14]

Din aceste două pasaje reiese nevinovăția copiilor de păcatul originar. Astfel, Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a considerat un exemplu de dreptate, spunând că vor intra în Regatul lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, sfântul Augustin a spus că toți copiii care nu sunt botezați vor fi pierduți, vor merge în Iad și nu vor avea plăcerea de a vedea Regatul lui Dumnezeu.⁶³

⁶³ *Ce este creștinismul*, Mohammed Taqi Al-Othmany, p. 86

Cei drepecți nu au purtat păcatul originar. Tora îi menționează și îi laudă, fără a spune că aceștia purtau păcatul originar sau că vor fi pierduți:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: ~ Pentru ce spuneți voi zicătoarea aceasta în țara lui Israel: «Părinții au mâncat aguridă, și copiilor li s-au strepezit dinții»»? ~ Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu (...) ~ Omul care este drept, care face judecată și dreptate, ~ care nu mănâncă pe munți carne jertfită idolilor și nu ridică ochii spre idoli casei lui Israel, care nu necinstește nevasta aproapelui său și nu se apropie de nevasta sa în timpul necurăției ei, ~ care n-asuprește pe nimeni (...) ~ (...) omul acela este drept și va trăi negreșit, zice Domnul Dumnezeu.” [Ezechiel 18:1-3, 5-7, 9]

Astfel, dacă un om face bine și este dreptcredincios, păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) sau al altora nu îl afectează. Printre acești oameni dreptcredincioși care nu au purtat păcatul originar și pe care îi laudă Tora se numără Profeții (Pacea fie asupra lor!). Dacă aceștia ar fi fost păcătoși, nu ar fi fost calificați să călăuzească oamenii la Calea cea Dreaptă. Dacă Dumnezeu i-a iertat pe ei (Pacea fie asupra lor!), de ce nu i-a iertat pe toți oamenii, fără a fi nevoie de vărsare de sânge?

Enoh (Pacea fie asupra sa!) este unul dintre Profeții pe care îi laudă Tora:

„Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.” [Geneza 5:24]

Pavel a spus despre el:

„Prin credință a fost mutat Enoh de pe Pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.” [Evrei 11:5]

Vechiul Testament spune despre Noe (Pacea fie asupra sa!):

„Iată care sunt urmașii lui Noe. Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu.”
[Geneza 6:9]

Iov (Pacea fie asupra sa!) era, de asemenea, dreptcredincios. El (Pacea fie asupra sa!) a spus despre sine că era nevinovat de orice păcat sau vină și că era bun și ascultător de Dumnezeu:

„Dar tu ai spus în auzul meu, și am auzit sunetul cuvintelor tale: ~ «Sunt curat, sunt fără păcat, sunt fără prihană, nu este fărădelege în mine.»” [Iov 33:8-9]

Pe de altă parte, în conformitate cu Isus, Ioan Botezătorul a fost mai mareț decât Iov (Pacea fie asupra lor!):

„Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția Cerurilor este mai mare decât el.” [Matei 11:11]

De asemenea, Luca a spus despre el (Pacea fie asupra sa!):

„Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare (...)” [Luca 1:15]

Acești oameni nu au moștenit păcatul originar și nici nu au fost afectați de acesta, deși erau descendenții lui Adam (Pacea fie asupra sa!). Biblia menționează faptul că ei erau dreptcredincioși și că nu aveau nevoie de salvarea sângelui lui Isus (Pacea fie asupra sa!) sau al altcuiva.

În plus, Vechiul Testament a lăudat mulți oameni care nu au fost Profeți și i-a descris ca fiind dreptcredincioși, ceea ce înseamnă că aceștia nu au purtat păcatul originar. Printre ei s-a numărat Abel, fiul lui Adam (Pacea fie asupra sa!), căruia Dumnezeu i-a acceptat sacrificiul în timp ce nu l-a acceptat pe cel al fratelui său (A se vedea Geneza 4:4).

Autorul necunoscut al cărții Evrei a spus despre el:

„Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui (...)" [Evrei 11:4]

Cei care au supraviețuit împreună cu Noe (Pacea fie asupra sa!) au fost cu toții dreptcredincioși, iar din acest motiv Dumnezeu i-a salvat de potop:

„Dumnezeu S-a uitat spre Pământ și iată că Pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe Pământ. ~ Atunci Dumnezeu i-a zis lui Noe: «Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut Pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu Pământul.»" [Geneza 6:12-13]

„(...) N-a rămas decât Noe și ce era cu el în corabie." [Geneza 7:23]

Dacă păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost moștenit, cu toții ar fi fost păcătoși și nu ar fi existat nicio diferență între supraviețuitori și cei care s-au înecat.

Levi, fiul lui Iacov, și descendența lui au fost aleși de Dumnezeu pentru a asigura călăuzirea preoției:

„Legământul Meu cu el era un legământ de viață și de pace. I l-am dat ca să se teamă de Mine; și el s-a temut de Mine, a tremurat de Numele Meu. ~ Legea adevărului era în gura lui și nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui; a umblat cu Mine în pace și în neprihănire, și pe mulți i-a abătut de la rău. ~ Căci buzele preotului trebuie să păzească știința și din gura lui se așteaptă învățătură, pentru că el este un sol al Domnului oștirilor." [Maleahi 2:5-7]

Vorbind despre Ierusalim și minoritatea de credincioși dintre fiii lui Israel care a rămas acolo, Dumnezeu a spus liniștindu-i:

„Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului. ~ Rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși neleguire, nu vor mai spune minciuni și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare. Ci vor paște și se vor odihni, și nimeni nu-i va tulbura." [Tefania 3:12-13]

Acești evrei care locuiesc încă în orașul sfânt sunt liberi de nelegiuiri și păcate.

Isus (Pacea fie asupra sa!) a menționat salvarea lui Lazăr, cu toate că acesta a murit înainte de presupusa răstignire a sa (Pacea fie asupra sa!):

„Cu vremea, săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul, și l-au îngropat. ~ Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui ~ și a strigat: «Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.»» [Luca 16:22-24]

Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a asigurat pe oameni de salvarea lui Zacheu, care și-a donat jumătate din bani de dragul lui Dumnezeu și nu a avut nevoie de vărsare de sânge pentru a fi salvat și nici de un mântuitor care să fie răstignit pentru el:

„Dar Zacheu a stat înaintea Domnului și I-a zis: «Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.» ~ Isus i-a zis: «Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam.»» [Luca 19:8-9]

Astfel, el a obținut salvarea prin binele și faptele bune pe care le-a făcut.

Demonstrarea falsității moștenirii păcatului originar prin mărturiile creștinilor

Lucrul care dezaprobă, de asemenea, credința moștenirii păcatului este faptul că unii creștini, din trecut și din prezent, au negat-o. Aceștia și-au exprimat refuzul față de această nedreptate, și anume responsabilitatea pentru niște păcate pe care nu le-au comis, la care nu au fost martori și pentru care nu și-au dat acordul.

În continuare, sunt câteva astfel de exemple:

- Manuscrisul de la Nag Hammad, care a fost descoperit după Al Doilea Război Mondial, nu menționează păcatul originar sau mântuirea în care cred părinții bisericilor.

- există mulți creștini care neagă această credință, printre care se numără doi călugări, unul din satul Britana, Franța, și unul din Roma, de la începutul secolului al cincilea. Aceștia și adepții lor au negat moștenirea păcatului lui Adam (Pacea fie asupra sa!), susținând că aceasta împiedică de la fericirea eternă și că fiecare om este responsabil pentru faptele sale.

- printre cei care au negat această credință au fost John Chrysostom⁶⁴ și Qualius Chis, care au fost citați de Enciclopedia Britannica ca spunând:

„Păcatul lui Adam nu l-a afectat decât pe Adam; el nu a afectat omenirea. Copilul nou-născut este precum Adam înainte să comită păcatul.”

James Brown a spus cu privire la moștenirea păcatului originar:

*„Este o idee murdară. Nicio națiune nu a crezut într-o astfel de idee ridicolă.”*⁶⁵

Dr. Nathmi Luka a spus, referindu-se la efectele negative ale acestei credințe:

„De fapt, nu există nimeni care să aprecieze credința în primul păcat moștenit, cu excepția celor care au fost crescuți cu această idee obscură care susține că orice lucru face o persoană este rușinos și, din această cauză, ea trăiește în îndoială și nu are încredere în ea însăși din cauza păcatului moștenit.

⁶⁴ Rezumatul istoriei bisericii, Andrew Miller, p. 174

⁶⁵ Manuscrisele de la Marea Moartă, Ahmad Othman, p. 154. *Ce este creștinismul*, Mohammed Taqi Al-Othmany, pp. 88-90. *Este Hristos om sau Dumnezeu?*, Mohammed Majdy Morgan, p. 139, *Păcatul originar între iudaism, creștinism și islam*, Umaymah Shahin, p. 270

Această idee crudă distruge orice plăcere din viață, iar salvarea omului de aceasta este o mare binecuvântare, fiind ca și cum acesta ar primi o viață nouă.”

El a spus, de asemenea:

„Nu voi uita niciodată cât de speriat am fost din cauza celui prim păcat și a descrierii sale, care este asociată cu Iadul (...) drept pedeapsă pentru păcatul lui Adam, care a fost ispitit de Eva (...) Nu voi uita niciodată cât de îngrijorat am fost pentru milioanele de oameni care au trăit înainte de Isus, întrebându-mă unde se află aceștia. Ce vină au avut că au murit fără a avea posibilitatea de a fi salvați?”⁶⁶

Așadar, dezaprobam credința moștenirii păcatului lui Adam (Pacea fie asupra sa!) bazându-ne pe pasajele clare ale cărților sfinte și pe afirmațiile creștinilor înțelepți.

⁶⁶ Mohammed, *Mesajul și Mesagerul*, Nathmi Luka, pp. 75-78

Justificarea răstignirii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în creștinism

Pentru a justifica răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și pentru a o lega de păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!), creștinii spun că Dumnezeu, prin Mila Lui, a vrut să salveze omenirea de blestemul păcatului lui Adam, dar Dreptatea Lui trebuia să îi pedepsească, de asemenea, pe cei care l-au comis. Cum pot fi legate dreptatea și mila? Nu au găsit altă cale decât să îl răstignească pe Isus (Pacea fie asupra sa!) cel inocent în numele întregii omeniri, care a moștenit păcatul și blestemul din cauza lui Adam!

În cartea sa, „*Enchiridion*”, Augustin a rezumat această chestiune spunând că Dumnezeu este Milos și că El nu și-ar schimba legile. Astfel, din moment ce moartea este o pedeapsă dreaptă pentru păcatul originar, El a apelat la un truc pentru a-i salva pe robii Săi. Aceștia vor muri și vor trăi din nou, recăpătându-și libertatea în noua viață.

Din moment ce a-i face pe toți oamenii să moară contrazice legile naturii, trebuia să fie pedepsită o persoană trimisă de Dumnezeu și lipsită de păcate, pentru ca moartea acesteia să fie egală cu moartea și pedepsirea întregii omeniri. Astfel, Dumnezeu l-a ales pe fiul Său pentru această misiune.

Pastorul Labib Michael a spus:

„Dumnezeu Cel Milostiv este un Dumnezeu Drept, un Dumnezeu Iubitor și Sfânt, iar El urăște păcatele. Dacă am avea această imagine clară în mințile noastre (...) am realiza că trăsăturile lui Dumnezeu nu l-ar permite să ierte păcatul fără o pedeapsă. Pentru noi, răstignirea este necesară pentru a aduce laolaltă Mila și Dreptatea lui Dumnezeu.”

‘Awad Sam‘an a afirmat același lucru în cartea sa, „*Filozofia iertării*”, spunând:

„Dacă ar fi posibil ca Dreptatea lui Dumnezeu să fie mai mică decât Mila Sa, care nu are limite, atunci, pentru Perfecțiunea Sa, ar fi necesar să nu fie Tolerant în ceea ce privește Dreptatea Sa. Astfel, din moment ce nimeni nu ar putea să facă aceasta, nu exista nicio cale pentru salvare, cu excepția sacrificării Lui Însuși.”

Isus (Pacea fie asupra sa!) nu s-a născut păcătos, ci a fost asemeni tuturor oamenilor. El (Pacea fie asupra sa!) a fost sacrificiul prin care Dumnezeu a făcut pace cu omenirea și care a adus laolaltă Dreptatea și Mila Sa.

Habib Girgis a spus în cartea sa, *„Un rezumat al originilor credințelor”*:

„Atunci când rasa umană a devenit imorală și oamenii au devenit controlați de păcate, Dumnezeu nu i-a lăsat să fie distruși de acestea, ci El a dorit, prin Mila Sa, să ne salveze prin cineva care nu era nici om, nici înger, nici altă creație, ci era Mântuitorul nostru, singurul Fiu al lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Hristos, care este slăvit pentru întotdeauna.”⁶⁷

Reverendul Jawlad Sack a asigurat importanța penalității spunând:

„Trebuie să fie evident pentru fiecare om că Dumnezeu nu Și-ar încălca propriile Legi, pentru că, dacă ar face acest lucru, cine L-ar mai numi Drept și Just?”

Trebuie să existe o pedeapsă pentru ca iertarea să fie acordată, după cum spune autorul cărții Evrei:

„Și, după Lege, aproape totul este curățat cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare.” [Evrei 9:22]

Pavel a spus:

⁶⁷ *Ce este creștinismul*, Mohammed Taqi Al-Othmany, pp. 83-85. *Hristos în Coran, Tora și Evanghelii*, ‘Abd al-Karim al-Khatib, p. 359. *Păcatul originar între iudaism, creștinism și islam*, Umaymah Shahin, pp. 142-144. *Creștinismul*, Ahmad Shalabi, pp. 126-137

„Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți, dar, pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” [1 Corinteni 6:20]

„Fiindcă plata păcatului este moartea (...)” [Romani 6:23]

„Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său (...)” [Romani 5:10]

Petru a spus:

„Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ~ ci cu sângele scump al lui Hristos (...)” [1 Petru 1:18-19]

Creștinii consideră că *„misiunea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) de a salva omenirea a fost motivul pentru care s-a întrupat”*.
Ethanasius a spus:

„Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeul nevăzut și a devenit vizibil. De ce? Pentru a înfăptui mântuirea, pe care doar Dumnezeu putea să o înfăptuiască. Dumnezeu S-a întrupat în Isus (Pacea fie asupra sa!) pentru mântuire. Mântuirea a fost scopul, iar întruparea a fost mijlocul.”⁶⁸

Criticarea justificărilor creștinilor cu privire la necesitatea răstignirii

Musulmanii văd în această credință creștină o deviere de la Calea Dreaptă și o ofensă față de Dumnezeu, precum și necredință în El, lucruri pe care creștinii nu ar trebui să le facă. Cum ar putea mintea sau religia să accepte un conflict între Mila și Dreptatea lui Dumnezeu, care a durat timp de secole fără ca Dumnezeu să știe cum să le aducă laolaltă și în final, El a găsit o cale prin răstignirea nevinovatului Isus (Pacea fie asupra sa!), considerată a fi o Milă din partea Lui către oameni?

⁶⁸ *Înțelegerea dintre islam și creștinism*, Ahmad Hejazy As-Saqqa, p. 135

Creștinismul arată că Dumnezeu este incapabil de a-l ierta pe Adam (Pacea fie asupra sa!) pentru păcatul lui și nu știe cum să îl pedepsească după ce îi decisese deja pedeapsa.

Apoi a urmat decizia pedepsei, fiind una improvizată ce avea nevoie de o soluție. El a căutat o cale timp de secole și într-un târziu a găsit-o. Singura soluție era aceea de a-l tortura pe Isus (Pacea fie asupra sa!) pe cruce pentru ispășirea unui păcat pe care nu îl comisese.

Creștinii își descriu dumnezeul ca fiind unul imoral și un cămătar, având nevoie de o compensație pentru orice dă. Aceștia au uitat că Dumnezeu nu pedepsește pentru compensații, din mânie sau plăcere, ci pentru a preveni răul și pentru a curăța sufletul de păcate.

Creștinii au uitat că există multe alternative acceptabile, potrivite cu legile pe care Dumnezeu le-a dat oamenilor. Toate sunt mai bune decât răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) pentru ispășirea păcatului originar și îndeplinirea legilor de răzbuire și justiție ale creștinilor.

Dintre aceste alternative fac parte căința și iertarea, precum iertarea prin indulgențe, care costă câțiva dolari, sau pedepsirea părinților pentru păcatul comis. Toate acestea, cu excepția iertării în schimbul câtorva dolari, sunt menționate în Biblie ca fiind legile divine ale iertării.

Căința este ispășire

Dacă ar exista un conflict între milă și dreptate, așa cum susțin creștinii, cea mai bună soluție ar fi căința, Dumnezeu Preaînaltul menționând în Nobilul Coran că aceasta a fost calea urmată de Adam (Pacea fie asupra sa!). Este o cale minunată pe care Dumnezeu a pus-o la dispoziția celor care comit păcate.

Căința șterge păcatul și purifică inima, iar Dumnezeu îl iubește pe cel care se căiește. De ce nu pot crede creștinii că Adam s-a căit înaintea lui Dumnezeu și că El l-a iertat? De ce insistă asupra

pedepsei? De ce autorul necunoscut al cărții Evrei insistă, spunând că:

„ (...) fără vărsare de sânge nu este iertare.” [Evrei 9:22]

Versetele din Vechiul și Noul Testament menționează într-un mod detaliat multe povești în care Dumnezeu a acceptat căința oamenilor.

Un exemplu în acest sens este relatarea în care Isus (Pacea fie asupra sa!) stătea cu păcătoșii, iar scribii s-au plâns spunând:

„ (...) Omul acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă cu ei.” [Luca 15:2]

Atunci, Isus (Pacea fie asupra sa!) a insistat cu privire la căință și fericirea lui Dumnezeu pentru cel care se căiește:

„Dar El le-a spus pilda aceasta: ~ «Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe izlaz și se duce după cea pierdută până când o găsește? ~ După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; ~ și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi și le zice: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.”»” [Luca 15:3-6]

Așadar, Dumnezeu acceptă căința drept o cale pentru a ierta păcatele, iar acest lucru nu se află în contradicție cu abilitatea Lui de a-l pedepsi pe păcătos.

El a dat încă două exemple de căință, subliniind importanța ei, atunci când a comparat fericirea Lui pentru cel care se căiește cu fericirea unui tată pentru întoarcerea fiului rătăcitor, sau cu fericirea cuiva care și-a găsit banii pierduți (A se vedea Luca 15:8-32).

Dumnezeu a promis că va accepta căința celui care se căiește, după cum este descris în cartea lui Ezechiel:

„Dar dacă cel rău se întoarce de la toate păcatele pe care le-a săvârșit și păzește toate legile Mele, și face ce este drept și plăcut, va trăi negreșit, nu va muri. ~ Toate fărâdelegile pe care le-a făcut i se vor uita! El va trăi din pricina neprihănirii în care

a trăit. ~ **Doresc Eu moartea păcătosului - zice Domnul Dumnezeu. Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?**” [Ezechiel 18:21-23]

În cartea lui Isaia, El Își reafirmă promisiunea spunând:

„Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru care nu obosește iertând.” [Isaia 55:7]

Dumnezeu Preamilostivul promite să Își ierte robii păcătoși dacă aceștia se căiesc, iar acest lucru nu presupune un conflict între Mila și Dreptatea Sa, pentru că El poate face orice dorește.

În timp ce le vorbea evreilor și le amintea de importanța căinței, Ioan Botezătorul (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„(...) le-a zis: «Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? ~ Faceți, dar, roade vrednice de pocăința voastră. ~ Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: „Avem ca tată pe Avraam!”» (...)” [Matei 3:7-9]

Astfel, căința este singura cale, și nu genealogia sau ispășirea.

Vechiul Testament spune:

„Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga și va căuta fața Mea, și se va abate de la căile lui rele - îl voi asculta din Ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara.” [2 Cronici 7:14]

În ciuda acestor lucruri, ‘Awad Sam‘an a spus:

*„Indiferent cât de importantă este căința, aceasta nu este suficientă pentru ca păcatele noastre să fie iertate.”*⁶⁹

Atunci, de ce au insistat Profeții (Pacea fie asupra lor!) asupra importanței ei și a faptului că Dumnezeu o iubește? De ce i-a fost închisă această ușă lui Adam (Pacea fie asupra sa!) în ciuda faptului că el Îl cunoștea cel mai bine pe Dumnezeu și Mila Lui? Ca să nu

⁶⁹ *Păcatul originar între iudaism, creștinism și islam*, Umaymah Shahin, p.

mai vorbim despre sentimentul său de vină și de efectele acestuia asupra lui. Dumnezeu Preaînaltul spune despre el (Pacea fie asupra sa!):

„Adam s-a revoltat, așadar, împotriva Domnului său (încălcând porunca pe care i-o dăduse) și a ajuns în rătăcire. ~ Apoi l-a ales pe el Domnul său, l-a iertat pe el și l-a călăuzit.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:121-122]

Cu toate acestea, Pavel a insistat că:

„ (...) plata păcatului este moartea (...)” [Romani 6:23]

Dumnezeu nu și-ar fi putut schimba decizia fiindcă El nu minte. El iubește să fie Milostiv cu toți oamenii. Astfel, nu există altă cale de a îndeplini cele două dorințe ale Sale, cu excepția căinței.

Acest principiu este straniu din cauza faptului că Îl întruchiează pe Dumnezeu susținând că El este lipsit de putere și îngrijorat pentru reputația Lui în fața creației Sale. El contrazice în toate modurile posibile versetele care asigură că pedeapsa pentru păcat este moartea. Astfel, Dumnezeu iartă păcatul prin căință, fără ca acest lucru să presupună un conflict între Mila și Dreptatea Sa.

În cartea lui Ezechiel găsim:

„Dimpotrivă, când zic celui rău: «Vei muri!» - dacă se întoarce de la păcatul lui și face ce este bine și plăcut, ~ dacă dă înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, urmează învățăturile care dau viața și nu săvârșește nicio nelegiuire, va trăi negreșit, și nu va muri. ~ Toate păcatele pe care le-a săvârșit se vor uita; a făcut ce este bine și plăcut, și va trăi negreșit!” [Ezechiel 33:14-16]

Moartea este pedeapsa pentru păcat, dar pedeapsa este înlocuită cu fapte bune și căință, fără a fi nevoie de vărsare de sânge.

Același lucru l-a predicat și Iacov spunând:

„Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși; și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.”
[Iacov 5:15]

Rugăciunile șterg păcatele, fără a fi nevoie de vărsare de sânge sau ispășire.

Caritatea șterge păcatele, de asemenea:

„Pomana te scapă de la moarte și ea curăță orice păcat. Cei care fac pomană vor fi umpluți de viață.” [Tobia, 12:9]⁷⁰

Iertarea lui Dumnezeu

Mai există o cale de a aduce laolaltă Legea de pedepsire a lui Dumnezeu și Iertarea Sa, și anume Legea Sa de absolvire. Aceasta nu contrazice Dreptatea Sa, deoarece nimeni nu Îl poate întreba pe Dumnezeu de ce i-a scutit de pedeapsă pe păcătoși.

Înainte să vorbim despre iertare, observăm că în creștinism există o concepție greșită cu privire la termenul „dreptate”. Dreptatea înseamnă a le da oamenilor drepturile lor atât atunci când este vorba despre răsplată, cât și atunci când este vorba despre pedeapsă, nici mai mult, nici mai puțin.

Așadar, încălcarea unei promisiuni nu contrazice dreptatea, ci este o dovadă de generozitate din partea lui Dumnezeu față de păcătoși. El îi iartă pentru că este Atoateiertătorul și Preamilostivul.

Iertarea este una dintre caracteristicile lui Dumnezeu, pe care a cerut-o și de la oameni, iar El este mai Demn de aceasta, datorită Bunătății și Perfectiunii Sale. El i-a iertat pe israeliți fără a fi nevoie de ispășire sau răstignire:

„Tu ai fost binevoitor cu țara Ta, Doamne! Ai adus înapoi pe prinșii de război ai lui Iacov; ~ ai iertat nelegiuirea poporului Tău, ~ i-ai acoperit toate păcatele; - Ți-ai abătut toată aprinderea și Te-ai întors din iușimea mâniei Tale.” [Psalmi 85:1-3]

Pavel a spus:

⁷⁰ <http://www.bibliacatolica.ro/91/17-Tobia.html>

„Ferice», zice el, «de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite! ~ Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!»” [Romani 4:7-8]

Astfel, au existat oameni pe care Dumnezeu i-a iertat fără vărsare de sânge și nu a existat niciun conflict între Dreptatea și Mila Sa în ceea ce îi privește.

Isus (Pacea fie asupra sa!) și-a învățat discipolii cum să fie iertători și le-a dat un exemplu în acest sens, și anume povestea debitorului și a datornicului (A se vedea Matei 18:23-24).

Petru l-a întrebat pe Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?» ~ Isus i-a zis: «Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.»” [Matei 18:21-22]

Altă dată, el (Pacea fie asupra sa!) le-a spus oamenilor:

„Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ~ ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în Ceruri; căci El face să răsară Soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți.” [Matei 5:44-45]

Iertarea este o caracteristică măreață de care Dumnezeu este Cel mai Demn, El fiind Cel mai Capabil de a o acorda dintre toate creațiile Sale.

De ce Dumnezeu nu l-a iertat pe Adam (Pacea fie asupra sa!) din indulgență, scutindu-l pe Isus (Pacea fie asupra sa!) de durerea răstignirii? De ce nu l-a înlocuit pe Isus (Pacea fie asupra sa!) cu un animal de sacrificiu, așa cum a făcut în cazul lui Avraam pentru a-i salva fiul (Pacea fie asupra lor!)?

Insistența creștinilor cu privire la faptul că iertarea nu poate fi cumpărată decât cu vărsare de sânge (A se vedea Evrei 9:22)⁷¹ este combătută de versetele care spun că Dumnezeu nu acceptă sacrificii în schimbul iertării. În Evanghelia după Matei găsim:

„Milă voiesc, iar nu jertfă!» Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” [Matei 9:13]

În Vechiul Testament, Dumnezeu le-a spus israeliților:

„Eu urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre și nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare! ~ Când Îmi aduceți arderi de tot și daruri de mâncare, n-am nicio plăcere de ele; și vițeei îngrășați pe care-i aduceți ca jertfe de mulțumire, nici nu Mă uit la ei.” [Amos 5:21-22]

Dumnezeu Preaînaltul dorea faptele lor bune, nu doar sacrificiul lor.

În Psalmi, găsim:

„Doamne, deschide-mi buzele, și gura mea va vesti lauda Ta. ~ Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus: dar Ție nu-Ți plac arderile de tot. ~ Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.” [Psalmi 51:15-17]

Autorul necunoscut al cărții Evrei a explicat noul înțeles al sacrificiului acceptat, poruncind glorificarea Celui Atotputernic și faptele bune:

„Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. ~ Și să

⁷¹ Autorul necunoscut al cărții Evrei a insistat în a contrazice Vechiul Testament. Acesta permite iertarea fără vărsare de sânge, iertându-l pe păcătos chiar dacă acesta oferă doar o zecime dintr-o efa de floarea făinii:

„Dacă nu poate să aducă nici două turturele sau doi pui de porumbel, să aducă pentru păcatul lui, ca dar, a zecea parte dintr-o efa de floarea făinii, și anume ca dar de ispășire; să nu pună untdelemn pe ea și să n-adauge nici tămâie, căci este un dar de ispășire.” [Leviticul 5:11]

nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac.” [Evrei 13:15-16]

În cartea lui Isaia găsim că Dumnezeu le spune israeliților:

„Ascultați cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei! ~ «Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimea vițelilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor și țapilor.»” [Isaia 1:10-11]

„Spălați-vă deci și curățați-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! ~ Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă! ~ Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.” [Isaia 1:16-18]

Astfel, calea către obținerea iertării lui Dumnezeu nu este sacrificiul, ci faptele bune și o inimă supusă lui Dumnezeu Preaînaltul.

Pedepsirea părinților este suficientă

Creștinii refuză să accepte faptul că Dumnezeu i-a iertat pe Adam (Pacea fie asupra sa!) și pe urmașii săi, insistând că ei trebuie să primească pedeapsa pe care o merită. Însă, dacă au fost pedepsiți, atunci de ce păcatul continuă să se transmită mai departe la o generație la alta? Nu este o nedreptate pedepsirea în mod repetat a păcătosului, una care este departe de Dumnezeu Preaînaltul?

Cartea Genezei menționează că Dumnezeu l-a amenințat pe Adam cu moartea dacă avea să mănânce din acel copac. Cu toate acestea, el și soția sa nu au murit drept pedeapsă pentru păcatul lor, astfel încât răul să fie eliminat din rădăcini. În schimb, Dumnezeu le-a dat urmași și le-a dat o viață lungă în locul morții, ceea ce a făcut ca răul pe Pământ să fie din ce în ce mai mare.

Pe lângă amenințarea cu moartea, care nu a fost îndeplinită, Dumnezeu l-a pedepsit pe Adam (Pacea fie asupra sa!) spunând:

„(...) blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; ~ spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp. ~ În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” [Geneza 3:17-19]

Dumnezeu l-a aruncat pe Adam (Pacea fie asupra sa!) din Paradis pentru a trăi pe Pământ și pentru a munci din greu, iar aceasta a fost pedeapsa lui.

Soția sa, Eva, a fost de asemenea pedepsită:

„Femeii i-a zis: «Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.»” [Geneza 3:16]

Astfel, Adam și Eva au fost pedepsiți și putem observa că pedeapsa lor a inclus blestemul de a trăi o viață lungă și plină de necazuri pentru bărbați și femei pe Pământ. Observăm o incongruență între păcat și pedeapsă, din moment ce aruncarea lor din Paradis ar fi fost suficientă.

Acele pedepse pentru păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) au rămas valabile până când a venit Isus (Pacea fie asupra sa!), mântuitorul. Atunci, care a fost pedeapsa care s-a încheiat odată cu moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!)? S-a încheiat ea doar pentru credincioși sau nu s-a schimbat nimic?

Oamenii continuă să moară după venirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), atât cei buni, cât și cei răi, iar decizia morții nu s-a încheiat, deși Pavel a spus:

„Dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea (...)” [2 Timotei 1:10]

Și, de asemenea:

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit (...)”
[Romani 5:12]

Moartea sau răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a sfârșit moartea, nici cea adevărată, nici cea simbolică. Oamenii continuă să comită păcate, iar apoi mor.

Moartea reală nu este o pedeapsă, ci este destinul fiecărui om, bun sau rău, dinainte sau de după Isus (Pacea fie asupra sa!) și până în Ziua Judecății. Animalele și plantele mor, de asemenea. Ele de ce mor? Mor din cauza păcatului original al strămoșilor lor sau din ce motiv?

Există ființe umane cu privire la a căror moarte creștinii nu au nicio dovadă. Ei s-au salvat fără a avea nevoie de sacrificiul lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Un exemplu în acest sens este reprezentat de Enoh și Elias, care au fost înălțați la Cer, după cum este înregistrat în cărțile sfinte. (A se vedea Geneza 5:24, 2 Regi 2:11 și Evrei 11:5)

Așadar, putem spune că nu există nicio legătură între moarte și păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!).

Celelalte pedepse încă există, bărbații muncesc din greu, iar femeile încă au dureri la naștere. Același lucru este valabil atât pentru creștini, care au fost salvați, conform Noului Testament, prin sângele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), cât și pentru alții.

Este foarte ciudat faptul că, după toate aceste pedepse, creștinii încă insistă că păcatul a rămas și că trebuie să existe un mântuitor.

Acum avem o întrebare pe care nu o putem evita: de ce Profeții (Pacea fie asupra lor!) nu au știut nimic cu privire la această credință importantă și nu au menționat-o în cărțile lor? Nici Isus (Pacea fie asupra sa!) și nici discipolii săi nu au menționat-o. A trebuit să apară Pavel și părinții bisericii pentru a descoperi ceea ce Profeții (Pacea fie asupra lor!) au ignorat.

Responsabilitatea omului pentru faptele proprii

Pe lângă faptele care dezaprobă moștenirea păcatului sunt versetele care îi fac pe oameni responsabili pentru ceea ce fac. Profeții (Pacea fie asupra lor!) au menționat această credință în multe versete din Vechiul și Noul Testament.

Vechiul Testament spune:

„Despărțiți-vă din mijlocul acestei adunări și-i voi topi într-o clipă.» ~ Ei au căzut cu fețele la pământ și au zis: «Dumnezeule, Dumnezeul duhurilor oricărui trup! Un singur om a păcătuit, și să Te mânii împotriva întregii adunări?» [Numeri 16:21-22]

Dumnezeu a răspuns torturându-i doar pe oamenii din Core dintre israeliți.

În Psalmi citim:

„Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării.” [Psalmi 49:7]

În Vechiul Testament citim:

„(...) Să nu se omoare părinții pentru copii și să nu se omoare copiii pentru părinți; ci fiecare să fie omorât pentru păcatul lui.” [2 Cronici 25:4]

Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui.” [Matei 16:27]

El (Pacea fie asupra sa!) a spus, de asemenea:

„Vă spun că, în Ziua Judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit. ~ Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit.” [Matei 12:36-37]

Ceea ce este ciudat este faptul că Pavel, care a instituit ideea moștenirii păcatului, a menționat dovada responsabilității oamenilor pentru faptele lor, spunând despre Dumnezeu:

„(...) va răsplăti fiecăruia după faptele lui.” [Romani 2:6]

Cine este mântuitorul?

În ciuda tuturor pedepselor și a căilor existente, creștinii insistă în a pretinde necesitatea mântuirii și a pedepsei. De ce nu i-a pedepsit Dumnezeu pe Adam și Eva? De ce nu i-a adus la viață pentru a-i răstigni sau de ce nu a răstignit pe cineva rău în locul lor? Acest lucru ar fi fost mai potrivit decât răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) cel nevinovat.

Creștinii răspund că ispășirea trebuia să fie pentru toți oamenii și că aceasta trebuia făcută de cineva care nu purta păcatul lor moștenit. Nici Adam (Pacea fie asupra sa!) și nici altcineva nu a întrunit aceste condiții, ci numai Isus (Pacea fie asupra sa!), care s-a întrupat pentru această misiune măreață. El (Pacea fie asupra sa!) a fost cel care ne-a salvat și ne-a arătat Mila lui Dumnezeu față de noi, după cum a spus Ioan:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. ~ Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” [Ioan 3:16-17]⁷²

Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a diferențiat de restul oamenilor prin faptul că s-a născut fără păcate și nici nu a comis niciunul de-a lungul vieții sale, fiind singurul care putea fi mântuitorul, după cum a spus Petru:

„Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire pe care-l

⁷² *Părerea evangheliștilor cu privire la fundamentele credinței creștine*, Wayne Jermom, p. 206

moșteniserăți de la părinții voștri, ~ ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.” [1 Petru 1:18-19]

De asemenea, autorul necunoscut al cărții Evrei a spus:

„(...) Isus, Fiul lui Dumnezeu - să rămânem tari în mărturisirea noastră. ~ Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” [Evrei 4:14-15]

Părintele Matei cel Sărac a spus:

„Ispășirea avea nevoie de cineva sfânt, născut fără păcat sau vină. Altfel, moartea sa ar fi fost doar pentru el însuși, și nu pentru mântuirea omenirii.”⁷³

Totuși, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost unic în acest sens, existând multe persoane dreptcredincioase care nu au comis niciun păcat de-a lungul timpului:

„Oricine rămâne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut (...) ~ Cine păcătuiește este de la diavolul (...) ~ Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește (...)” [1 Ioan 3:6, 8-9]

„Știm că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzește, și cel rău nu se atinge de el.” [1 Ioan 5:18]

Este clar că toți dreptcredincioșii s-au născut „din Dumnezeu”:

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” [Ioan 1:12]

Nu era mai potrivit ca unul dintre acei dreptcredincioși să fie răstignit pentru ispășirea păcatelor, în loc să fie răstignit Dumnezeu însuși?

⁷³ *Evanghelia după Matei (studiu, explicație și comentarii)*, Părintele Matei cel Sărac, p. 141

Totuși, putem observa că nici Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a îndeplinit aceste condiții pe care creștinii consideră că mântuitorul trebuia să le îndeplinească, deoarece ei cred că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost un om cu puteri divine și că a fost răstignită partea sa umană, nu cea divină.

Vechiul Testament spune:

„(...) căci nu este om care să nu păcătuiască (...)” [1 Regi 8:46]

Astfel, cea răstignită a fost partea umană și nu există om care să nu facă păcate.

Mai mult decât atât, Isus (Pacea fie asupra sa!) și-a primit natura umană de la Maria, care a comis, de asemenea, păcate. Corpul lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care a moștenit păcatul, nu putea fi un mântuitor.

Pentru a soluționa această problemă, catolicii nu au găsit altă cale decât aceea de a demonstra infailibilitatea mamei lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Preotul Al-Khudry a citat credința bisericii catolice spunând:

„Nu doar Maria a rămas însărcinată cu Isus într-un mod infailibil, ci și ea (Maria) a venit în același mod. Această credință a devenit una dintre credințele catolice după ce Papa Pius al IX-lea a emis articolul său cu privire la infailibilitatea Papei în 8.12.1854. Articolul a spus că Maria nu are păcate printr-o binecuvântare specială. Ea trebuie să fie ocrotită de primul păcat și de blestemul asupra lui Adam și a urmașilor săi, altfel el s-ar transmite și la Isus, acesta fiind fiul său.”⁷⁴

În orice caz, conform credinței catolice și protestante, care spune că Isus (Pacea fie asupra sa!) are două naturi, cel răstignit a fost fiul omului, nu fiul lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că el era de natură umană, nu divină. Prețul stabilit este mai mic decât valoarea

⁷⁴ *Istoria gândirii creștine*, Dr. John Jarjis al-Khudry, Vol. 1, pp. 194-195

lucrului pentru care a fost plătit. Cum ar putea un om să fie egal cu toată omenirea?

Gregorie a avut dreptate atunci când le-a răspuns catolicilor și protestanților spunând:

„Dacă Isus are două naturi după uniune, atunci, în mod logic, mântuirea ar trebui făcută prin trupul lui Isus, pentru că el a fost cel răstignit. Astfel, mântuirea lui Isus nu presupune salvarea omenirii, deoarece cel care a murit pentru omenire este doar un om.”

Cel care citește atent versetele Noului Testament va observa că acesta îi atribuie lui Isus (Pacea fie asupra sa!) multe păcate și greșeli - departe de el (Pacea fie asupra sa!) așa ceva - care fac din el (Pacea fie asupra sa!) un păcătos. Astfel, el (Pacea fie asupra sa!) nu putea fi un salvator, deoarece el însuși (Pacea fie asupra sa!) avea nevoie de cineva care să îl salveze.

Evangelhiile fac referire la multe păcate ale mărețului Isus (Pacea fie asupra sa!). Acestea menționează că el (Pacea fie asupra sa!) a vrut să își ducă poporul în rătăcire de la Calea cea Dreaptă; el (Pacea fie asupra sa!) a vrut să-l distrugă. Ele precizează, de asemenea, că Isus (Pacea fie asupra sa!) obișnuia să blesteme și să bea foarte mult. Așadar, el (Pacea fie asupra sa!) trebuia să ajungă în Iad, fiindu-i interzis Paradisul - departe de el (Pacea fie asupra sa!) sunt toate acestea.

Matei a susținut că el (Pacea fie asupra sa!) era un alcoolic:

„A venit Fiul omului mâncând și bănd, și ei zic: «Iată un om mâncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor!» (...)» [Matei 11:19]

Evangelhiile menționează, de asemenea, că el (Pacea fie asupra sa!) îi blestema pe evrei și pe discipoli. Un exemplu în acest sens este ceea ce Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus la doi dintre discipolii săi:

„(...) O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus Prorocii!” [Luca 24:25] și, de asemenea, lui Petru:

„(...) Înapoia Mea, Satano (...)” [Matei 16:23]

El (Pacea fie asupra sa!) i-a blestemat, de asemenea, pe Profeti (Pacea fie asupra lor!), spunând despre ei că au fost niște hoți:

„Isus le-a mai zis: «Adevărat, adevărat vă spun că Eu sunt Ușa oilor. ~ Toți cei ce au venit înainte de Mine sunt hoți și tâlhari; dar oile n-au ascultat de ei.»” [Ioan 10:7-8]

Conform Noului Testament, cel care se comportă astfel merită Iadul, după cum a spus Matei:

„(...) oricine va zice fratelui său: «Prostule!» va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: «Nebunule!» va cădea sub pedeapsa focului gheenei.” [Matei 5:22]

Promițându-le celor care blestemă și beau alcool că Paradisul le va fi interzis, Pavel a spus:

„Nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” [1 Corinteni 6:10]

Este cineva care merită să meargă în Iad calificat pentru a fi salvatorul omenirii?

Musulmanii asigură că răstignirea nevinovatului Isus (Pacea fie asupra sa!) în locul vinovatului Adam și al urmașilor săi, care au moștenit păcatul, este nedreaptă și dezaprobată de toate religiile. Dacă am prezenta cazul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în orice instanță judecătorească, aceasta l-ar declara nevinovat în două minute.

Cum au putut creștinii să-I atribuie o astfel de nedreptate lui Dumnezeu? Ar aproba Dumnezeu cel Drept pedepsirea nevinovatului în locul celui vinovat, în timp ce El, Preaînaltul și Atotputernicul, este Capabil să ierte?

Creștinii spun că nu este nicio nedreptate în aceasta, deoarece Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a oferit în mod voluntar pentru această faptă. Mai mult decât atât, el (Pacea fie asupra sa!) a venit din Ceruri

și s-a întrupat pentru a îndeplini această misiune măreață, și anume salvarea omenirii de păcat.

Joel Boyd a venit cu o altă idee, el crezând că nu există nicio nedreptate în răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), deoarece atunci când el (Pacea fie asupra sa!) s-a întrupat, a devenit un păcătos, luând însușirile umane criminale. Așadar, el (Pacea fie asupra sa!) a meritat ceea ce Vechiul Testament a spus:

„(...) Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” [Ezechiel 18:4]⁷⁵

Afirmația că Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a oferit în mod voluntar să fie răstignit pentru a salva păcătoșii este inacceptabilă din mai multe motive:

- Isus (Pacea fie asupra sa!) nu avea dreptul de a accepta să fie răstignit, pentru că aceasta este sinucidere, nu mântuire. Cel care își taie mâna sau se omoară este vinovat, chiar dacă face aceasta de bună voie.

- Isus (Pacea fie asupra sa!) a făcut multe lucruri care indică faptul că a scăpat de evrei și că nu i-a plăcut ideea de a fi omorât de ei. Dacă el (Pacea fie asupra sa!) venise pentru această misiune, de ce a fugit de ei de multe ori și a spus multe lucruri care indică faptul că nu avea cunoștință despre acea misiune?

Isus (Pacea fie asupra sa!) a fugit de cei care îl urmăreau, dorind să scape de conspirațiile lor (A se vedea Ioan 8:59, 10:39 și 11:53).

Când a văzut insistența evreilor de a-l ucide, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu s-a predat lor, ci a plecat din Ierusalim și a spus:

„Dar trebuie să umblu astăzi, mâine și poimâine, fiindcă nu se poate ca un proroc să piară afară din Ierusalim.” [Luca 13:33]

⁷⁵ *Păcatul original între iudaism, creștinism și islam*, Umaymah Shahin, p.

Astfel, el (Pacea fie asupra sa!) a ales Galileea drept refugiu de conspirația evreilor:

„După aceea, Isus străbătea Galileea; nu voia să stea în Iudeea, pentru că iudeii căutau să-L omoare.” [Ioan 7:1]

Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a deghizat atunci când s-a văzut forțat să apară:

„Din ziua aceea, au hotărât să-L omoare. ~ De aceea Isus nu mai umbla pe față printre iudei; ci a plecat de acolo în ținutul de lângă pustiu, într-o cetate numită Efraim; și a rămas acolo împreună cu ucenicii Săi.” [Ioan 11:53-54]

Când a aflat de conspirația evreilor, Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus discipolilor să cumpere săbii pentru a-l apăra (A se vedea Luca 22:36-38).

Apoi a fugit în grădină și s-a rugat foarte mult, cerându-I cu disperare lui Dumnezeu:

„(...) dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! (...)” [Matei 26:39]

Astfel, el (Pacea fie asupra sa!) I-a cerut lui Dumnezeu să îl salveze de la moarte.

Evangelistiile afirmă că, atunci când a fost pus pe cruce, Isus (Pacea fie asupra sa!) a strigat:

„(...) «Eli, Eli, lama sabactani?», adică: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?»” [Matei 27:46]

Astfel, el (Pacea fie asupra sa!) nu a vrut să fie răstignit și nici nu avea cunoștință despre misiunea pentru care creștinii susțin că a venit.

Samuel Remoras (m. 1778 e.n.) a considerat plânsul disperat al persoanei răstignite ca fiind dovada fundamentală a faptului că Isus

(Pacea fie asupra sa!) nu știa că urma să fie răstignit, ceea ce contrazice afirmațiile Evangheliilor.⁷⁶

Isus (Pacea fie asupra sa!) nu i-a informat pe discipolii săi cu privire la această misiune; niciunul dintre ei nu știa despre aceasta și nici Profetii (Pacea fie asupra lor!) dinaintea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) nu au menționat-o, în ciuda importanței sale.

Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus înainte de răstignire și de presupusa mântuire:

„Eu Te-am proslăvit pe Pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.” [Ioan 17:4]

Astfel, dacă el (Pacea fie asupra sa!) și-a îndeplinit misiunea pentru care a venit înainte de a fi răstignit, cum pot spune creștinii că a venit pentru a fi răstignit?

În cele din urmă, există vreo instanță judecătorească ce poate aproba pedepsirea nevinovatului în locul celui vinovat? Niciun om nu ar face un astfel de lucru ciudat, iar Dumnezeu cu atât mai puțin.

⁷⁶ *Metodologia de a uni Sunnah și Evangheliile*, ‘Iziyah Taha, pp. 259-260

De ce a fost trimis Isus (Pacea fie asupra sa!)?

Creștinii descriu misiunea de răstignire a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) cel întrupat ca fiind dovada împlinirii iubirii lui Dumnezeu față de oameni, prin mântuirea lor de păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!), care a fost moștenit de urmașii săi, după cum a spus Ioan:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” [Ioan 3:16]

El este Cel **„Care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți (...)” [Romani 8:32]**

Ceea ce a menționat Ioan cu privire la misiunea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este un lucru foarte important. Cu toate acestea, nimeni în afară de autorul necunoscut al Evangheliei după Ioan nu a mai spus aceasta. Fie ceea ce a spus Ioan este fals, fie ceilalți trei evangheliști au neglijat menționarea celui mai important motiv pentru care a fost trimis Isus (Pacea fie asupra sa!).

Acest pasaj contrazice ceea ce menționează Evangheliile cu privire la misiunile lui Isus (Pacea fie asupra sa!). El (Pacea fie asupra sa!) nu a spus niciodată nimic despre Adam și păcatul originar sau mântuirea pentru acesta. Philsian Chali a spus:

„Este ciudat că această idee nu se regăsește nicăieri, nici în Faptele Apostolilor, nici în Cântările Bisericești și nici în Evangheliile. Isus nu a menționat-o, ci a fost Pavel cel care a afirmat că păcatul a fost transmis omenirii din cauza lui Adam. Apoi, a fost sfântul Augustin cel care i-a acordat importanță acestei idei.”⁷⁷

⁷⁷ Rezumatul istoriei religiilor, Philsian Chali, p. 248

Isus (Pacea fie asupra sa!) și-a limitat misiunea la a le aminti oamenilor despre Ziua Judecării și la a predica despre ultimul Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„(...) S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelia.” [Marcu 1:15]

El (Pacea fie asupra sa!) a continuat să predice spunând:

„(...) Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și în alte cetăți; fiindcă pentru aceasta am fost trimis.” [Luca 4:43]

Una dintre misiunile lui era îndeplinirea Legii, fapt pentru care a spus:

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorociei; am venit nu să stric, ci să îndeplinesc.” [Matei 5:17]

Cea mai măreață dintre misiunile sale a fost chemarea la monoteism (adorarea doar a lui Dumnezeu):

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu. ~ Eu Te-am proslăvit pe Pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.” [Ioan 17:3-4]

Așadar, versetul lui Ioan pe care l-am citat mai sus (Ioan 3:16) contrazice ruga pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) I-a adresat-o lui Dumnezeu să îl salveze de răstignire. Dacă aceasta era misiunea sa, el (Pacea fie asupra sa!) nu i-ar fi cerut lui Dumnezeu acest lucru.

Afirmația lui Pavel din (Romani 8:32) nu arată mulțumirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ci arată nedreptate și cruzime, care nu trebuie asociate cu Dumnezeu. Același lucru este valabil pentru versetul lui Ioan.

Ioan a afirmat că motivul pentru care Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost răstignit pentru salvarea omenirii a fost dragostea lui Dumnezeu față de aceasta. Însă, unde a fost dragostea Lui Dumnezeu față de Isus (Pacea fie asupra sa!), față de care nu a avut

milă și l-a lăsat să moară în cel mai crud mod? Pavel a descris aceasta spunând:

„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți (...)” [Romani 8:32]

Nu l-a iubit Dumnezeu și pe Isus (Pacea fie asupra sa!)? De ce insistă creștinii asupra unei iubiri amestecate cu sânge? Și-a trimis Dumnezeu Preaînaltul, Care a creat întreg Universul, singurul fiu la acești oameni care nu sunt egali nici măcar cu cea mai mică planetă, pentru a fi omorât într-un mod atât de crud pe cruce? A făcut aceasta Dumnezeu Preaînaltul pentru a salva omenirea de presupusul blestem și pentru a o putea ierta? A făcut aceasta Dumnezeu Preaînaltul și a promis să ne ierte cu o singură condiție, și anume aceea de a recunoaște validitatea acestei fapte? Este aceasta ceea ce vor creștinii ca noi să credem?

Ținând cont de cât de nedreaptă și crudă este răstignirea unui om inocent, Richard Hokins (1585 e.n.) a spus:

„Unii pot considera aceasta ignoranță, furie, mânie sau altceva (...) dar noi o considerăm înțelepciune și simpatie.”⁷⁸

Dacă păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) a avut nevoie de întruparea unui dumnezeu și de răstignirea acestuia pentru a fi iertat, câți dumnezei trebuie să fie răstigniți pentru iertarea urmașilor lui?

După cum susțin creștinii, pretinsa ucidere a lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este un păcat mult mai mare decât păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!). Pe de altă parte, insultele și blestemele pe care creștinii le adresează Profeților lor nu pot veni decât din partea celor mai răi oameni.

Voltaire a spus:

„Dacă creștinismul ne consideră păcătoși înainte să ne naștem și face din păcatul lui Adam o închisoare pentru cei vinovați și

⁷⁸ *Hristos în Coran, Tora și Evangheliile*, ‘Abd al-Karim al-Khatib, p. 376. *Adevăratul creștinism așa cum i-a fost revelat lui Hristos*, ‘Ala’ Abu Bakr, pp. 138-139

pentru cei nevinovați deopotrivă, atunci care a fost vina lui Isus pentru a fi răstignit și ucis? Cum ar putea fi șters un păcat prin comiterea unuiu și mai mare?”⁷⁹

Ne întrebăm de ce a fost necesară mântuirea prin distrugerea evreilor. Care a fost motivul pentru care demonii au pus stăpânire pe ei și au aprins flacăra animozității între ei și creștini pentru atâtea secole? Ar fi fost mai înțelept ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să le ceară discipolilor săi să îl răstignească și să îi salveze pe evrei de capcana Satanei, iar atunci mântuirea s-ar fi concretizat.

Încă avem multe alte întrebări care necesită răspunsuri, dar nimeni nu le are.

⁷⁹ *Discuție sinceră între adoratorii lui Allah și adoratorii lui Hristos*, ‘Abd al-Wadud Shalabi, p. 23

Cine a fost salvat prin răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!)?

Învățații sunt confuzi și nu pot înțelege versetele contradictorii cu privire la salvare. Aceștia nu au putut înțelege versetele care vorbesc despre iertare, dacă aceasta este doar pentru creștini sau pentru omenire în general și dacă este doar pentru păcatul moștenit de la Adam (Pacea fie asupra sa!) sau pentru toate păcatele.

Mai sunt multe întrebări pentru creștini greu de răspuns, dacă există vreun răspuns la ele, printre care:

- De ce răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a petrecut atât de târziu? Pentru că au existat dificultăți în a găsi această soluție? De ce nu a fost răstignit Isus (Pacea fie asupra sa!) imediat după ce Adam (Pacea fie asupra sa!) a comis păcatul? De ce nu a fost răstignit la sfârșitul lumii, astfel încât să fie salvați toți păcătoșii?

- Ce s-a întâmplat cu cei care au murit înainte de răstignire drept păcătoși? Ce s-a întâmplat cu ei înainte ca Isus (Pacea fie asupra sa!) să vină și să îi salveze? De ce a fost întârziată salvarea lor?

- Cea mai importantă întrebare este: pentru cine este valabilă salvarea? Doar pentru credincioși sau pentru toți oamenii? Este valabilă doar pentru păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) sau pentru toate păcatele?

Răspunsul la ultimele două întrebări reprezintă una dintre cele mai dificile chestiuni pe care le întâmpină creștinii. Biserica spune:

„Credeți că Isus a fost răstignit pentru a vă salva și pentru a fi iertați, pentru că răstignirea lui a fost o mântuire pentru toate păcatele omenirii!”

Să vedem cum răspund creștinii la întrebările de mai sus.

Augustin a spus că omul a moștenit păcatul și că el nu poate fi salvat decât dacă crede în Isus (Pacea fie asupra sa!). Pentru a crede în Isus (Pacea fie asupra sa!), el trebuie să fie botezat, iar cei care nu sunt botezați nu pot fi salvați, chiar dacă au murit fiind încă niște copii.

În cartea sa, „*Summa Theologica*”, Toma de Aquino a spus despre copiii care au murit fără a fi botezați:

„Aceștia nu vor cunoaște niciodată plăcerea de a intra în regatul lui Dumnezeu.”

Nu știm cum justifică Augustin, Aquino și toți creștinii torturarea acestor copii și împiedicarea lor de la a intra în regatul lui Dumnezeu, nu din cauza păcatului lor, ci din cauza unui păcat pe care l-au moștenit fără a avea posibilitatea de a alege, iar apoi părinții lor au uitat să îi boteze.

În cartea sa, „*Despre păcatul originar*”, Augustin a spus despre cei care au murit înainte de venirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

*„Aceștia nu vor fi salvați niciodată fără a crede în Isus.”*⁸⁰

Augustin nu a explicat însă cum ar fi putut cei care au murit înainte de venirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) să creadă în acesta. Poate s-a referit la ceea ce a spus Petru în epistola sa:

„În care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, ~ care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe (...)”
[1 Petru 3:19-20]

Petru a făcut referire la ceea ce cred creștinii, și anume că Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a dus în Iad și i-a salvat pe oamenii de acolo.

⁸⁰ *Ce este creștinismul*, Mohammed Taqi Al-Othmany, pp. 86-87

Este salvarea pentru altcineva decât poporul israelit?

Dacă analizăm povestea vieții lui Isus (Pacea fie asupra sa!) vedem clar că misiunea lui a fost doar pentru poporul israelit. El (Pacea fie asupra sa!) le-a cerut discipolilor săi să nu le predice decât lor. Așadar, salvarea trebuie să fie doar pentru ei. Aceasta este ceea ce înțelegem din povestea femeilor din Canaan, care au spus:

„(...) «Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac.» ~ El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: «Dă-i drumul, căci strigă după noi.» ~ Drept răspuns, El a zis: «Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.» ~ Dar ea a venit și I s-a închinat, zicând: «Doamne, ajută-mi!» ~ Drept răspuns, El i-a zis: «Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței!»» [Matei 15:22-26]

Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi putut să-i vindece fata, dar nu a făcut-o, motivând că nu făcea parte din poporul israelit, la care fusese trimis. Dacă el (Pacea fie asupra sa!) nu a vindecat-o din cauza faptului că ea nu făcea parte din poporul său, atunci cum pot spune creștinii că el (Pacea fie asupra sa!) s-a sacrificat pentru toată omenirea?

Preotul care s-a convertit la islam, ‘Abd al-Ahad Dawud, a explicat această idee în cartea sa, „*Evanghelia și crucea*”. El a spus:

„Le spun milioanele de creștini, care nu sunt din Israel: Isus nu te-a cunoscut niciodată, nu a rostit nicio literă despre tine și i-a chemat câini pe cei care nu sunt dintre israeliți. Știi ce ești conform legii lui Moise? Cei care nu sunt circumciși sunt considerați murdari.”

Comentând cu privire la povestea femeilor din Canaan, el a spus de asemenea:

„Isus nu s-a sacrificat pentru nimeni; el nu a dat nici măcar o bucată din unghia sa drept cadou pentru omenire, darămite să le

promită rușilor, britanicilor sau americanilor că îi va salva în timp ce nici măcar nu îi cunoștea.”⁸¹

Dacă misiunea sa a fost doar pentru poporul lui Israel, atunci mântuirea este doar pentru poporul lui Israel. Ei pun credința lui Isus (Pacea fie asupra sa!) drept condiție pentru mântuire, iar această chestiune nu are nicio dovadă. Răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și moartea sa nu au nicio legătură cu credința sau necredința lor. Răstignirea a avut drept scop salvarea oamenilor de păcate, după cum este menționat în multe versete (A se vedea Ioan 3:16-17, 1 Ioan 2:2).

A insista spunând că mântuirea este doar pentru credincioși face din întruparea lui Dumnezeu o inutilitate. El nu a îndeplinit misiunea pentru care a fost trimis, deoarece numărul celor care cred în mântuire este mult mai mic decât numărul celor care nu cred în aceasta.

Întrebarea care se ridică aici cu privire la ideea mântuirii evreilor sau a necredincioșilor este legată de sensul cuvintelor adresate Corintenilor de către Pavel:

„Așa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea și mântuirea voastră (...)” [2 Corinteni 1:6]

Mântuirea le-a fost interzisă pentru că nu erau evrei. Însă, dacă mântuirea era rezervată doar pentru evrei, de cine îi era teamă lui Pavel și de cine trebuia să se îndepărteze? Corinteni, cu siguranță, au beneficiat de mântuire și au fost salvați. De ce se teme Pavel pentru ei?

⁸¹ *Evangelhia și crucea*, ‘Abd al-Ahad Dawud, pp. 80-81

Anularea și dezaprobarea Legii lui Dumnezeu

Atunci când studiem credința mântuirii, primul lucru pe care îl observăm este legătura acesteia cu Pavel încă de la începutul ei. Pavel a folosit-o drept scuză pentru a dezaproba legea; el a afirmat că salvarea este doar pentru cei care au crezut, fără a fi necesare faptele bune. Astfel, nu este vorba numai de o mântuire de păcate, ci și de fapte bune.

Pavel⁸² obișnuia să încalce legile lui Moise (Pacea fie asupra sa!) pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a urmat și în conformitate cu care a trăit. Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus despre legea din Tora:

„Astfel, pe de o parte, se desființează aici o poruncă de mai înainte, din pricina neputinței și zădărnicii ei ~ căci Legea n-a făcut nimic desăvârșit - și, pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu.” [Evrei 7:18-19]

Autorul necunoscut al cărții Evrei a continuat să acuze Tora și Legea acesteia. El a descris Legea pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) a venit să o completeze ca fiind veche și depășită spunând:

„(...) iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de piere.” [Evrei 8:13]

Și, de asemenea:

„În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea.” [Evrei 8:7]

⁸² Adevărul este că autorul cărții Evrei este necunoscut. Cu toate acestea, mulți creștini i-au atribuit-o lui Pavel sau unuia dintre studenții săi. Cred că autorul este unul dintre studenții săi, pentru că aceasta conține multe ofense la adresa Legii pe care Dumnezeu le-a trimis-o Profetilor Săi și pe care Pavel a considerat-o nefolositoare pentru mântuire.

Pavel a acuzat Legea lui Dumnezeu, considerând-o a fi motivul păcatului:

„Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: «Să nu poftesti!» ~ Apoi păcatul a luat prilejul și a făcut să se nască în mine, prin poruncă, tot felul de pofte; căci fără Lege, păcatul este mort. ~ Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar, când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit.” [Romani 7:7-9]

Pavel numește Legea pe care Dumnezeu a trimis-o Profetilor Săi un blestem spunând:

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii (...)” [Galateni 3:13]

El își justifică aceste afirmații spunând că faptul că învățăturile Legii nu sunt urmate se datorează blestemului lui Dumnezeu:

„Căci toți cei ce se bazuie pe faptele Legii sunt sub blestem; pentru că este scris: «Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.» ~ Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci «cel neprihănit prin credință va trăi.»” [Galateni 3:10-11]

El afirmă că Legea nu mai este necesară după răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. ~ După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.” [Galateni 3:24-25]

El asigură abolirea Legii spunând:

„Căci El este pacea noastră care din doi a făcut unul (...) ~ (...) a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiriile ei.” [Efeseni 2:14-15]

Legea a fost revocată deoarece „(...) știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.” [Galateni 2:16]

Părintele Matei cel Sărac a spus:

*„Prin moartea sa, el a revocat legea, prin care a fost revocat păcatul. Prin revocarea păcatului, moartea a fost revocată și prin revocarea morții a fost revocat iadul. Nu a mai fost niciun păcat după moartea sa.”*⁸³

Pavel, care nu a avut onoarea de a-l vedea pe Isus (Pacea fie asupra sa!), a considerat că aceia care insistau să urmeze Legea și învățăturile lui Dumnezeu îl ofensau pe Isus (Pacea fie asupra sa!) mântuitorul:

„Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har.” [Galateni 5:4], deoarece: **„(...) dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.”** [Galateni 2:21] și **„(...) Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței. ~ Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.”** [Romani 3:27-28]

Pavel i-a criticat pe evrei pentru că au căutat dreptatea prin credință și nu au urmat calea altor națiuni, care au crezut, dar nu au urmat legea:

„(...) Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea, și anume, neprihănirea care se capătă prin credință; ~ pe când Israel, care umbla după o Lege care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta.” [Romani 9:30-31]

El a spus, de asemenea:

⁸³ *Evanghelia după Matei (studiu, explicație și comentarii)*, Părintele Matei cel Sărac, p. 776

„El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii, ~ dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea (...)” [2 Timotei 1:9-10]

El a continuat spunând:

„Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, ~ El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt.” [Titus 3:4-5]

Pavel a considerat că nu mai era nevoie de Lege și a făcut permise toate alimentele pe care Tora le-a declarat interzise (a se vedea Deuteronom 14:1-24). El a spus:

„Eu știu și sunt încredințat în Domnul Isus, că nimic nu este necurat în sine și că un lucru nu este necurat decât pentru cel ce crede că este necurat.” [Romani 14:14]

Și, de asemenea:

„Totul este curat pentru cei curați; dar pentru cei necurați și necredincioși, nimic nu este curat (...)” [Titus 1:15]

„Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună, și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumiri.” [1 Timotei 4:4]

Astfel, cu sângele pe care l-a vărsat, Isus (Pacea fie asupra sa!) „(...) a șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic (...) ~ Nimeni, dar, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat.” (Coloseni 2:14,16)

Așadar, Pavel a afirmat în multe versete că nu mai este nevoie de fapte bune și de Lege pentru a obține salvarea și că singura cale de a o obține este credința în răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Aceste versete au avut un impact semnificativ asupra creștinismului și a legilor sale.

Luther, unul dintre fondatorii credinței protestante, a spus:

„Evangheliile nu ne cer faptele bune pentru a ne justifica. Dimpotrivă, acestea refuză faptele noastre (...) pentru ca puterea justificării să apară în noi, păcatele noastre trebuie să fie mari și numeroase.”

Acest evanghelist reformist a preluat această idee din epistola lui Pavel către Romani:

„Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” [Romani 5:20]

Comentând ceea ce a menționat Ioan în Evanghelia sa 3:16, Luther a spus:

„Vă spun că, dacă drumul către Paradis este îngust, cel care vrea să meargă pe el trebuie să fie slab (...) dacă mergi pe acesta cărând fapte bune, ar fi bine să le lași înaintea să pornești, pentru că, altfel, nu ai putea să mergi pe acel drum îngust. Aceia pe care îi vedem cărându-și faptele bune sunt precum broaștele țestoase, ei sunt străini de Biblie. Companionii lui Iacov și cei asemenea lor nu vor avea acces niciodată la acel drum.”

El a spus, de asemenea:

„Pentru ca oamenii să fie liberi de a urma legea, Isus a completat-o el însuși. Drept urmare, omul ar trebui să completeze legea prin credință, iar datorită acesteia nu mai este nevoie de Lege sau fapte bune.”

Celebrul reformator Mila Nekton a spus în cartea sa, „Locurile divine”:

„Nu îți face griji dacă ești un hoț, un adulter sau un păcătos. Amintește-ți că Dumnezeu este un bătrân foarte bun, El te-a iertat cu mult înainte ca tu să fi comis păcatul.”

Pastorul Labib Michael a spus:

„Faptele bune care sunt făcute pentru salvarea de pedeapsa pentru păcat sunt o ofensă pentru Dumnezeu; aceasta înseamnă că persoana care le face crede că faptele bune ar putea salva o persoană de pedeapsa pentru păcate, ca și cum inima lui Dumnezeu s-ar mișca doar cu fapte bune. Ce idee ofensivă!”⁸⁴

Toate acestea au fost preluate de la Pavel, care a spus:

„Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii (...) pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii. ~ (...) căci, dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.” [Galateni 2:16-21]

Așadar, credința mântuirii adusă de Pavel este motivul pentru care Legea și învățăturile sale au fost abrogate.

Mântuirea și faptele în conformitate cu Isus (Pacea fie asupra sa!) și discipolii săi

Deși Pavel și Luther au considerat că nu mai este nevoie de Lege și de fapte bune pentru ca oamenii să se salveze, există multe versete care demonstrează că această idee le era străină lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și discipolilor săi. În conformitate cu învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și cele ale discipolilor săi, fapta bună reprezintă calea către regatul lui Dumnezeu.

Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a cerut oamenilor să urmeze legea:

„Atunci Isus, pe când cuvânta gloatelor și ucenicilor Săi, ~ a zis: «Cărturarii și fariseii șed pe scaunul lui Moise. ~ Deci toate lucrurile pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac.»” [Matei 23:1-3]

⁸⁴ *Hristos (Pacea fie asupra sa!) între fapte și mituri*, Mohammed Wasfi, pp. 67-68, 153. *Creștinismul fără Hristos*, Kamal Săfan, p. 49. A se vedea, de asemenea, „O comparație între credințele catolice și protestante”, Ignatius.

Cu privire la Lege și gloriificarea ei, Isus (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorociei; am venit nu să stric, ci să împlinesc. ~ Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece Cerul și Pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” [Matei 5:17-18]

Astfel, el nu a fost de acord cu Pavel, care a susținut că Isus (Pacea fie asupra sa!) a abrogat Legea atunci când a fost răstignit.

În plus, atunci când le-a predicat adeptilor săi, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a menționat nimic despre salvare fără fapte bune. Un om s-a dus la el „(...) și I-a zis: **«Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?»** ~ El i-a răspuns: **«De ce mă întrebi: „Ce bine?” Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.»** ~ «Care?», I-a zis el. Și Isus i-a răspuns: **«Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă.»**” [Matei 19:16-18]

Isus (Pacea fie asupra sa!) nu i-a cerut doar să creadă, ci i-a cerut să urmeze învățăturile lui Moise (Pacea fie asupra sa!) (A se vedea Exodul 20:1-7).

Altă dată, Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus discipolilor săi:

„Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor.” [Matei 5:20]

Dacă Ioan și Petru au avut nevoie de fapte bune pentru a se salva, care va fi soarta celor care l-au urmat pe Pavel și au abandonat învățăturile Legii?

Învățatul Deedat a explicat acest verset spunând:

„Înseamnă că nu vei putea intra în Paradis decât dacă devii mai bun decât evreii. Însă, cum poți deveni mai bun decât evreii dacă nu urmezi Legea și învățăturile lui Moise (Pacea fie asupra sa!)?”

Altă dată, Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a avertizat pe discipolii săi cu privire la importanța discursului și pericolul limbii spunând:

„Atunci Isus a dat drumul noroadelor și a intrat în casă. Ucenicii Lui s-au apropiat de El și I-au zis: «Tâlcuiește-ne pilda cu neghina din țarină.» ~ El le-a răspuns: «Cel ce seamănă sămânța bună este Fiul omului.»” [Matei 12:36-37]

Cei care au făcut fapte bune vor fi salvați în Ziua Judecării, în timp ce aceia care au făcut rău, vor merge în Iad, fără a beneficia de salvarea prin Isus (Pacea fie asupra sa!) sau prin altcineva:

„Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui ~ și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru Judecată.” [Ioan 5:28-29]

Isus (Pacea fie asupra sa!) a asigurat importanța faptelor bune atunci când le-a spus discipolilor săi:

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în Ceruri. ~ Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» ~ Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.»” [Matei 7:21-23]

Astfel, în Ziua Judecării, Isus (Pacea fie asupra sa!) îi va renege pe cei care au făcut miracole în numele său, pentru răul pe care l-au făcut și pentru că nu au urmat Legea lui Dumnezeu.

De asemenea, după „învierea” sa, Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a cerut discipolilor săi să le spună oamenilor să se căiască pentru a obține iertarea spunând:

„Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.” [Luca 24:47]

Dacă salvarea ar fi obținută prin credință, atunci căința ar fi inutilă, o pierdere de timp și ar reprezenta respingerea unui cadou.

Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a dat un exemplu discipolilor săi, pentru a arăta diferența dintre cel care urmează Legea și cel care nu o urmează:

„De ce-Mi ziceți: «Doamne, Doamne!», și nu faceți ce spun Eu? ~ Vă voi arăta cu cine se aseamănă orice om care vine la Mine, aude cuvintele Mele și le face. ~ Se aseamănă cu un om care, când a zidit o casă, a săpat adânc înainte și a așezat temelie pe stâncă. A venit o vărsare de ape și s-a năpustit șuvoiul peste casa aceea, dar n-a putut s-o clatine, pentru că era zidită pe stâncă. ~ Dar cine aude, și nu face, se aseamănă cu un om care a zidit o casă pe pământ, fără temelie. Și s-a năpustit șuvoiul asupra ei, ea s-a prăbușit îndată, și prăbușirea acestei case a fost mare.” [Luca 6:46-49]

Isus (Pacea fie asupra sa!) nu știa nimic despre abolirea Legii prin sângele său, pe care a susținut-o Pavel. Am văzut în el (Pacea fie asupra sa!), în afirmațiile și faptele sale importanța Legii în viitor. Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a avertizat pe oameni cu privire la ticăloșia despre care a vorbit Daniel, temându-se că aceasta ar putea veni într-o sâmbătă sau iarna, deoarece era dificil să fugi iarna sau în ziua de Sabat, pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) a ținut-o, după cum a poruncit Moise (Pacea fie asupra sa!):

„De aceea, când veți vedea «urâciunea pustirii», despre care a vorbit prorocul Daniel, «așezată în Locul Sfânt» - cine citește să înțeleagă! ~ atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; ~ (...) ~ Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat. ~ Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi.” [Matei 24:15-16, 20-21]

În plus, femeile care au participat la înmormântarea celui răstignit nu știau de abolirea Legii prin moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Ele s-au odihnit sâmbăta, urmând învățăturile Torei:

„S-au întors și au pregătit miresme și miruri. Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit, după Lege.” [Luca 23:56]

Atunci, de ce creștinii de astăzi lucrează sâmbăta și nu o respectă așa cum fac evreii?

Isus (Pacea fie asupra sa!) și femeile au realizat că, dacă ar fi lucrat sâmbăta, ar fi încălcat Legea pe care Dumnezeu a dat-o în Tora:

„Să lucrezi șase zile; dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului va fi pedepsit cu moartea. ~ Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. ~ Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul Cerurile și Pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat.” [Exod 31:15-17]

Creștinii nu au încălcat Legea numai lucrând sâmbăta. Ei au abandonat, de asemenea, circumcizia. Geneza menționează că:

„Va trebui tăiat împrejur atât robul născut în casă, cât și cel cumpărat cu bani; și astfel legământul Meu să fie întărit în carnea voastră ca un legământ veșnic. ~ Un copil de parte bărbătească netăiat împrejur în carnea prepuțului lui să fie nimic din mijlocul neamului său: a călcat legământul Meu.” [Geneza 17:13-14]

În plus, națiunile care trăiesc pe pământul lor și le vorbesc limba, ar trebui să urmeze aceeași lege (A se vedea Exodul 12:48).

Creștinii care au abandonat circumcizia încalcă Legea eternă a lui Dumnezeu și Îi încalcă învățăturile. Oare nu le este teamă celor care au încălcat Legea lui Dumnezeu de blestemul Său:

„Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele Legii acesteia și cine nu le va face! (...)” [Deuteronom 27:26]

Dacă citim cu atenție conversația dinainte și din timpul primului conciliu din Ierusalim, în care discipolii s-au adunat pentru a discuta circumcizia și alte legi evreiești, realizăm că scopul acestui conciliu a fost abolirea legilor lui Moise pentru a atrage națiunile

creștine. Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a știut despre aceasta. Mulți credincioși au continuat să urmeze acele legi mult timp după plecarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Dacă aceștia ar fi știut că Isus (Pacea fie asupra sa!) a abolit Legea prin moartea sa, ei ar fi protestat în cadrul conciliului din Ierusalim, care a fost organizat pentru a discuta insistența discipolilor în a urma legea lui Moise:

„Câțiva oameni, veniți din Iudeea, învățau pe frați și ziceau: «Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți.» (...) ~ Atunci unii din partida fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat și au zis că Neamurile trebuie să fie tăiate împrejur și să li se ceară să păzească Legea lui Moise. ~ Apostolii și prezbiterii s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut.” [Faptele Apostolilor 15:1, 5-6]

Trebuie să facem o pauză aici. Creștinii susțin că, în conformitate cu decizia luată de Pavel și adepții săi în cadrul conciliului de la Ierusalim, Legea lui Moise este valabilă doar pentru poporul lui Israel. Din nou, aceștia îl contrazic pe Isus (Pacea fie asupra sa!), care a spus:

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. ~ Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. (...)” [Matei 28:19-20]

Dacă Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a cerut să le predice națiunilor, aceasta înseamnă că el (Pacea fie asupra sa!) le-a cerut să le transmită toate poruncile sale, fără nicio excepție. Așadar, care au fost poruncile sale?

El (Pacea fie asupra sa!) le-a poruncit să urmeze Legea:

„(...) Cărturarii și fariseii șed pe scaunul lui Moise. ~ Deci toate lucrurile pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac.” [Matei 23:2-3]

Cu toate acestea, ei au demonstrat încă o dată că sunt adepții lui Pavel, și nu ai lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Adolf Harnack a observat că epistolele apostolilor nu menționează salvarea prin răstignire, ci doar salvarea obținută prin fapte bune, după cum este menționat în epistola lui Iacov:

„Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? ~ (...) ~ Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. ~ (...) ~ Vrei, dar, să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?” [Iacov 2:14,17,20]

El spune, de asemenea:

„Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.” [Iacov 1:22]

Și, de asemenea:

„Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” [Iacov 1:27]

Petru, care a fost cel mai nobil dintre discipoli, a spus:

„În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ~ ci că, în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El.” [Faptele Apostolilor 10:34-35]

La rândul său, Ioan i-a sfătuit pe frații săi:

„Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege. ~ Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. ~ Oricine rămâne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. ~ Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire este neprihănit, cum El însuși este neprihănit. ~ Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. ~ Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu. ~ Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu (...)” [1 Ioan 3:4-10]

El a spus, de asemenea:

„Preaiubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. ~ Și orice vom cere vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui. ~ Și porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său, Isus Hristos, și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El. ~ Cine păzește poruncile Lui rămâne în El, și El în el (...)” [1 Ioan 21-24]

Ceea ce este ciudat este faptul că Pavel, care a declarat abrogate învățăturile Profetilor și a spus că faptele bune nu sunt necesare pentru obținerea salvării, afirmând că aceasta este posibilă numai prin credința în răstignire, s-a răzgândit mai târziu. Astfel, el a afirmat în alte versete că faptele bune sunt importante și că acestea aduc mântuirea și viața veșnică:

„Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.» Ce seamănă omul, aceea va și secera.” [Galateni 6:7]

El spune, de asemenea:

„Pentru că nu cei ce aud Legea sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea aceasta vor fi socotiți neprihăniți.” [Romani 2:13]

În epistola sa către Timotei, el spune:

„Îndeamnă pe bogații veacului acestuia (...) ~ (...) să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, ~ așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare, drept comoară, o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viață.” [1 Timotei 6:17-19]

El spune, de asemenea:

„(...) fiecare își va lua răsplata după osteneala lui.” [1 Corinteni 3:8]

În cele din urmă, Pavel va suferi o pedeapsă severă pentru faptul că a abrogat Legea, în conformitate cu amenințarea rostită de Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. ~ Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece Cerul și Pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile. ~ Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția Cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția Cerurilor.”
[Matei 5:17-19]

Dacă persoana care „va strica una din cele mai mici din aceste porunci (...) va fi chemat cel mai mic în Împărăția Cerurilor”, ce se va întâmpla cu aceea care a abrogat toate legile?

Judecata este o dovadă împotriva salvării

Versetele sfinte ale creștinismului menționează judecata și ultima pedeapsă ca fiind destinul păcătoșilor dintre creștini și al altora. Acest lucru contrazice credințele creștinilor cu privire la salvare și ispășire, precum și presupusa abolire a Legii prin moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

În Evangheliile lor, creștinii menționează judecata pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului.”
[Ioan 5:27]

Versetele menționează, de asemenea, Iadul ca fiind destinul celor care au făcut rău, ceea ce înseamnă că aceștia nu vor fi salvați de pedeapsă, așa cum susțin protestanții:

„Când va veni Fiul omului în slava Sa cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. ~ Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!»” [Matei 25:31, 41]

„Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea ~ și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” [Matei 13:41-42]

„Oricine va vorbi împotriva Fiului omului va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.” [Matei 12:32]

Ioan Botezătorul i-a amenințat de asemenea pe israeliți, pentru că se bazau pe strămoșii lor, fără a se căi și fără a face fapte bune:

„(...) «Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? ~ Faceți, dar, roade vrednice de pocăința voastră. ~ Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: „Avem ca tată pe Avraam!” Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam.»” [Matei 3:7-9]

Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus:

„Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?” [Matei 23:33]

El (Pacea fie asupra sa!) nu a menționat salvarea protestanților, care avea să îi scutească de judecată, ci i-a amenințat cu Iadul:

„(...) căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă.” [Matei 5:29]

Același lucru este menționat în Ezechiel, unde găsim o amenințare pentru cei care nu se căiesc, indiferent dacă fac parte din poporul lui Israel sau din altul:

„(...) Întoarceți-vă și abateți-vă de la idoli voștri, întoarceți-vă privirile de la toate urâciunile voastre! ~ Căci orice om din casa lui Israel sau din străinii care locuiesc pentru o vreme în Israel, care s-a depărtat de Mine, care își poartă idoli în inima lui și nu-și ia privirile de la ceea ce l-a făcut să cadă în nelegiuirea lui - dacă va veni să vorbească unui proroc, ca să Mă întrebe prin el - Eu, Domnul, prin Mine însumi îi voi răspunde. ~ Îmi voi întoarce fața împotriva omului acestuia, îl voi face un semn și de pomină și-l voi nimici cu desăvârșire din mijlocul poporului Meu. Și veți ști că Eu sunt Domnul!” [Ezechiel 14:6-8]

Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus discipolilor săi:

„Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția Cerurilor. ~ Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu ucizi; oricine va ucide va cădea sub pedeapsa judecății.» ~ Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: «Prostule!» va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine-i va

zice: «Nebunule!» va cădea sub pedeapsa focului gheenei.”
[Matei 5:20-22]

Amenințându-i pe cei care au făcut rău, Pavel a spus:

„Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte.” [Romani 1:32]

Moartea sau delapidarea este pedeapsa lor, iar aceștia nu vor fi salvați de răstignirea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

Vorbindu-le celor păcătoși despre judecata dreaptă a lui Dumnezeu, Pavel a adăugat:

„Știm, în adevăr, că Judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri este potrivită cu adevărul. ~ Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri, și pe care le faci și tu, că vei scăpa de Judecata lui Dumnezeu?”
[Romani 2:2-3]

Dacă salvarea și răstignirea i-ar salva pe toți oamenii, așa cum susțin protestanții, atunci acele versete nu ar avea niciun sens.

Dacă salvarea ar fi pentru toți oamenii și toate păcatele, aceasta i-ar include, de asemenea, pe cei care fac rău pe Pământ. Salvarea ar deveni astfel fi o scuză pentru a face rău în numele religiei.

Afirmația că toți oamenii vor fi salvați presupune că dușmanii Profetilor, precum Faraon, și chiar evreii, care au conspirat împotriva lui Isus (Pacea fie asupra sa!), sau Iuda Iscariotul, discipolul trădător, nu vor fi pedepsiți. Iuda a fost mult mai bun decât mulți dintre păcătoșii de astăzi, care așteaptă să fie mântuiți prin moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în ciuda păcatelor lor. Iuda Iscariotul și-a regretat fapta și a arătat acest lucru prin faptul că a plătit prețul trădării sale, și anume moartea.

Ne întrebăm de ce moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) nu i-a adus salvarea lui Iuda. De ce l-a lăsat Isus (Pacea fie asupra sa!) să se sinucidă? De ce nu i-a spus că salvarea lui este aproape și că nu mai este necesar ca el să se sinucidă? De ce a spus Isus (Pacea fie asupra sa!) despre el: **„Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut.”**
[Marcu 14:21]?

Nu avea Iuda dreptul de a fi salvat, la fel ca milioanele de oameni care cred în Isus (Pacea fie asupra sa!) și, în ciuda faptului că ei comit păcate, sunt siguri că vor fi salvați, fiindcă: **„(...) atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” [Ioan 3:16]?**

Originea credinței în salvare și în mântuire

Credința în salvare și în mântuire a fost decisă în cadrul Conciliului de la Niceea, organizat în anul 325 e.n. Acesta a emis Crezul de la Niceea, care a ajuns să fie adoptat de toți creștinii. El spune:

„(...) pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire s-a pogorât și s-a întrupat și s-a făcut om. Și a pățimit, și a înviat a treia zi, după Scripturi (...).”

De unde au luat participanții la conciliu această credință creștină importantă?

Rolul lui Pavel în stabilirea conceptului de salvare din creștinism

Nu am fi departe de adevăr dacă am spune că Pavel este adevăratul creator al conceptului de salvare și mântuire din creștinism. Acest lucru este evident din cuvintele sale:

„Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. ~ Deci cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. ~ Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său (...) ~ De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit ~ Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să

vină. ~ (...) căci, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur Om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți.” [Romani 5:8-10, 12, 14-15]

Pavel a susținut importanța conceptului de salvare spunând:

„Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit.” [1 Corinteni 2:2]

Părintele Paul Elias Al-Khoury a spus:

„Nu există nicio îndoială cu privire la faptul că ideea milei lui Dumnezeu față de oameni l-a copleșit pe Pavel, care a exprimat-o în epistolele sale sub diferite forme. A fost mila lui Dumnezeu cea care l-a făcut să Își trimită singurul fiu pentru a-i salva pe oameni de păcatele lor. Aceeași idee se regăsește în Evanghelia după Luca.”

Ernest de Bosch a spus în cartea sa, *„Islamul, adevăratul creștinism”*:

„Tot ceea ce are legătură cu salvarea și ispășirea a fost creat de Pavel și de alții care nu l-au văzut niciodată pe Isus. Acestea nu fac parte din creștinismul original.”⁸⁵

Ideea salvării și a mântuirii este invenția lui Pavel. Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a menționat-o, iar discipolii săi nu știau nimic despre ea. O persoană nu ar putea înțelege credința creștinilor din versetele Evangheliei.

Isus (Pacea fie asupra sa!) nu ar fi ascuns omenirii o credință atât de importantă, care îi determină acesteia destinul, după cum susțin creștinii.

Creștinii încearcă să insinueze că Isus (Pacea fie asupra sa!) și discipolii săi au menționat această credință. Aceștia se bazează pe unele versete din Evanghelia, ca de exemplu:

⁸⁵ *Credințele creștine între Coran și raționament*, Hashem Jodah, p. 214. *Diferența dintre Creator și creație*, ‘Abd Ar-Rahman Baji Al Baghdahi, pp. 465-466

„Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” [Matei 1:21]

„Astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.” [Luca 2:11]

„Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta.” [Luca 2:30]

„Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” [Matei 20:28]

„Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.” [Matei 26:28]

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” [Luca 19:10]

Cel al lui Ioan ar putea fi cel mai clar dintre aceste versete evanghelice:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. ~ Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” [Ioan 3:16-17]

Primul lucru pe care îl observăm la versetele menționate este că acestea nu sunt cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ci ale discipolilor săi, iar aceștia nu i le-au atribuit lui.

Aceste versete au fost scrise după ce Pavel și-a scris epistolele, deoarece Marcu a fost primul care și-a scris Evanghelia după moartea lui Pavel în anul 67 e.n. Nu există nicio îndoială cu privire la faptul că scrierile lui Pavel au influențat aceste versete, cu toate că ele nu demonstrează credința creștinilor.

Aceste versete nu menționează păcatul original sau păcatele lumii și nici libertatea sau voința. Așadar, o persoană nu ar înțelege și nu ar crede în conceptele creștine din aceste versete.

Creștinii care neagă conceptul salvării și al mântuirii au avut tendința de a simplifica înțelesul acestor versete pe care ei le folosesc drept dovadă pentru salvare și ispășire. Enciclopedia Britannica menționează că dintre acești creștini fac parte istoricul Quail Tese și Waibi Lard.⁸⁶

Afirmația lui Isus (Pacea fie asupra sa!), **„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.”** [Luca 19:10], nu face referire la salvarea prin sângele său, ci la salvarea prin facerea de fapte bune, după cum a poruncit el (Pacea fie asupra sa!). Isus (Pacea fie asupra sa!) a rostit acele cuvinte în timpul discuției pe care a avut-o cu discipolul său, Zacheu, care a dat jumătate din averea sa celor săraci, fiind salvat de acest gest generos și sincer:

„Dar Zacheu a stat înaintea Domnului și I-a zis: «Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.» ~ Isus i-a zis: «Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam. ~ Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.» [Luc 19:8-10]

Afirmația lui Ioan Botezătorul cu privire la Isus (Pacea fie asupra lor!), **„(...) Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!”** [Ioan 1:29], este una importantă. Cu toate acestea, el (Pacea fie asupra sa!) nu a înțeles-o așa cum o înțelege Biserica astăzi.

Pastorul Sam‘an Kalhun a spus:

*„Este posibil ca Ioan Botezătorul să nu fi înțeles afirmația lui așa cum o înțelegem astăzi. Noi o înțelegem în contextul din Noul Testament, în special cel din Evrei. Cu toate acestea, el a văzut și a dorit ca alții să vadă în Isus ajutorul lui Dumnezeu, iar în viața și moartea lui Isus o salvare pentru fiecare credincios care se căiește.”*⁸⁷

⁸⁶ *Ce este creștinismul*, Mohammed Taqi Al-Othmany, pp. 158-165. *Păcatul originar între iudaism, creștinism și islam*, Umaymah Shahin, pp. 137-139

⁸⁷ *Acordul dintre cei doi evangheliști*, Sam‘an Kalhun, p. 116

Evangelheliștilor și discipolilor le-a scăpat această idee, ei neavând cunoștință despre povestea salvării. Nu există versete care să demonstreze că ei cunoșteau această chestiune, ceea ce înseamnă că nici Isus (Pacea fie asupra sa!) nu avea cunoștință despre ea. Aceasta a fost ideea lui Pavel, iar Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a vorbit și nici nu știa despre ea.

Charles Jen Pier a spus:

„Din punctul de vedere al discipolilor, moartea lui Isus nu a fost un sacrificiu pentru mântuire.”

Discipolii nu știau că Isus (Pacea fie asupra sa!) urma să fie răstignit și cu atât mai puțin că urma să fie răstignit pentru a-i salva pe oameni de păcate. Marcu a spus:

„Căci învăța pe ucenicii Săi și zicea: «Fiul omului va fi dat în mâinile oamenilor; ei Îl vor omorî, și a treia zi după ce-L vor omorî, va învia.» ~ Dar ucenicii nu înțelegeau cuvintele acestea și se temeau să-L întrebe.” [Marcu 9:31-32]

Părintele Matei cel Sărac a spus:

„Deși Isus a prezis în mod clar modalitatea în care avea să moară (...) el a insinuat o persecuție, răstignire, moarte și înviere, dar discipolii săi nu au înțeles nimic din acestea, ei sperau la glorie și la cum aveau să stea lângă Tronul lui Isus.”⁸⁸

Doi dintre acei discipoli s-au dus la Emaus. Ei nu știau nimic despre salvare și despre consecințele răstignirii. Acest lucru era evident din răspunsul pe care i l-au dat lui Isus (Pacea fie asupra sa!), care a apărut deghizat în fața lor și i-a întrebat:

„(...) «Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?» Și ei s-au oprit, uitându-se triști. ~ Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte și L-au răstignit? ~ Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a

⁸⁸ *Evanghelia după Matei (studiu, explicație și comentarii)*, Părintele Matei cel Sărac, p. 496

treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri.” [Luca 24:17, 20-21]

Cei doi discipoli nu știau nimic despre mântuirea prin moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ci sperau la o altfel de mântuire prin Profetul pe care îl aștepta poporul lui Israel.

Preotul Al-Khudry a spus:

„Cuvântul – izbăvi – de aici nu are înțelesul pe care îl are astăzi, și anume a-l izbăvi pe păcătos de păcatele sale, ci înseamnă salvare și eliberare.”⁸⁹

Mulțimea care a fost martoră la răstignire nu știa că aceasta salvează de la păcate. Să vedem ce a spus Luca, descriind mulțimea și tristețea ei pentru Isus (Pacea fie asupra sa!), despre care credeau că este răstignit:

„Și tot norodul care venise la priveriștea aceea, când a văzut cele întâmplate, s-a întors bătându-se în piept. ~ Toți cunoscuții lui Isus și femeile care-L însoțiseră din Galileea stăteau departe și se uitau la cele ce se petreceau.” [Luca 23:48-49]

Dacă ceea ce spun creștinii despre mântuire este adevărat, aceștia ar trebui să sărbătorească moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!), deoarece ea a salvat omenirea de păcatul pe care l-a purtat timp de secole.

Salvarea și ispășirea în cărțile sfinte

Trebuie să considerăm versetele care îl menționează pe Isus (Pacea fie asupra sa!) mântuitorul în conformitate cu înțelesul lor din cărțile sfinte, și nu în conformitate cu Pavel sau conciliile bisericii. Biblia menționează mulți mântuitori, dar nu spune nimic din ceea ce au predicat Pavel sau alții.

⁸⁹ *Istoria gândirii creștine*, Dr. John Jarjis Al-Khudry, Vol.1, p. 378

Vechiul Testament îl numește pe Moise (Pacea fie asupra sa!) izbăvitor, chiar dacă nu a izbăvit pe nimeni:

„Pe acest Moise, de care se lepădaseră ei, când au zis: «Cine te-a pus pe tine stăpânitor și judecător?», Dumnezeu l-a trimis ca stăpânitor și izbăvitor, cu ajutorul îngerului care i se arătase în rug. ~ El i-a scos din Egipt și a făcut minuni și semne în Egipt, la Marea Roșie și în pustiu, patruzeci de ani.” [Faptele Apostolilor 7:35-36]

Acest verset face referire la salvarea de Faraon și de soldații săi.

Acest înțeles al salvării și al mântuirii este cunoscut în Vechiul Testament, care l-a menționat pe izbăvitorul de necazurile vieții. Acesta menționează salvarea poporului lui Israel de necazuri:

„(...) v-a scos Domnul cu mâna Lui puternică și v-a izbăvit din casa robiei, din mâna lui faraon, împăratul Egiptului.” [Deuteronom 7:8] și, de asemenea, Deuteronom 13:5.

De asemenea:

„Iartă, Doamne, pe poporul Tău, Israel, pe care l-ai răscumpărat; nu pune sângele nevinovat în socoteala poporului Tău, Israel.» Și sângele acela nu-i va fi pus în socoteală.” [Deuteronom 21:8]

Psalmii l-au numit pe Dumnezeu salvator:

„Domnul scapă sufletul robilor Săi, și niciunul din cei ce se încred în El, nu este osândit.” [Psalmi 34:22]

În cartea lui Isaia găsim, de asemenea:

„Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor, către Robul celor puternici (...)” [Isaia 49:7]

Salvarea și ispășirea au un înțeles mai cuprinzător decât sacrificiul și compensația asupra cărora a insistat Pavel.

Ehud a realizat același tip de salvare:

„Copiii lui Israel au strigat către Domnul, și Domnul le-a ridicat un izbăvitor, pe Ehud, fiul lui Ghera, beniamitul, care nu se slujea de mâna dreaptă (...)” [Judecători 3:15]

Toate aceste versete fac referire la salvarea și ispășirea de pe Pământ, care este o Milă de la Dumnezeu și nu necesită sângele unui mântuitor.

Misiunea mântuirii pe care a avut-o Isus (Pacea fie asupra sa!) are același înțeles. Preotul Zaharia a limitat scopul salvării doar pe Pământ. Isus (Pacea fie asupra sa!) avea să își salveze oamenii de dușmanii lor, așa cum au spus Profetii (Pacea fie asupra lor!). Zaharia, care i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru Mesia cel născut (Isus, Pacea fie asupra sa!), a fost unul dintre ei:

„Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său. ~ Și ne-a ridicat o mântuire puternică în casa robului Său David, ~ cum vestise prin gura sfinților Săi proroci care au fost din vechime ~ mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor ce ne urăsc! ~ Astfel Își arată El îndurarea față de părinții noștri și Își aduce aminte de legământul Lui cel sfânt, ~ potrivit jurământului prin care Se jurase părintelui nostru Avraam, ~ că, după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică, ~ trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre.” [Luca 1:68-75]

Părintele Matei cel Sărac a spus:

„Salvarea pe care a menționat-o Zaharia nu este o salvare spirituală, ci este salvarea de dușmanii care controlau ținutul, precum și ispășirea. Înțelegerea salvării pe care a menționat-o Zaharia în acest mod reprezintă o frază veche potrivită pentru timpul de dinainte de răstignire. Așadar, secretul salvării rămâne necunoscut până în ultimul moment al Vechiului Testament. Salvarea înseamnă eliberarea de sub controlul și dușmănia

romanilor, iar la acest lucru s-a referit Zaharia prin afirmația lui.”⁹⁰

Zaharia l-a prezis pe Isus (Pacea fie asupra sa!) mântuitorul, despre care Profeții au vorbit cu mult timp în urmă, pe Isus (Pacea fie asupra sa!) care avea să își salveze poporul de dușmani, așa cum Dumnezeu i-a promis lui Avraam (Pacea fie asupra sa!). Zaharia nu a spus că Profeții știau despre mântuirea creștinilor. Aceștia nu știau nimic despre așa ceva.

Preotul Sam‘an Kalhun a fost de aceeași părere. El a spus despre contemporanii lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

„Aceștia l-au așteptat ca Mesia, dar așteptau doar o salvare actuală.”

Este demn de remarcat faptul că părintele Matei cel Sărac a respins raționamentul lui Zaharia cu privire la salvare ca fiind misiunea lui Mesia și a făcut aluzie la slăbiciunea, vina și simplitatea lui atunci când a scris:

„Această înțelegere este valabilă pentru perioada de dinaintea răstignirii.”

Se pare că acest părinte a ignorat faptul că acest concept care a fost înțeles și transmis de către Profeți a fost revelat prin intermediul Duhului Sfânt:

„Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duhul Sfânt, a prorocit și a zis: ~ «Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său.»” [Luca 1:67-68]

Apoi, Zaharia continuă să vorbească despre fiul său, Ioan Botezătorul (Pacea fie asupra lor!), și despre rolul acestuia în călăuzirea poporului său către calea salvării:

„Și tu, pruncule, vei fi chemat proroc al Celui Preaînalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui ~ și să dai poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea

⁹⁰ *Evanghelia după Luca*, Matei cel Sărac, pp. 114-115, A se vedea, de asemenea, *Dicționarul Bibliei*, p. 334

păcatelor lui; ~ datorită mării îndurări a Dumnezeuului nostru, în urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime, ~ ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul și în umbra morții și să ne îndrepte picioarele pe calea păcii!” [Luca 1:76-79]

El nu s-a referit la salvarea și ispășirea la care fac referire creștinii ca fiind salvarea prin sângele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), ci s-a referit la salvarea de răul dușmanilor și al controlului lor, prin căință și fapte bune.

Cei doi discipoli l-au numit pe Isus (Pacea fie asupra sa!) mântuitor, referindu-se la același lucru. Aceștia au spus:

„Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte și L-au răstignit? ~ Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri.” [Luca 24:20-21]

Aceasta înseamnă „*am sperat că salvarea de poporul lui Israel va fi prin el, dar ei l-au răstignit și l-au omorât*”.

Luca a spus:

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” [Luca 19:10]

Acest pasaj este plasat în contextul căinței lui Zach, care era șeful celor care colectau taxele în Jericho. El i-a promis lui Isus (Pacea fie asupra sa!) să dea jumătate din averea lui drept caritate și să urmeze legea talionului. Acest om bogat a fost salvat prin Isus (Pacea fie asupra sa!), care i-a indicat calea pe care trebuia să o urmeze, și anume cea a căinței și a faptelor bune. Această cale nu face nicio referire, nici măcar o insinuare, cu privire la conceptul creștin de salvare prin sângele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) cel sacrificat.

Salvarea și credințele păgâne vechi

O întrebare se ridică aici: de unde a preluat Pavel această credință? A fost o creație proprie sau a preluat-o din credințele vechi? Dacă da, care au fost acelea? Cât de mult s-a folosit Pavel de ele?

În cartea sa, „*Credințele păgâne din creștinism*”, învățatul Mohammed Tahar At-Tanir a răspuns la aceste trei întrebări și la altele. Vom cita în continuare multe dintre asemănările dintre creștinism și păgânism.

Păcatul moștenit

Ideea păcatului moștenit a fost cunoscută în iudaism cu mult timp înainte ca aceasta să fie adoptată de creștinism, fiind menționată în multe versete care vorbesc despre ea:

„Tu dai îndurare până la al miilea neam de oameni și pedepsești nelegiuirea părinților în sânul copiilor lor după ei. Tu ești Dumnezeul cel mare, cel puternic, al cărui nume este Domnul oștirilor!” [Ieremia 32:18]

„Cel născut din curvie să nu intre în adunarea Domnului, nici chiar al zecelea neam al lui să nu intre în adunarea Domnului.” [Deuteronom 23:2]

„Domnul este încet la mânie și bogat în bunătate, iartă fărădelegea și răzvrătirea; dar nu ține pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam.” [Numeri 14:18]

„Care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!” [Exod 34:7]

Următoarele cuvinte i-au fost atribuite lui David:

„Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea.” [Psalmi 51:5]⁹¹

Ieremia a menționat plângerile poporului lui Israel cu privire la această nedreptate (A se vedea Ieremia 16:10-13).

Profetul Ezechiel a discutat cu poporul lui Israel chestiunea păcatului moștenit, după cum a menționat în cartea sa:

„Voi însă ziceți: «Pentru ce nu poartă fiul pedeapsa pentru nelegiuirea tatălui său?» Pentru că fiul a lucrat după neprihănire și dreptate, a păzit și a împlinit toate legile Mele; el va trăi negreșit! ~ Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! Neprihănirea celui neprihănit va fi peste el, și răutatea celui rău va fi peste el.” [Ezechiel 18:19-20]

Aceste versete au menționat moștenirea păcatului, dar niciunul dintre ele nu a menționat moștenirea păcatului lui Adam (Pacea fie asupra sa!), asupra căruia insistă creștinii. Originea acestei idei se regăsește în credințele evreiești, în care a fost crescut Pavel, care le-a transmis apoi creștinismului prin Epistolele sale.

De unde au preluat evreii ideea păcatului moștenit? A fost o creație proprie sau au preluat-o de la alții?

Adevărul este că această idee a fost preluată de la păgâni, care se aflau aproape de evrei și în rândul cărora era răspândită această idee. Biblia a criticat acest lucru:

„(...) S-au luat după lucruri de nimic, și ei înșiși n-au fost decât nimic, și după neamurile în mijlocul cărora trăiau, măcar că Domnul le poruncise să nu se ia după ele. ~ (...) ~ De aceea

⁹¹ Enciclopedia scrierilor Bibliei spune că unii învățați evrei îl consideră pe David (Pacea fie asupra sa!) un copil ilegitim - departe de el acest lucru! Alții consideră că păcatul său a fost faptul că nu a avut un sânge evreiesc, primindu-l de la bunicii sale, precum Ruth. Enciclopedia scrierilor Bibliei, vol. 3, p. 395

Domnul S-a mâniat foarte tare împotriva lui Israel, și i-a îndepărtat de la fața Lui (...)" [2 Regi 17:15, 18]

Printre cei mai vechi credincioși în păcatul moștenit sunt păgânii indieni. Istoricul Horinor Williams a citat din rugăciunile lor:

„Eu sunt un păcătos, răul este natura mea, mama mi-a transmis păcatul. Salvează-mă! Tu ești salvatorul păcătoșilor, tu ești cel care șterge păcatele și vina.”⁹²

Ideea mântuitorului în păgânism

Ideea mântuitorului care își salvează poporul era cunoscută în păgânism cu mult timp înainte ca aceasta să fie adoptată de creștinism. Vechile națiuni au sacrificat un copil preaiubit pentru a-i face pe plac Paradisului, apoi salvarea a venit prin uciderea unui criminal. La babilonieni, victima purta haine regale pentru a semăna cu fiul regelui, apoi era biciuit și spânzurat.

Evreii au o zi a mântuirii, în care rabinul pune mâna pe o capră tânără vie și mărturisește păcatele poporului lui Israel, iar atunci când aceasta poartă păcatele, rabinul o eliberează.

Evreii i-au acordat o importanță specială primului născut, după cum spune Vechiul Testament:

„Pune-Mi deoparte ca sfânt pe orice întâi născut, pe orice întâi născut dintre copiii lui Israel, atât dintre oameni, cât și dintre dobitoace: este al Meu.” [Exod 13:2]

Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost primul născut dintre creații și a fost cel mai potrivit pentru a fi sacrificat!

Moartea Dumnezeului salvator

⁹² *Credințele păgâne din creștinism*, Mohammed Tahar At-Tanir, p. 31

Ideea morții lui Dumnezeu este o credință păgână greacă, deoarece grecii credeau în moartea unora dintre zei. Totuși, grecii i-au lăsat pe alți zei să conducă lumea, în timp ce creștinii nu au lăsat alt dumnezeu în viață după ce al lor a murit. Cei care au crezut că Isus (Pacea fie asupra sa!) este Dumnezeu nu ne-au spus cine conducea și supraveghea lumea în acele zile în care a murit Dumnezeu sau în cele trei zile pe care le-a petrecut în mormânt.

Salvarea printr-un zeu sau prin fiul unui zeu este de asemenea cunoscută în păgânism. În cartea sa, „*Stânca adevărului*”, Sir Arthur Findlay a menționat 16 oameni pe care națiunile le-au considerat zei mântuitori. Dintre aceștia fac parte:

- ❑ Osiris din Egipt, 1700 î.Hr.,
- ❑ Baal din Babilon 1200 î.Hr.,
- ❑ Anis din Fergia 1170 î.Hr.,
- ❑ Namos din Siria 1160 î.Hr.,
- ❑ Dios Fios din Grecia 1100 î.Hr.,
- ❑ Krishna din India 1000 î.Hr.,
- ❑ Andra din Tibet 825 î.Hr.,
- ❑ Buddha din China 560 î.Hr.,
- ❑ Prometeu din Grecia 547 î.Hr.,
- ❑ Mithra din Persia 400 î.Hr.⁹³

După studierea intensivă a credințelor păgâne, găsim mari asemănări între acestea și cele creștine cu privire la Isus (Pacea fie asupra sa!) mântuitorul.

Buddha, considerat a fi mântuitorul indienilor și al chinezilor, este probabil cel mai asemănător cu mântuitorul din creștinism. Motivul acestei similitudini ar putea fi că Isus (Pacea fie asupra sa!) a venit târziu, iar creștinii au avut un timp limitat pentru a îmbunătăți acea credință.

Conform istoricilor, budiștii îl numesc Hristosul, singurul copil și mântuitorul lumii pe Buddha. Aceștia spun că el era un om perfect și un zeu perfect care s-a întrupat într-un om și s-a sacrificat pentru

⁹³ *Credințele creștine între Coran și raționament*, Hashem Jodah, p. 219

a-i salva pe oameni de păcatele lor, astfel încât aceștia să nu fie pedepsiți.

Unul dintre cântecele budiste despre Buddha spune:

„Ai suferit torturi, umilițe, închisoarea și moartea pentru a aduce fericire oamenilor. I-ai iertat pe cei care ți-au greșit.”

În cartea sa, *„Istoria literaturii sanscrite”*, Max Muller a spus:

„Budiștii susțin că Buddha a spus: «lăsați păcatele lumii să cadă asupra mea pentru ca lumea să fie salvată».”

Budiștii au crezut că oamenii sunt răi prin natura lor și că nu există altă cale de a-i corecta decât printr-un mântuitor.

Egiptenii l-au considerat pe Osiris un zeu. În cartea sa, *„Credințele egiptenilor”*, istoricul Bonwick a spus:

„Egiptenii l-au considerat pe Osiris un salvator, el fiind umilit și omorât din cauza efortului său de a face lucrurile cum trebuie și de a lupta împotriva păcatelor.”

Învățăatul Dawn a fost de acord cu el în cartea sa, *„Legendele Torei, ale Evangheliilor și ale altor religii similare”*.

Istoricii au menționat că egiptenii credeau că salvatorul lor a înviat după moarte și că va fi judecătorul morților în Ziua Judecării. Aceștia au menționat în miturile lor că Osiris era un judecător drept și că fratele lui a râs de el, l-a ucis și a distribuit părțile corpului său în diferite orașe din Egipt. Văduva sa, Isis, a mers și a adunat părțile corpului său plângând. Apoi, o lumină a venit din cer și a împreunat părțile corpului, care s-a înălțat la Cer pentru a ține în mâini balanța milei și a dreptății.⁹⁴

Indienii l-au considerat pe zeul lor Krishna un mântuitor, de asemenea. Preotul George Kox a spus:

⁹⁴ *Exegeze în Biblie*, ‘Abd ar-Rahim Mohammed, Vol. 2, pp. 238-239

„Aceștia îl descriu pe Krishna drept un erou supus plin de divinitate, fiindcă el s-a sacrificat.” Ei cred că nimeni nu ar putea face ceea ce a făcut el.

În cartea sa, *„Legendele Torei, ale Evangheliilor și ale altor religii similare”*, învățatul Dawn a spus:

„Indienii cred că Krishna este primul născut și că el este însuși zeul Vishnu, care, conform lor, nu are început sau sfârșit și care a acționat pentru a salva Pământul de povara păcatelor oamenilor. El i-a salvat pe oameni sacrificându-se pe sine.”

Același lucru l-a menționat și învățatul Hook.

Indienii descriu mai multe moduri în care Krishna a murit, dintre care cel mai important este acela conform căruia a murit spânzurat de un copac. Cărțile lor îl descriu ca fiind răstignit cu o coroană de aur pe cap. Dawn a spus:

„Credința în salvare prin sacrificiul unuia dintre zei este una veche pentru indieni și păgâni. Oamenii din Nepal au crezut același lucru despre zeul lor, Andhra; aceștia au spus despre el că a fost răstignit, fiind bătut în cuie pentru a-i salva pe oameni de păcatele lor, după cum a spus istoricul Hagen în cartea sa, «Anglo-saxonii».”⁹⁵

Menționarea acestor exemple în care unii oameni au crezut în uciderea zeilor lor drept sacrificiu, multe dintre ele făcând parte din păgânism, este suficientă. Concluzionăm cu afirmația lui Philsian Chali:

„Există o asemănare ciudată între creștinism și alte religii vechi. Isus s-a născut dintr-o fecioară, la fel ca Persia din Dana. El a fost salvat printr-un miracol de dușmanii săi la fel ca Dionis și Horus. El a murit, apoi a înviat din morți precum Osiris, Adonis sau Dionis Zagros, la începutul primăverii precum Ates și Tamouz. Găsim imagini similare cu tortura sa în Babilon. El este adorat ca un salvator, la fel ca Mithra (...) Probabil că unii creștini s-ar

⁹⁵ *Credințele păgâne din creștinism*, Mohammed Tahar At-Tanir, pp. 29-32

rușina dacă ar cunoaște aceste asemănări. Dacă ar ști cât de înguști sunt atunci când cred că religia lor este unică, în timp ce aceia cu mintea deschisă sunt fericiți să știe că religia lor este un rezultat al copierii unor concepte foarte vechi.”⁹⁶

Vărsarea de sânge drept mijloc pentru ispășire

Pavel nu a preluat doar ideea de salvator din păgânism, ci a menționat și vărsarea de sânge a lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

El a spus:

„Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui (...)” [Romani 3:25]

„Deci cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui (...)” [Romani 5:9]

„Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? (...)” [1 Corinteni 10:16]

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.” [Efeseni 1:7]

„(...) căci Hristos, Paștile nostru, a fost jertfit.” [1 Corinteni 5:7]

Găsim multe astfel de versete în Epistolele lui Pavel. Într-adevăr, aceasta este o idee ciudată pentru că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost jertfit. Evangheliile spun că el a fost răstignit, nu jertfit. Moartea prin răstignire nu reprezintă o vărsare de sânge. Evangheliile nu vorbesc despre nicio vărsare de sânge, cu excepția a ceea ce a spus Ioan că s-a petrecut după moartea lui Isus (Pacea fie asupra sa!):

⁹⁶ Rezumatul istoriei religiilor, Philsian Chali, p. 263

„Când au venit la Isus și au văzut că murise, nu I-au zdrobit fluierile picioarelor; ~ ci unul din ostași I-a străpuns coasta cu o suliță; și îndată a ieșit din ea sânge și apă.” [Ioan 19:33-34]

Astfel, nu a fost vorba despre nicio jertfă.

Cercetătorul Wills a spus:

„Nu trebuie să uităm că moartea prin răstignire nu varsă mai mult sânge decât cea prin spânzurătoare. Descrierea vărsării de sânge a lui Isus reprezintă o chestiune prea departe de adevăr.”⁹⁷

A spune că singura cale de a-L mulțumi pe Dumnezeu este printr-un sacrificiu care presupune vărsare de sânge este o idee veche a evreilor și a păgânilor de dinaintea lor. Vedem acest lucru clar în Tora (Vechiul Testament):

„Noe a zidit un altar Domnului; a luat din toate dobitoacele curate și din toate păsările curate și a adus arderi de tot pe altar. ~ Domnul a mirosit un miros plăcut; și Domnul a zis în inima Lui: "Nu voi mai blestema pământul, din pricina omului, pentru că întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui; și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut.” [Geneza 8:20-21]

David a făcut același lucru:

„David a zidit acolo un altar Domnului și a adus arderi de tot și jertfe de mulțumire. A chemat pe Domnul, și Domnul i-a răspuns prin foc, care s-a coborât din cer pe altarul arderii de tot.” [1 Cronici 21:26]

Astfel, observăm că ideea evreiască de Dumnezeu este că El este plin de miros de sânge. Aceasta Îl descrie pe Dumnezeu ca fiind mândros și imposibil de satisfăcut fără miros de sânge și sacrificii, fără de care El nu va fi mulțumit de oamenii Săi. Arthur Weigel a spus:

⁹⁷ *Creștinismul fără Hristos*, Kamal Sāfan, p. 45

„Nu mai putem accepta această idee teologică înfiorătoare care, din motive necunoscute, a avut nevoie de un sacrificiu voluntar. Ea contrazice ceea ce știm despre Dumnezeu, și anume că El este Cel mai Puternic sau Cel mai Iubitor.”⁹⁸

Kamal Sāfan a considerat că *„ideea vărsării sângelui lui Isus este luată din cultul lui Mithra, în care oamenii obișnuiau să sacrifice un vițel, îi luau sângele și îl puneau pe păcătos pentru ca acesta să se nască din nou după ce sângele vițelului curgea pe el.”⁹⁹*

Coborârea lui Dumnezeu în Iad pentru a salva morții

Din nou, credințele creștine sunt legate de cele din păgânism atunci când creștinii susțin că Isus (Pacea fie asupra sa!) a coborât în Iad pentru a-i salva pe morții suferinzi de pedeapsă. În Faptele Apostolilor, Petru a spus:

„Despre învierea lui Hristos a prorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul Lui nu va fi lăsat în Locuința morților și trupul Lui nu va vedea putrezirea.” [Faptele Apostolilor 2:31]

În epistola sa, Petru a spus, de asemenea, despre Isus (Pacea fie asupra sa!):

„În care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare.” [1 Petru 3:19]

Această idee ciudată a devenit o credință creștină, iar sfântul Ioan Gură de Aur (347 e.n.) a menționat importanța sa spunând:

„Doar un ateist poate nega coborârea în Iad a lui Isus.”

Sfântul Clement al Alexandriei a spus:

⁹⁸ *Creștinismul fără Hristos*, Kamal Sāfan, p. 45

⁹⁹ *Creștinismul fără Hristos*, Kamal Sāfan, p. 45

„Isus a predicat Evanghelia oamenilor din Iad, așa cum le-a predicat-o oamenilor de pe Pământ, pentru ca aceștia să creadă în el și să se salveze.”

Același lucru a fost menționat de sfântul Origen și de alți sfinți creștini.

Această credință este una veche păgână, ea fiind menționată de cei care l-au adorat pe Krișna. Aceștia au crezut în coborârea lui în Iad pentru a-i salva pe cei care se aflau în închisoare; cei care l-au adorat pe Zoroastru, Adonis, Hercule, Mercur și alții au menționat acest lucru, de asemenea.

Atunci când creștinii au ajuns în America, au găsit acolo multe religii. Preoții au început să le predice acelor națiuni creștinismul. După studierea acelor religii, ei au fost surprinși să afle că există multe similitudini între ele și creștinism, în special în chestiunile legate de păcat și mântuire.¹⁰⁰

Cum explică creștinii similitudinile dintre credințele lor și religiile vechi păgâne, care au făcut din creștinism o copie modificată a acelor religii?

Părintele James Todd, lector la Universitatea din Oxford, a spus:

„Acesta este un secret divin, dincolo de mintea umană. Este imposibil de explicat în conformitate cu raționamentul uman.”¹⁰¹

Dumnezeu Preaînaltul a avut dreptate atunci când a spus că afirmațiile creștinilor sunt similare cu cele ale națiunilor vechi și o copie a ideilor lor rele:

„(...) Acestea sunt cuvintele lor, (rostite) cu gurile lor. Ei spun vorbe asemănătoare cu ale acelor care nu au crezut de dinaintea lor - Allah să-i nimicească! Cum (se înșală ei),

¹⁰⁰ *Credințele păgâne din creștinism*, Mohammed Tahar At-Tanir, p. 102, *Istoria credinței creștine*, vol.1, pp. 367-372

¹⁰¹ *Discuție sinceră între adoratorii lui Allah și adoratorii lui Hristos*, ‘Abd al-Wadud Shalabi, p. 41

îndepărtându-se (de Adevăr)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:30]

Dumnezeu Preaînaltul i-a avertizat să nu facă acest lucru:

„Spune: «O, voi oameni ai Scripturii (aici se adresează creștinilor și iudeilor)! Nu treceți în credința voastră peste adevăr și nu urmați poftele unor oameni care sunt rătăciți, de mai înainte (este vorba despre căpeteniile evreilor și creștinilor de dinainte de Profeția lui Mohammed), și care i-au dus într-o rătăcire pe mulți și s-au abătut de la calea cea dreaptă!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:77]

Concluzii

Ajunși la finalul acestei cărți, consider că am răspuns la întrebarea „*A fost Isus (Pacea fie asupra sa!) răstignit pentru mântuirea noastră?*” printr-o metodă rațională și științifică.

Acest studiu a demonstrat unele fapte ce nu pot fi negate de o persoană care caută adevărul. El a demonstrat, de asemenea, salvarea lui Isus (Pacea fie asupra sa!) de la răstignire, după cum spune Vechiul Testament și după cum le-a promis Isus (Pacea fie asupra sa!) discipolilor și adepților săi. Am văzut, de asemenea, planul lui Dumnezeu pentru trădătorul care și-a trădat învățătorul, căzând în groapa pe care a săpat-o singur.

Am văzut, de asemenea, cum răstignirea este negată în multe locuri și versete din Biblie, precum și în înregistrările istorice ale multor secte creștine.

În plus, am demonstrat că oamenii sunt nevinovați de păcatul originar și că păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) îl afectează doar pe el.

Cu multe dovezi, am demonstrat că moștenirea păcatului susținută de creștini este o idee absurdă, care este respinsă de minte și de raționament, o idee crudă care este departe de Dumnezeu, pe care Pavel, adepții săi și cei care s-au întâlnit în cadrul Conciliului de la Niceea au copiat-o de la păgânii de dinaintea lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

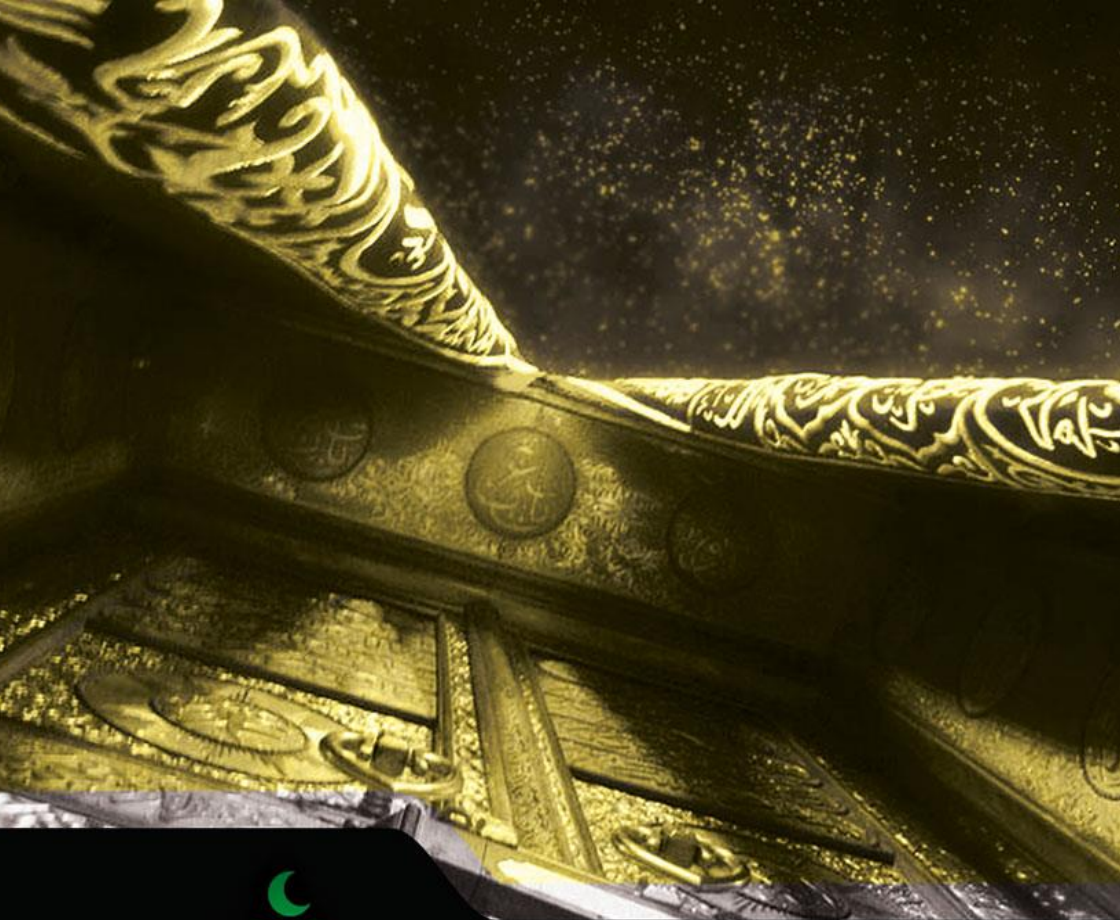
În cele din urmă, nu îmi rămâne decât să îi mulțumesc cititorului pentru faptul că a citit aceste pagini.

Surse și referințe

1. *Traducerea sensurilor Nobilului Coran*
2. *Biblia* <http://www.ebible.ro> <http://www.bibliacatolica.ro>
3. *Este Hristos om sau Dumnezeu?*, Mohammed Majdy Morgan
4. *Hristos în credințele creștine*, Ahmad ‘Abd al-Wahab
5. *Istoria dogmei*, Adolf Harnack
6. *A patra Evanghelie*, Henry De Lavouse
7. *Creștinismul fără Hristos*, Kamal Sāfan
8. *Hristos în Coran, Tora și Evanghelii*, ‘Abd al-Karim al-Khatib
9. *Răstignirea între realitate și falsitate*, Ahmad Deedat
10. *Manuscrisele de la Marea Moartă*, Ahmad Othman
11. *Evanghelia după Luca*, Părintele Matei cel Sărac
12. *Evanghelia după Matei (studiu, explicație și comentarii)*, Părintele Matei cel Sărac
13. *Hristos în resursele credinței creștine*, Ahmad ‘Abd al-Wahab
14. *Diferența dintre creație și Creator*, ‘Abd ar-Rahman Baji al-Baghdadi
15. *Povestirile Profeților*, ‘Abd al-Wahab an-Najjar
16. *Adevăratul creștinism așa cum i-a fost revelat lui Hristos*, ‘Ala’ Abu Bakr
17. *Creștinismul*, Mustafa Shahin
18. *Istoria gândirii creștine*, Dr. John Jarjis Al-Khudry
19. *O dovadă necesită un verdict*, Josh McDowell

20. *Adevărul dintre islam și creștinism*, Mansur Husein ‘Abd al-Aziz
21. *L-a prezis Tora pe Isus (Pacea fie asupra sa!)?*, Preotul Sergeous
22. *Domnul Gloriei*, ‘Abd al-Fadi al-Qahrani
23. *Comentarii despre Psalmi*, Biserica Fecioara Maria, Egipt
24. *Psalmii*, Tadros Yaqub Malaty
25. *Comentarii cu privire la Sfântul Luca*, Preotul Dr. Ibrahīm Said Had
26. *Comentarii cu privire la Cartea Faptele Apostolilor*, John Wesley și alții
27. *Știința metodică a divinității*, James Anas
28. *Dicționarul Bibliei*
29. *Credințele păgâne din creștinism*, Mohammed Tahar At-Tanir
30. *Ce este creștinismul*, Mohammed Taqi Al-Othman
31. *Învățăturile creștine pentru studenți*, Predicatorii Iezuiți din Siria
32. *Păcatul originar între iudaism, creștinism și islam*, Umaymah Shahin
33. *Mohammed, Mesajul și Mesagerul*, Nathmi Luka
34. *Înțelegerea dintre islam și creștinism*, Ahmad Hejazy As-Saqqa
35. *Părerea evangheliștilor cu privire la fundamentele credinței creștine*, Wayne Jerdom
36. *Metodologia de a uni Sunnah și Evangheliile*, ‘Iziyah Taha
37. *Rezumatul istoriei religiilor*, Philsian Chali
38. *Discuție sinceră între adoratorii lui Allah și adoratorii lui Hristos*, ‘Abd al-Wadūd Shalabi
39. *Evanghelia și crucea*, ‘Abd al-Ahad Dawud

40. *O comparație între credințele catolice și protestante*, Ignatius
41. *Acordul dintre cei doi evangheliști*, Sam‘an Kalhun
42. *Credințele creștine între Coran și raționament*, Hashem Jodah
43. *Exegeze în Biblie*, ‘Abd ar-Rahim Mohammed

ISLAMILAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM